

Geamurile mașinii lui Adam erau aburite de căldura respirației lor. Era răcoare, în amurg, iar aerul avea parfumul primăverii timpurii — o seară perfectă să lase geamurile în jos și să se bucure de adiere în timp ce se sărutau. Dar Cassie insistă să rămână închise, ca să aibă intimitate. În plus, îi plăcea senzația de a sta înghesuită într-un spațiu așa de mic cu Adam, geamurile aburite izolându-i de lumea înconjurătoare. Aveau să întârzie la întâlnire, dar, în interiorul acestui nor, ei nu-i păsa.

— Ar trebui să intrăm, spuse ea fără entuziasm.

— Încă cinci minute. Nu pot să-ncepă fără tine.

Corect, se gândi Cassie, pentru că eu sunt conducătoarea. Un motiv în plus să nu întârzii pentru că mă giugiulesc cu iubitul meu.

Iubit. Noțiunea asta încă o făcea să se simtă buimacă, chiar și după toate aceste săptămâni. Admira felul în care soarele care apunea scotea în evidență șuvițele multicolore din părul încurcat al lui Adam — nuanțe de roșu burgund și oranj — și scânteile limpezi din ochii lui albaștri.

El se aplecă și o sărută ușor pe gât pe Cassie, chiar sub ureche.

— Bine, zise ea. Încă trei minute.

Primul lor sărut de când erau un cuplu schimbbase totul pentru Cassie. Însemna ceva. Buzele lui Adam atin- gându-le pe ale ei — un fapt deliberat și important, ca un acord, iar trupul ei devenise conștient de acest lucru. Asta era dragoste, își dăduse ea seama.

Cassie se gândea că senzația va fi mai puțin intensă pe măsură ce zilele aveau să treacă, că sărutul lor o să devină o rutină, o obișnuință, dar nu fusese așa. Dimpotrivă, intensitatea creștea cu timpul. Parcaseră chiar lângă vechiul far de pe faleză, iar Cassie știa că ar fi trebuit să termine cu sărutatul, dar nu putea. Și nici Adam nu putea. Respirația lui precipitată și gestul său insistent de a o ține strâns de șaolduri erau dovezi clare.

Dar n-ar fi dat bine să întârzie la prima întrunire la care ea participa în calitate de conducătoare a Cercului.

— Chiar trebuie să intrăm, zise ea, retrăgându-se și punându-i lui Adam o mână pe piept, ca să-l oblige să nu se miște.

El inspiră adânc și expiră pe gură, încercând să-și revină.

— Știu.

Împotriva voinței sale, o lăsă pe Cassie să se retragă din îmbrățișarea lui și să-și aranjeze ținuta. După alte câteva respirații profunde și un gest rapid de a-și netezi părul sălbatic, o urmă înăuntru.

Traversând pajiștea cu iarbă înaltă care ducea la vechiul far, Cassie nu reuși să se abțină să nu fie uluită de frumusețea lui rustică, uzată. Melanie le spusese că data de la sfârșitul anilor 1700, iar vârsta i se citea în înfățișarea ruinată. Turnul fusese construit din piatră cenușie și cărămizi, având aproape treizeci de metri înălțime, dar la baza lui se afla o căsuță de lemn care stătea să se prăbușească— adăpostul în care locuise cândva paznicul farului. Fusese construit pentru copiii și nevasta paznicului, pentru ca aceștia să-i poată fi aproape atunci când el își vedea de îndatoririle lui, sus. După spusele lui Melanie, căsuța fusese locuită de mai multe generații până când farul fusese în cele din urmă dezafectat, la începutul anilor 1900. De-atunci, se purtau discuții să fie convertit într-un muzeu, dar rămăsese abandonat zeci de ani.

Adam îi zâmbi, iar ei i se tăie răsuflarea. Cassie descuie ușa căsuței și intră, urmată de Adam. Cu un Oooo...! aproape audibil, membrii Cercului își îndreptară atenția către ea — o apariție remarcabilă, tardivă.

Deveni imediat evident faptul că cei doi îi lăsaseră pe membrii Cercului să-i aștepte foarte mult și că aceștia știau exact ce făcuseră ea și Adam până atunci. Cassie le studie fețele, conștientă de reacțiile lor diferite și de acuzațiile tăcute.

Ochii de obicei reci ai lui Melanie exprimau acum căldură și nerăbdare, iar Laurel chicoti cu timiditate. Deborah, care stătea pe marginea băncii de lemn din colț, părea gata să comenteze disprețuitor, dar, înainte să apuce să facă asta, Chris și Doug Henderson — care, aflați lângă fereastră, își aruncau unul altuia o minge de tenis — spuseră la unison:

— Ei bine, chiar că era timpul!

Stând pe podea, cu spatele sprijinit de zid, Nick se uita la Cassie având în ochi o durere subtilă, care o obligă pe tânără să-și întoarcă privirea.

— Adam, zise Faye, cu vocea ei leneșă, aspră, ești murdar de gloss pe buze.

În încăpere explodară râsete incontroabile, iar Adam se înroși. Diana privi fix în podea, umilită pentru ei sau, poate, pentru ea. Se purtase binevoitor când fusese vorba să fie cei doi împreună, dar poate că era mai mult decât putea să îndure o față.

— Declar ședința deschisă, zise Diana revenindu-și. Vă rog să luați loc cu toții.

Diana vorbi de parcă râsetele încetaseră, dar încă mai era gălăgie și dezordine.

— Prima problemă, continuă ea, este ce să facem cu Instrumentele Supreme.

Aceste vorbe îi făcură pe cei din grup să amuțească. Instrumentele Supreme — diadema, brățara și jartiera de piele — aparținuseră sabatului originar al lui John cel Negru. Fuseseră ascunse sute de ani până când Cassie le descoperise în șemineul din bucătăria bunicii ei. Cercul folosiseră Instrumentele ca să-l înfrângă pe John cel Negru, dar de-atunci amânaseră orice decizie în ceea ce le privea. În seara asta, venise timpul să le hotărască soarta.

— Corect, zise Cassie alăturându-se Dianei, în mijlocul camerei. Acum avem cu adevărat putere. Și trebuie să...

Ce? Ce trebuia? Cassie se întoarse spre Diana. Ochii ei verzi și părul lucios radiau chiar și la lumina fantomatică a lămpii din vechea căsuță. Dacă știa cineva ce trebuia să facă în continuare Cercul, atunci acea persoană era Diana.

— Eu cred că ar trebui să distrugem cumva puterea Instrumentelor Supreme, zise Diana cu vocea ei limpede, muzicală. Pentru ca nimeni să nu le mai poată folosi.

Pentru un moment, nimeni nu spuse nimic. Erau cu toții prea șocați de această propunere. Apoi, Faye rupse tăcerea.

— Cred că glumești, rosti ea. Tu și Adam v-ați petrecut jumătate din viață căutându-le.

— Știu, răspunse Diana. Dar, după toate prin câte am trecut și după ce l-am învins pe John cel Negru, mă simt de parcă atât de multă putere nu e bună pentru noi și nici pentru oricine altcineva.

Cassie era la fel de surprinsă ca Faye. Cuvintele astea nu păreau deloc să fie rostite de Diana — sau, cel puțin, nu de acea Diana pe care o cunoștea Cassie.

Și Adam părea surprins, dar rămase tăcut. Conducătorii vorbeau primii. Astea erau regulile.

Cassie simți că atenția grupului era îndreptată spre ea. Acum formau un triumvirat, ceea ce însemna că puterea ei era egală cu a Dianei și a lui Faye. Voia să-și folosească și ea autoritatea, să-și declare deschis și limpede părerea, dar nu voia să fie împotriva Dianei.

— Ce te-a făcut să te răzgândești? întrebă ea.

Diana își încrucișă brațele subțiri la piept.

— Oamenii își schimbă tot timpul părerile, Cassie.

— Ei bine, zise Faye, fixând-o pe Diana cu ochii ei de culoarea mierii, sunt totalmente împotriva. Ar fi o mare pierdere să nu folosim Instrumentele. Ar trebui măcar să facem experimente cu ele. Zâmbi crud. Nu ești de acord, Cassie?

— Hm..., facu ea.

Era ciudat. Cassie era într-un fel de acord cu Faye în această privință, ceea ce însemna că ar fi fost pentru prima dată când erau de aceeași părere. Și nu voia să fie de partea sa, împotriva Dianei, dar cum să distrugă

Instrumentele, pur și simplu? Dacă John cel Negru se întorcea? Astea erau singurele lor mijloace de apărare. Își dorea ca Diana să fi discutat înainte cu ea despre asta.

— Am putea să vorbim cu Constance să ne ajute să le eliminăm, sugeră Diana. Dacă decidem să facem asta.

Constance, strămătușa lui Melanie, îi ajutase pe cei din Cerc cu magia lor. Din iama trecută, de când își scosese la iveală puterile și o îngrijise pe mama lui Cassie până ce își recăpătase sănătatea, devenise dornică să le împărtășească toate vechile ei cunoștințe.

— Constance probabil că știe o vrajă pe care s-o putem folosi, continuă Diana. Iar cum John cel Negru a dispărut o dată pentru totdeauna, pun pariu că va fi și ea de acord că e timpul să lăsăm Instrumentele în pace.

Cassie își dădea seama că Diana credea puternic în ce spunea. La fel și Faye — În trăsăturile ei ascuțite se strecurase familiara ei furie aprinsă.

— Ar trebui să votăm, strigă o voce puternică.

Era a lui Nick, care rareori vorbea la întrunirile Cercului. Cassie era surprinsă să-l audă exprimându-și părerea pe această temă.

— Nick are dreptate, zise Melanie. Ar trebui ca toți să avem ceva de spus într-o decizie atât de importantă.

Diana încuviință din cap.

— Sunt de acord.

Faye își flutură spectaculos unghiile roșii prin fața celor din grup.

— Atunci să votăm, spuse ea, cu încrederea cuiva care câștigase deja.

Melanie se ridică în picioare și se îndreptă spre mijlocul încăperii. Ea striga întotdeauna votul pentru cei din Cerc, observase Cassie.

— Toți cei care sunt pentru distrugerea Instrumentelor Supreme, rosti ea, să ridice mâna!

Diana ridică prima mâna, urmată de însăși Melanie, apoi de Laurel. După o pauză care dură o secundă, ridică și Nick mâna și, în cele din urmă, Adam.

Lui Cassie nu-i venea să creadă. Adam vota de partea Diane, dar ea știa că el ar fi pus mai degrabă Instrumentele la încercare.

— Toți cei care sunt pentru păstrarea Instrumentelor, zise Melanie, să ridice...

— Stați puțin, le ceru Cassie.

Distrasă, pierduse ocazia de a fi de partea Diane.

Faye râse.

— Dacă dormi, pierzi, Cassie. Iar un vot împotriva Diane este un vot în favoarea mea.

— Greșești! rosti Cassie, surprinzându-se până și pe sine prin ceea ce spusese. Este un vot pentru mine.

Tăcu și se uită la Adam, constatând că acesta zâmbea plin de mândrie.

— Propun o a treia opțiune, zise ea. Să păstrăm Instrumentele, în caz că vom avea nevoie de ele. Să nu le distrugem puterea, dar nici să nu le punem la încercare.

— În acest caz, zise Faye, aș fi fericită să păstrez eu Instrumentele în siguranță până când vom avea nevoie de ele.

— În niciun caz! interveni Adam.

Cassie ridică mâna.

— N-am terminat. Se uită la Faye, apoi la Diana. Propun ca fiecare conducătoare să țină ascuns câte unul dintre ele, astfel încât să nu poată fi folosite decât dacă întreg grupul știe despre asta.

Toată lumea amuțise, fiecare reflectând profund asupra acestei noi posibilități.

Era o idee bună, iar Cassie știa acest lucru. Ceea ce nu știa era cum de-i venise ideea asta chiar acolo, pe loc. Când preluase controlul asupra adunării, nu avusese nici cea mai vagă idee ce urma să spună.

Diana vorbi cea dintâi.

— Pare un compromis corect, zise ea. Melanie, îți cer să votăm din nou.

— Și eu cer să votăm a doua oară, rosti galant Nick.

Melanie ridică din sprâncene.

— OK. Toți cei care sunt pentru... ideea lui Cassie să ridice mâna.

Ridicată cu toții mâna, cu excepția lui Deborah, Suzan și Faye.

— Atunci, s-a hotărât! concluzionă Melanie.

Faye se ridică în picioare și rămase perfect nemișcată. Niciun mușchi nu-i tresărea, dar o umbră întunecată i se așternu pe chip.

Suzan țâșni din scaunul ei.

— Oh, ei bine, făcu ea. Presupun că asta e! Mor de foame. Acum putem merge să mâncăm?

— Da, hai să mergem să ne luăm tacos, propuse Sean.

Unul câte unul, se ridicară și începură să-și adune lucrurile, stabilind să se întâlnească mai târziu acasă la Constance, strămătușă lui Melanie, ca să exerseze invocațiile. Diana stinse lumânările

sufărând în ele și închise lămpile. În tot acest timp, Faye rămase nemișcată.

— Hei, tu! zise ea.

Instinctiv, Cassie făcu un pas înapoi, deși Faye era în partea cealaltă a camerei.

— Nu fi prea mândră de tine! Se-ndreptă spre Cassie și se aplecă mai aproape de ea. Cassie simțea parfumul ei puternic, care o amețea. Poate că ai câștigat bătălia, continuă Faye. Dar... ei bine, știi tu.

Cassie se îndepărta de Faye. Frica încă punea stăpânire pe ea de fiecare dată când Faye o amenința. Dacă Faye era sau nu cu adevărat mai puternică era irelevant. Se concentra asupra unui singur scop, ca un sociopat, și era complet lipsită de conștiință. Cu Faye nu te puteai înțelege, iar asta o făcea periculoasă.

— Suntem de aceeași parte, spuse slab Cassie. Vrem același lucru.

Faye își miși ochii de culoarea mierii.

— Nu chiar, o contrazise ea. Nu încă, în orice caz. Suna a amenințare, iar Cassie știa că Faye nu amenința niciodată gratuit.

2

Pe drumul cu mașina înapoi spre casă, Adam și Cassie nu vorbiră aproape deloc. Ea încă era tulburată de cuvintele lui Faye, iar Adam, simțind acest lucru, o ținea de mână în tăcere, în timp ce conducea.

Ea deschise radioul ca să găsească ceva agreabil s-o distragă și învârti de buton până dădu de un cântec care să-i placă. Nu reușea să-și aducă aminte titlul melodiei, dar îi stârnea în inimă un sentiment de nostalgie, amintirea unor vremuri în care viața ei era mai simplă decât acum. Stătea în New Salem de mai puțin de un an, dar părea că se afla aici dintotdeauna.

În loc să privească pe geam la seara de primăvară care se lăsa, Cassie închise ochii. Se lăsă pătrunsă de muzică și încercă să-și aducă aminte de felul în care se simțea când nu era vrăjitoare, ci doar o fată oarecare.

Apoi deschise ochii ca să-i arunce o privire lui Adam. Era frumos. În lumina palidă a lunii, părul lui era castaniu, iar ochii, întunecați până la o nuanță de bleumarin care se potrivea cu cerul nopții. Cum fusese posibil ca acest băiat să se îndrăgostească de ea și numai de ea? Cassie cea de anul trecut n-ar fi crezut una ca asta.

Aruncă o ocheadă către propria-i reflexie în oglinda laterală a mașinii. Nu arăta ca pe vremea când era în California. În trecut, se simțise întotdeauna atât de mediocră! De o înălțime medie, având o constituție medie, cu păr șaten obișnuit. Dar acum Cassie observă multele lucruri atrăgătoare pe care le avea și cât de mari și rotunzi erau ochii ei de un albastru cenușiu. Și, cel mai important, își dădea seama cât de mult se maturizase și cât de puternică era. Era încrezătoare într-un fel pe care nu și-l imaginase niciodată.

Când ajunseră la numărul doisprezece, ultima casă de pe faleză, Cassie își aduse aminte cum fusese prima dată când o văzuse, cât de înspăimântătoare și de veche i se păruse, cu acoperișul ei în pantă și cu fațadele acoperite de șindrila cenușie, bătută de vreme. Era un lucru bun că se obișnuise atât de mult cu această clădire și cu toate celelalte case vechi de pe Crowhaven Road? Tot ce i se păruse ca fiind ciudat sau cam înfricoșător devenise normal pentru ea — devenise viața ei.

Adam opri motorul și se întoarse spre Cassie, privind-o cu înflăcărare:

— Pur și simplu, trebuie s-o ignori, zise el.

— Pe cine?

Pe Faye. Ce a spus despre faptul că ai câștigat o bătălie, dar că ea o să câștige războiul — nu te lăsa copleșită de asta. Așa zice ea mereu despre orice. Dacă ar fi existat o păpușă Faye, când îi învârteai cheița ar fi zis... Și Adam imită vocea aspră a lui Faye: Câștigi bătălia, pierzi războiul.

La asta, Cassie râse.

Adam îi luă mâinile într-ale lui, evident mulțumit că reușise s-o facă să zâmbească.

— Ai propus o soluție grozavă pentru Instrumentele Supreme, continuă el. Cum de ți-a venit ideea?

— Nu știu. E ciudat, răspuse Cassie. Pur și simplu, mi-a venit din senin.

— Nu chiar din senin, spuse Adam. Ci de-aici! El arată spre inima ei. Și de-aici! adăugă, arătând către fruntea ei. De-asta te-am ales cu toții să fii conducătoare. Când o să te obișnuiești cu asta, Cassie? Ești specială!

În acel moment, Cassie era atât de recunoscătoare că-l avea pe Adam de partea ei! Desigur, mai devreme, el votase de partea Dianei, dar când Cassie luase cuvântul, el o sprijinise, și asta conta! Ea se aplecă spre el să-l sărute pe buzele-i pline și roșii.

Nu se sătura niciodată să-l sărute. Dar, de data asta, el interpretează sărutul ei dulce de la revedere ca pe o invitație la încă o sesiune de săruturi. În grabă, el își desfăcu centura de siguranță și o aruncă într-o parte.

— Nu, spuse Cassie. Nu din nou.

Adam ridică din sprâncene ca un cățeluș trist.

— În living e lumina aprinsă. Cassie îi ciufuli părul, după care îl împinse. Ceea ce înseamnă că, probabil, mama se uită la noi chiar în clipa asta.

Adam o îmbrățișă în joacă, cu neastâmpăr în privire.

— Într-o bună zi, dragostea mea, o să-ți pese mai puțin de ceea ce cred oamenii.

Ea îl sărută pentru o ultimă oară pe obrazul fin și, înainte să se răzgândească, alergă în casă.

Odată intrată, Cassie o găsi pe mama ei șezând la masa mare de mahon din living. În camera luminată obscur era o căldură mângâietoare. De data asta, Cassie apucă vechea instalație electrică făcută de bunicul ei, așa demodată cum era ea. Pereții de culoarea porumbului auriu ar fi arătat galbeni în lumina modernă, neiertător de strălucitoare.

Mama ei își ridică fruntea — părul ei era întunecat — și-i zâmbi larg, surprinsă. Se părea că nu-i urmărise deloc în mașină, slavă Domnului!

— Cassie, nu te așteptam acasă așa de devreme, zise mama ei. Vrei să mă ajuți?

Cassie se uită lung la teancurile de hârtie de mătase colorată împrăștiate pe masa mare.

— Ce-i cu astea?

Mama ei își ridică mâinile a neputință.

— Narcise și cocori. Decorațiuni pentru Festivalul Primăverii. M-am oferit voluntar, dar nu am idee de ce. Acum sunt copleșită de hârtie de mătase.

După ce o văzuse pe mama ei atâta vreme bolnavă la pat, noapte după noapte, privind-o pe Constance, strămătușa lui Melanie, cum îi dădea ierburi vindecătoare și o frecționa și-i puneă cataplasme medicinale, era o plăcere acum s-o găsească agitându-se ca să îndeplinească o sarcină atât de neimportantă! Și era bine s-o vadă implicată în evenimentele comunității. Cassie voia ca mama ei să se simtă acasă aici, în New Salem, și să aibă prieteni, mai ales acum, când bunica nu mai era prin preajmă.

— Cu ce să-ncep? întrebă Cassie când i se alătură mamei ei la masa regală.

Adunase teancuri de hârtie galbenă și verde, închipuindu-și că narcisele se făceau mai ușor decât cocorii. În timp ce se apuca să îndoieie și să înfoaie hârtia de mătase în petale, își zise în gând: Probabil că există o cale magică prin care toate astea se pot face mai repede. Dar se simțea atât de fericită și de ușurată s-o aibă pe mama ei înapoi, așa cum era înainte, încât n-o deranja, chiar dacă asta avea să-i ia toată noaptea.

— Așadar, zise mama ei, fixând-o în cele din urmă pe Cassie cu privirea. Ce face Adam?

Cassie simți că obrații îi iau foc.

— E bine.

— Și prietenii tăi?

— Și ei sunt bine.

Mama ei aruncă deoparte cocorul argintiu cu care se lupta și-i studie chipul lui Cassie.

— Știi, chiar sunt mândră de tine, zise ea. Te-ai refăcut atât de repede după...

Se opri.

— După toată tragedia?

— Tragedie, da, cred că poți să-i spui și-așa, continuă mama ei și încercă să zâmbească.

Cassie ezită doar pentru un moment, suficient însă ca să-i atragă atenția mamei sale.

— E ceva în neregulă, rosti ea. Ce este?

Neliniștea o invadă pe Cassie. O bucura acest moment de conexiune și nu voia să-l strice. Dar mama ei părea cu adevărat deschisă la discuții în seara asta. Pentru prima dată în viața ei, lui Cassie i se părea că toate secretele dintre ele erau în sfârșit dezvăluite, iar relația lor cunoștea un nou început. Un nou început, se gândi Cassie. Asta sărbătoreau, nu? La urma urmei, pentru asta erau toate acele narcise și cocori stupizi.

Cassie inspiră adânc și se uită cu precauție în ochii mamei sale.

— M-am tot gândit la tata, spuse ea.

Mama ei se crispă imediat. Cassie observă că avea maxilarele încordate; apoi, o văzu cum soarbe o gură mare de ceai. Ceașca îi tremura aproape imperceptibil în mână. Lui Cassie îi păru instantaneu rău că spusese asta. Dar când mama ei puse ceașca de ceai la loc pe masă, părea să-și fi revenit din șocul întrebării. Sau, cel puțin, încerca să pară că-și revenise.

Când vorbi în cele din urmă, cuvintele-i erau prețioase, dar rostite cu răbdare și bunătate.

— Sunt fericită să-ți spun tot ce vrei să știi, zise ea. Tot ce trebuie să faci este să mă întrebi.

Umerii lui Cassie se relaxară. Ea își dădu seama cât de mult timp continuaseră grijile și întrebările s-o țină foarte tensionată. Se îndemnă singură să vorbească.

— Știu că el... adică John cel Negru... era rău, spuse Cassie. Dar este o parte din mine. Și este o parte pe care simt nevoia s-o înțeleg. Poți să-mi povestești ceva despre el?

Iată. O rostise. Ieșise la lumină.

Mama ei se concentrează cu greu la cocorul de hârtie pe care-l avea în mână.

— Ai perfectă dreptate, aprobă ea, dar fără să răspundă la întrebare și fără s-o privească pe Cassie când zisese aceste vorbe.

Cassie se uită la mama ei, tăcând cu precauție. Se concentra prea mult asupra cocorului argintiu pe care-l ținea în mâini, pliindu-l întruna.

— Problema este că hârtia asta e prea subțire și prea fragilă, zise ea. Se rupe în clipa în care o atingi.

Chiar sub ochii lui Cassie, mama ei se sustrăgea din discuție. Dar Cassie era hotărâtă să nu se lase bătută așa de ușor, iar după câteva minute în care se uită intens la mama ei, aceasta încetă s-o ignore și își ridică rapid privirea spre ea.

— E ceva ce vrei să mă întrebi chiar acum? rosti ea cu falsă nonșalanță.

Ochii mamei ei erau plini de o teamă pe care Cassie nu o mai văzuse la ea de când căzuse bolnavă. Fața îi devenise palidă ca a unei fantome, de parcă în ultimele cinci secunde în care tăcuse îmbătrânise cu douăzeci de ani. Și — observă Cassie — hârtia argintie pe care o ținea în mâini se încrețise și se rupsese din pricina tensiunii din degetele ei, de parcă ar fi ținut-o strâns, cu disperare.

Era prea mult pentru Cassie ca să facă față. Mama ei tocmai dădea semne că se simțea mai bine. De-abia începuse să revină la viață. Cassie nu-și putea permite să strice toate astea din pricina unei întrebări egoiste. Mama ei era fragilă, cu mult mai fragilă decât fusese Cassie vreodată.

— Nu e nicio problemă, zise Cassie. Putem vorbi cu altă ocazie despre toate astea. Avem o grămadă de treabă de făcut aici.

Întotdeauna fusese așa. Cassie trebuise mereu să fie adultul în această relație, cea care să-și păstreze întrebările pentru ea, deoarece mama ei nu suporta răspunsurile — sau adevărul. Era o prostie să creadă că putea fi vreodată altfel.

3

Primăvara se simte în aer, zise Melanie către Cassie și Laurel, închizându-și pentru o clipă ochii cenușii și inspirând adânc. Aproape că poți să-i percepi mirosul, nu-i așa?

Cassie trânti ușa dulăpiorului și inspiră, dar nu simți decât izul specific holului de la școală — transpirație, hârtie și amoniac.

— A fost o iarnă aspră, zise Laurel. Cred că are legătură cu asta. Se gătise în dimineața asta în mod adecvat, cu o rochie cu imprimeu floral. Festivalul Echinocțiului de Primăvară o să fie grozav anul

ăsta!

În jurul lor izbucni o agitație entuziastă — vocile păreau mai stridente, pașii mai rapizi, toată lumea arăta mai vioaie și mai animată; sufereau cu toții de astenie de primăvară. Apoi Cassie își aduse aminte că la adunarea de dimineață era prezentat noul director. Poate că de-aici provenea toată acea nouă energie din aer? Era nerăbdătoare să-l întâlnească pe bărbatul care avea să răspundă de școala lor, mai ales după ce fostul lor director se dovedise a fi John cel Negru deghizat. Dar probabil că Melanie și Laurel aveau dreptate — de fapt, Festivalul Primăverii din weekendul care venea era cel care entuziasma pe toată lumea. Colegii lor de școală plănuiau ce ținute să poarte și dezbăteau pe cine să-și aleagă drept partener. Nimănui nu-i păsa cine era noul director.

— E un semn bun, zise Melanie. Sărbătorirea unui nou început este exact ce-i trebuie orașelului nostru.

Cassie și-ar fi dorit să fie la fel de entuziasmată precum ceilalți în legătură cu venirea primăverii, dar își simțea inima grea. Încercarea dezastruoasă de a vorbi cu mama ei, cu o seară în urmă, încă o apăsa.

Exact atunci, Chris și Doug Henderson trecură pe lângă ea, pe patine cu roțile, râzând și croindu-și drum prin mulțimea de pe hol. Cum înaintau rapid, pletele blonde, lăsate libere, le fluturau spre spate, lăsând să li se vadă ochii albaștri-verzui identici. Încetineau doar cât să le înmâneze flori în formă de stea fetelor drăguțe pe lângă care treceau. Suzan — care căra un coș de răchită plin de flori — alerga în spatele lor ca să le furnizeze marfă.

— Ce naiba mai e și asta? întrebă Cassie.

— Chionodoxa luciliae, răspunse Laurel.

Melanie îi dădu un ghiont lui Laurel.

— Nu denumirea științifică!

— Scuze. Laurel zâmbi. Florile alea albastre... se numesc steluțele-zăpezii. Sunt unele dintre primele semne de primăvară.

Cassie își dădu seama că până și gemenii Henderson, care își pierduseră sora, pe Kori, chiar în toamna care trecuse, se bucurau de noul anotimp. Ar fi putut și ea să se străduiască un pic mai mult să aibă o atitudine mai pozitivă.

— Cred că am mai văzut flori de-astea, zise ea. Sunt în grădina de roci din spatele sălii de sport.

— Nu și acum, acum nu mai sunt, comentă Sean, râzând tare.

El se îndreptă spre ele cu un buchet de flori albastre, întinse mâna lui subțire și, ezitând, i le oferi lui Cassie.

— Mulțumesc, Sean, spuse Cassie, dar înainte de a apuca să ia florile, Faye păși între ei și-i smulse buchetul din mână lui Sean. Ea miroși bobocii, după care îi împinse în piept lui Sean.

— Du-te înapoi la adunare și găsește altă față penibilă să-i dai astea, zise ea. Apoi se întoarse spre Cassie: Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Faye era îmbrăcată toată în negru, așa cum făcea deseori, dar vestimentația ei de azi era mai strâmtă și dezvăluia mai mult decât de obicei. Cassie dădu din cap spre Melanie și Laurel.

— E-n regulă, le asigură ea. Luați-o înainte spre amfiteatru. Ne vedem acolo.

Își promisese că nu va mai da dovadă de teamă față de Faye orice-ar fi. Nu-și putea permite să se teamă când rămânea singură cu ea, mai ales la școală, unde era destul de probabil să fie protejată de orice abuz din partea lui Faye.

Faye, desigur, nu pierdu deloc timpul și intră direct în subiect.

— Știu că ești o conducătoare nouă și așa mai departe, îi spuse ea lui Cassie. Dar până și tu trebuie să recunoști că nu vei fi capabilă să joci corect prea mult timp.

— Nu știu despre ce vorbești.

Faye se strâmbă, de parcă și-ar fi călcat pe mândrie să-i explice.

— N-o face pe nevinovata cu mine, Cassie! Nu-ți merge!

Cassie se uită într-o parte și într-alta pe holul pustiu și-și puse mâinile în șolduri.

— Dacă ai într-adevăr ceva să-mi spui, Faye, atunci spune-mi! Dar dacă doar încerci să mă intimidezi, nu ai cum să reușești!

— Mincinoaso!

Faye întinse mâna să-i îndepărteze ușor lui Cassie șuvițele de păr care îi căzuseră în ochi, dar Cassie sări înapoi.

Faye zâmbi.

— Asta am vrut să-ți spun. Puterea generează întotdeauna dușmani. Desparte oamenii în două tabere: buni și răi. Dacă vrei cu adevărat să fii conducătoarea acestui Cerc, atunci trebuie să alegi de partea cui ești.

Cassie își aduse aminte că Diana spusese cândva că puterea era doar putere — nu era bună sau rea. Doar felul în care o folosim este bun sau rău, susținuse ea. Dar până și Diana își schimbase părerea în legătură cu acest fapt.

— Am ales deja de partea cui sunt, zise Cassie.

Rubinul de la gâtul lui Faye sclipi. Avea aceeași culoare ca rujul ei.

— Nu, nu ai ales, insistă ea. Este ceva în tine care arată că ești fetița lui tăticu'. Simți acest lucru în interiorul tău. Ceva întunecat. Știu că poți simți asta.

Cassie strânse și mai tare cărțile la piept.

— Nu știi nimic!

— Nu e extenuant să te străduiești așa de mult să o imiți pe Diana, când, de fapt, ești exact ca mine?

— Nu! Pentru că nu sunt ca tine!

Faye râse — grav, gutural — și făcu un pas înapoi. Obținuse ceea ce-și propusese. Cassie era vizibil tulburată.

— Mai bine te-ai grăbi, zise ea. Nu vrei să întârzi la adunare! Scoase un ruj din geantă și-și mai accentuă un pic culoarea de pe buze. Vrei și tu? Îi întinse rujul lui Cassie. Cred că e o nuanță care ți se potrivește.

Fulgerată de mânie, Cassie se gândi să-i dea una lui Faye peste mână, să-i arunce rujul. Dar asta însemna că reacționa exact așa cum dorea Faye. Încerca s-o facă pe Cassie să aibă impulsurile cele mai josnice, să fie la fel de obraznică și de nesăbuită ca ea.

Dar Cassie n-avea să facă asta. N-o să-i dea lui Faye această satisfacție. În schimb, îi întoarse spatele, iar când făcu acest gest, văzu cu coada ochiului pe cineva pe care nu-l mai văzuse înainte. Un tip. Și Faye îl observă.

Amândouă îl observară mergând pe hol. Era înalt și musculos, avea părul șaten-deschis și probabil că tocmai își terminase exercițiile fizice, pentru că era îmbrăcat în trening și încălțat cu teniși. Căra o geantă sport într-o mână, iar în cealaltă, o crosă de lacrosse.

— Tipul ăsta e superb! Faye puse capacul la ruj și îi dădu drumul în geantă. Știi cât de mult îmi plac sportivii transpirați.

Cassie își dădu ochii peste cap.

Faye se apropie imediat de el, să-i țină calea.

— Te-ai rătăcit? strigă ea. Pot să te ajut să găsești drumul.

El își ridică fruntea când înțelese că vorbea cineva cu el. Cassie observă că avea ochii verzi, ca niște smaralde, la fel de frumoși ca ai Dianei.

— Nu, mulțumesc, răspunse el cu o voce în același timp aspră și încrezută. Știu încotro mă îndrept.

— Mergi la adunarea aia plictisitoare? Faye nu era pregătită să se dea bătută așa de ușor. În acest caz, pot să te ajut să te rătăcești.

Asta îl făcu să zâmbească, dar către Cassie.

— Salut, zise el. Eu sunt Max.

— Ea e Faye, spuse Cassie întorcându-i zâmbetul. E bucuroasă să te cunoască.

Max aruncă geanta sport pe podea și-i strânse mâna lui Faye într-un fel care arăta că era evident obișnuit ca fetele să-i dea târcoale.

— Cassie, zise Faye, încă strângând mâna mare a lui Max. Nu te așteaptă Adam la adunare? Probabil că ar trebui să pleci.

Cassie încuviință din cap.

— Are dreptate. Ar trebui să plec.

În timp ce le întorcea spatele, Cassie îl auzi pe Max strigându-i:

— Ne vedem acolo!

Cassie intră în amfiteatru exact la timp pentru ceremonia de bun venit. Era ușurată să-l găsească acolo pe Adam, făcându-i semn cu mâna de pe ultimul rând. Amfiteatrul era mai aglomerat ca niciodată. Grupuri de elevi se îngheșuiau în spate și pe toate rândurile de la ieșirile de urgență. Zumzăitul entuziast pe care Cassie îl auzise pe holuri venea de-aici, unde se înălța precum o apă năvălășă, ținută în frâu de un dig. Dar odată ce domnul

Humphries bătu ușor în microfon, ca să liniștească mulțimea și să facă niște anunțuri, energia și agitația se calmară până la nivelul plictiselii. Adunările erau întotdeauna distractive până când începeau.

Cassie își plimbă ochii peste mulțime. O descoperi pe Diana pe un loc din față, stând lângă profesoara ei de engleză. Melanie și Laurel li se alăturaseră lui Suzan, Sean și fraților Henderson, pe mijlocul unui rând de pe la jumătatea sălii. Iar Deborah și Nick erau la doar câteva rânduri în spatele lor. Cassie observă că niciunul dintre ei nu părea îngrijorat. Arătau la fel de plictisiți și de apatici ca toți ceilalți din școală. Oare doar ea era încă amețită de la ultima adunare la care îi uraseră bun venit directorului? Sau doar se prefăceau cu toții, afișându-și cele mai bune fețe? Sau toată lumea se pricepea mult mai bine să meargă mai departe decât Cassie?

Sally Waltman și Portia Bainbridge se aflau în grupul lor de majorete. Părul ruginiu al lui Sally ieșea în evidență printre prietenele ei blonde, așa că era ușor de zărit în mulțime. Râdea de ceva ce-i spunea Portia, probabil că se amuzau pe seama cuiva, așa cum făceau întotdeauna. Cercul ajunsese la un armistițiu temporar cu Portia și frații ei, dar lui Cassie tot nu-i plăcea încă de ea.

— Ești bine? o întrebă Adam pe Cassie când ea se așeză. Arăți de parc-ai spune tocmai-am-avut-o-ciocnire- cu-Faye.

— Sunt bine. Faye mi-a ieșit înaintea, dar a trecut pe-acolo un tip mișto și ea a uitat de mine.

— Așa-i Faye a noastră. Adam îi luă mâna lui Cassie într-a lui și i-o strânse. Și cine era tipul ăla?

— Nu știu, cineva nou. Îl cheamă Max.

Cassie se uită prin amfiteatru după Faye și o descoperi stând într-un colț și vorbind cu Max — mai bine zis, ea vorbindu-i lui. El stătea aplecat, cu ambele mâini pe crosă, de parcă ar fi dat să se prăbușească de plictiseală dacă nu s-ar fi sprijinit în ea.

Cassie își îndreptă atenția către bărbatul care se presupunea că era noul director și care aștepta într-o parte. Purta un costum închis la culoare și bine croit și avea părul grizonant. Era înalt, cu umeri largi, iar mâinile și le ținea împreunate la spate. Era arătos, în felul în care domnul Brunswick arăta bine.

Se auziră aplauze vagi de bun venit, iar el înaintă pe scenă.

— Mulțumesc, spuse el, potrivit microfonul. Eu sunt domnul Boylan și este o plăcere să vă cunosc.

Vocea îi era mai gravă decât se așteptase Cassie. Înfațișarea sa era îngrijită și elegantă, însă tipul avea o voce de tăietor de lemne — avea în ea asprime, asperități și o ușoară urmă de accent pe care nu-l putea recunoaște.

Se înfioră.

Nu, se gândi Cassie. Ești paranoică. Doar pentru că domnul Brunswick s-a dovedit a fi rău nu înseamnă că și domnul Boylan este la fel. Își zise că poate suferea de vreun șoc posttraumatic, la fel cum soldații care se întorceau de la război tresăreau la fiecare zgomot mai puternic — dar inofensiv — pe care-l auzeau.

Însă în timp ce domnul Boylan continua să vorbească, fiecare mușchi din trupul lui Cassie se încorda, în defensivă. Îi aruncă o privire lui Adam, ca să vadă dacă și el simțea ceva în legătură cu directorul, dar el se uita calm pe scenă, fără vreo expresie alarmată pe chip.

— Vă mulțumesc tuturor pentru amabila primire pe care mi-ați făcut-o, adăugă domnul Boylan. Sper că veți face la fel și cu fiul meu, care, de asemenea, este elev aici.

Arătă către un colț îndepărtat, unde Max încă stătea aplecat peste crosa de lacrosse, uitându-se drept înainte.

Adam și Cassie se priviră în același timp. Niciunul dintre ei nu trebuia să mai spună nimic.

Desigur. Noua obsesie a lui Faye era fiul directorului.

Faye mustăcea în spatele lui, privindu-i ceafa de parcă ar fi putut să-l ardă cu dorința ei. Când o văzu pe Cassie uitându-se la ea, îi trimise o beza. Apoi scoase limba, simulând că linge ceafa lui Max.

— Chestia asta nu poate fi de bine, comentă Cassie.

4

În acea după-amiază, în timp ce se întorcea de la școală, Cassie avu în sfârșit un moment de singurătate ca să poată să se gândească. Diana și câțiva dintre ceilalți mergeau în oraș să-și cumpere haine pentru Festivalul Primăverii. Ai nevoie de o rochie primăvăratică pentru Festivalul Primăverii, insistase Suzan când Cassie spusese că se simțea prea obosită ca să meargă la cumpărături. Iar Diana intervenise în numele lui Cassie, spunând că, dacă era obosită, era cel mai bine să se odihnească.

Asta însemna că Diana chiar nu voia ca ea să meargă? Cassie și-ar fi dorit să aibă mai multă încredere în prietenia ei cu Diana, dar nu părea să funcționeze prea bine, la fel ca restul lucrurilor.

Cassie se hotărî să meargă acasă pe drumul mai lung și mai pitoresc, pe Cherry Hill Road, pe unde șirurile de cireși japonezi și cireși pitici erau pe punctul să înflorească. Era o zi de martie cu vânt, iar șuierul acestuia printre copaci era sunetul ei favorit. Se opri pentru o clipă ca să privească frunzele, să le vadă legănându-se și dansând deasupra creștetului ei, până când simți că ametește.

— Asta e domeniul meu, auzi o voce în spatele ei.

Se uită împrejur și zări o jachetă neagră de piele și niște jeansi negri.

— Nick, zise ea. Am luat-o pe-aici ca să fii singură, așa că poate tu ești pe domeniul meu. Încerca să fie sarcastică și jucăușă. Apoi strică imediat totul adăugând: Dar îmi pare bine că am dat de tine.

Observă că el se foia, incomodat de acest comentariu prostesc, dar ea continuă să bolborosească aceleași chestii:

— Doar că... n-am prea mai vorbit în ultima vreme. Și n-am mai ieșit deloc împreună.

Chipul lui Nick părea rece. Niciun zâmbet, nici măcar unul vag. Cu siguranță că el nu se simțea la fel ca ea. Privi în depărtare și-și pipăi buzunarul jachetei, căutându-și țigările. Apoi își aduse aminte că se lăsase, așa că se opri din acest gest și rămase nemișcat.

— Mi-e dor de tine, Nick, se auzi Cassie rostind.

După care își dori imediat ca vorbele sale să nu fi sunat atât de imperios și de patetic.

Nick fusese așa — rece și distant — de când Cassie și Adam erau împreună. Rațional, ea știa că el era în defensivă pentru că se simțise rănit, dar cealaltă latură a minții ei, irațională, o făcea să nu-i pese de asta, ci pur și simplu să-l dorească înapoi în viața ei.

Atinse pielea moale a jachetei lui și întrebă, atât de nevinovat pe cât îi stătea în putere:

— Ție nu îți este deloc dor de mine?

O tresărire de durere îi traversă fața lui Nick, de parcă ea i-ar fi înfipt un cuțit ascuțit în stomac.

— Cassie... rosti el.

Era pe cale să-i spună ceva important. Ea își dădu seama de asta din tonul blând al vocii lui și din felul în care el se lupta să găsească cele mai potrivite cuvinte. Îi era atât de greu să-și exprime emoțiile, încât acum, uitându-se la el cât de tare se chinuia, Cassie simți că inima i se topește. Asta era partea sensibilă a lui Nick, la care nu mulți oameni aveau acces.

— Cassie, ascultă-mă, reuă el.

Dar chiar atunci apăru Adam cu mașina și-i claxonă.

— Hei, voi doi! le strigă el. Mergeți la o plimbare?

Uau! Ce sincronizare teribilă! Ea și Nick erau pe cale să ajungă să-și spună ceva în cele din urmă.

Dar momentul era pierdut. Nick — care se deschisese preț de o clipă — se închisese din nou, având fața crispată și mai impenetrabilă decât un seif.

— Vrei să te ducem acasă? zise Cassie încet.

S-o vadă cu Adam era ultimul lucru de care Nick avea nevoie, iar Cassie știa asta.

— Nu, mersi, răspunse el cu cea mai rece voce pe care-o putea avea. Dar ar fi mai bine să plecați, adăugă el când observă că ea ezita. Trăsura te așteaptă.

Cassie era copleșită. Pentru o miime de secundă, își imaginează alternativa a ceea ce ar fi urmat — dacă Adam n-ar fi apărut, ea și Nick ar fi discutat pe tot drumul lung către casă, pe sub bolta de coroane ale copacilor. Nu voia să piardă această ocazie. Dar știa că nu trebuia să-l forțeze prea mult pe Nick. La urma urmei, ea trebuia să-i fie loială lui Adam și întotdeauna avea să fie așa.

Nick se îndepărtă ezitând, în direcția opusă casei. Cassie alergă după el să-l prindă din urmă și-i șopti la ureche:

— N-am de gând să te las să scapi așa de ușor.

Apoi fugi înapoi spre mașina lui Adam, deschise portiera și urcă.

În mașina lui Adam mirosea întotdeauna la fel. Era izul dulce de mosc al frunzelor de toamnă și de benzină, de piele dată cu ulei și cauciuc — și întotdeauna o făcea pe Cassie să se simtă apăsată.

Adam se uită la ea analizându-i fiecare părticică a chipului, cu ochii săi albaștri, scrutători.

— Am crezut că ieși cu fetele la cumpărături, să-ți iei rochie.

— N-am avut chef.

El își puse mâna caldă pe genunchiul ei.

— Cassie, ești sigură că e totul OK?

Ea se uită pe geam și nu-i răspunse.

— Nick te-a făcut să te simți prost când v-ați întâlnit?

— Poftim? Nu, sigur că nu. Dacă veni vorba, eu sunt cea care l-a făcut să se simtă prost, încercând să-l conving să fim iar prieteni.

Adam își retrase mâna și apucă din nou volanul, atât de strâns, încât încheieturile degetelor i se albiră.

— Are nevoie de timp.

— Știu.

Cassie se uită cum străzile banale ale New Salem-ului duceau spre Crowhaven Road și se hotărî să schimbe subiectul.

— N-ai avut un sentiment ciudat azi, legat de noul director? Îl întrebă ea.

— Nu, de ce? Tu ai avut?

— Oarecum, dar nu sunt sigură, spuse ea cu sinceritate. Cred că aș întreba-o pe Constance despre asta. Poate știe ea vreo vrajă sau ceva de genul ăsta care să ne arate natura lui adevărată.

Adam încercă să-și rețină un zâmbet.

— Cred că-ncepi să fii un pic paranoică, Cassie. Pe bună dreptate de altfel, după toate prin care am trecut. Dar, sincer, singurul lucru care mi s-a părut aiurea în legătură cu directorul a fost faptul că lui Faye i-a căzut cu tronc fiul lui.

— Știu, probabil că ai dreptate.

Cassie își întoarse din nou privirea spre geam. Observă un sedan negru în spatele lor și se strădui să-și dea seama dacă nu era vreunul dintre prietenii lor. Nu erau prea multe mașini care să aibă motiv s-o ia pe Crowhaven Road.

— Cassie, zise Adam. Ascultă-mă! John cel Negru nu ne mai bântuie. Nu mai e. Am câștigat.

În ciuda sensibilității lui Adam, pe Cassie o deranja că el încă trecea peste faptul că John cel Negru, întruchiparea răului, era tatăl ei. De câte ori menționa numele lui, era mereu ceva de genul: A dispărut, a dispărut pentru totdeauna — ceea ce, desigur, era un lucru bun, dar Adam ar fi putut cel puțin să priceapă că moartea lui John o făcea să fie confuză.

— Cred că aș vrea totuși să merg s-o văd pe Constance, insistă ea. Poți să mă lași la ea, te rog?

Adam amuți, ceea ce însemna că își dăduse seama că spusese ceva care o supăraseră pe Cassie.

Tocmai se aflau în dreptul casei lui Constance, așa că el ridică piciorul de pe accelerație, încetini și opri. Cassie observă că și mașina neagră din spatele lor oprise. Apoi întoarse descriind un U strâns și se îndreptă înapoi către drumul principal. Ciudat, se gândi ea.

Prima dată, nu răspunsese nimeni când ea ciocăniise la ușă, dar apoi Cassie zări părul cenușiu al lui Constance apărând la fereastră. Ii facu semn cu mâna ei care semăna cu gheara unei păsări, după care deschise ușa.

— Ai trecut s-o vezi pe Melanie? Întrebă ea. Nu-i acasă, încă n-a ajuns de la școală.

— De fapt, mătușă Constance, am venit să vorbesc cu tine.

— A! Ce s-a întâmplat?

O conduse pe Cassie spre salon — podeaua din lemn de esență tare era perfect curată —, unde lua ceaiul.

Cassie prinsese drag de această casă de când mama ei stătuse aici, cât fusese bolnavă. Semăna foarte bine cu propria ei casă, dar era într-o stare mult mai bună. Pereții fuseseră recent zugrăviți, argintăria fusese lustruită și lucea și nu era nicăieri niciun fir de praf. În salon mirosea a soluție de curățat lemnul.

Constance își umplu din nou ceașca de ceai, pe care erau desenate sălcii, și-i turnă o ceașcă și lui Cassie. Apoi se așază din nou pe balansoarul ei mare.

— Ce ai de gând? întrebă ea.

— De fapt, nimic, spuse Cassie. Cred că am venit mai degrabă ca să-ți cer un sfat.

— În legătură cu ce?

Constance era subțire și avea o postură regală, însă arăta mai mult ca o copilă, legănându-se în scaunul ei, înainte și înapoi.

— În ultima vreme, parcă nu prea m-am simțit în apele mele, spuse Cassie.

Constance încetă să se mai legene și rămase cu tălpile lipite de podea.

— Ar trebui să-mi spui ceva mai concret, draga mea, dacă vrei un sfat de la mine.

— Mă crezi sau nu, chiar încerc. Cassie lăsă jos ceașca de ceai. Cred că, pe de-o parte, știu că ar trebui să fiu fericită. Cercul l-a învins pe John cel Negru, iar mama mea este din nou bine. Plus că îl am pe Adam, care mă iubește foarte mult.

— Dar?

— Dar se pare că nu reușesc să mă relaxez. Cassie se aplecă mai aproape de Constance și începu să-i vorbească mai încet. Ca de exemplu azi, când ne-a fost prezentat noul director. Am început să tremur toată, chiar acolo, unde ne adunaserăm. Știu că nu din cauza lui, dar de unde știu și cum îmi pot da seama... Oh, nu știu!

— Cum poți să faci deosebirea dintre instinct și anxietate? zâmbi Constance.

Cassie încuviință din cap.

— Nu există decât o cale, continuă Constance. Ani de practică. Una dintre cele mai mari provocări ale previziunii este tocmai asta.

Se rezemă din nou de spătarul scaunului și, pentru un moment, păru pierdută în propriile-i gânduri. Apoi, buzele-i roșii schițară un zâmbet.

— Și bunica ta era la fel, spuse ea. Ceea ce poți numi neliniștită. Dacă-ai ști de câte ori m-a trezit din somnul meu profund, plângându-se de vreun semn rău care se dovedea apoi a fi indigestie...

Constance începu să râdă atât de tare, încât la colțurile ochilor îi apăruă lacrimi. Luă un șervețel și și le șterse, după care continuă: îmi pare rău, nu vreau să spun că e ceva neimportant. Dar, cu timpul, o să-ți fie mai ușor, Cassie, poți fi sigură de asta.

— Deci îmi spui că nu există nicio cale magică să știu sigur cine este bun și cine este rău, nu există nicio vrajă de testare a adevăratei naturi a directorului?

Constance rezistă nevoii imperioase de a începe din nou să râdă.

— Draga mea, dacă ar exista o asemenea vrajă, ar fi fost prima pe care ți-aș fi dezvăluit-o. Se uită la Cassie cu mult drag. Din păcate, nu există nicio scurtătură ca să-ți dobândești liniștea.

Când Cassie nu dădu nicio replică, Constance se încruntă.

— Exersează-ți zilnic meditațiile și invocările, continuă ea. Cultivă liniștea cât de bine poți.

Era un sfat simplu, dar Cassie părăsi casa lui Constance simțindu-se un pic mai ușoară.

Când Cassie sosi la vechea primărie, soarele strălucea, luminând locul unde avea loc sărbătoarea, în timp ce erau montate chioșcuri și mese pentru festivitățile din acea seară. O căută pe mama ei printre voluntari, ca s-o ajute să agațe decorațiile pe care terminaseră în cele din urmă să le facă în

seara trecută, până târziu.

Vechea primărie era una dintre cele mai vechi clădiri municipale din New Salem. Pe vremea când fusese în uz, adăpostise birourile federale ale orașului. Zona dimprejur era destinată unei piețe în aer liber, dar în prezent era folosită mai ales ca un spațiu public dedicat artei și, desigur, găzduirii festivalurilor care aveau loc la începutul primăverii și toamnei.

— Salut, Cassie. Laurel apăru cu o tavă de bulbi de lalele care era aproape de două ori cât ea. O lăsă pe o masă din apropiere și-și dădu la o parte de pe fața ei ca de spiriduș câteva șuvițe de păr ude de transpirație. Ești pregătită pentru festivalul de diseară?

— Sigur, răspunse Cassie, neconvincător.

— Ei bine, ar trebui să fii, zise Laurel. Echinocțiul de primăvară este important pentru noi, vrăjitoarele.

Se uită în stânga ei, apoi în dreapta, ca să fie sigură că nimeni nu o auzise. După care, așa cum Cassie se și aștepta, se lansă într-o lecție de istorie. Lecțiile de istorie și de botanică erau aproape obligatorii de câte ori stătea de vorbă cu Laurel. Fie o iubeai pentru asta, fie simțeai nevoia să-i acoperi imediat gura ca să tacă, dar acum Cassie îi cântă în strună.

— Ca multe alte tradiții din New Salem, originea Festivalului Primăverii are rădăcini păgâne, explică Laurel. Acest festival obișnuia să se numească Festivalul Osta- rei, fiind o sărbătoare care o celebra pe Zeița care se trezea din somnul iernii. Într-o vreme, strămoșii noștri cinsteau echilibrul tuturor lucrurilor, fizice și spirituale. Vechile cărți spun că acum e vremea plantării semințelor în grădină, precum și vremea plantării semințelor pentru manifestările dorite.

— Dar ce înseamnă asta? întrebă Cassie.

— Înseamnă că e vremea să începi noi proiecte și să transpui în fapte noi planuri. Laurel luă mormăind tava și se îndepărtă. E ceva care trebuie să te entuziasmeze, adăugă ea peste umăr.

Cassie își lăsă privirea să rătăcească peste piață. În fiecare chioșc era câte un negustor de-al locului care oferea mostre de mâncare sau băutură ori șansa de a face o ofertă pentru vreo licitație. Formații locale își montau echipamentele pe o scenă improvizată. Întregul eveniment devenise pur și simplu fundalul pentru începutul sezonului turistic. Și totuși, Cassie se gândi că ar trebui să se alătore și ea. Era o celebrare oarecare.

Cassie o găsi pe mama ei în capătul opus al pieței, prinzând cu cleme narcisele pe o platformă de lemn. În fața ei, Cassie le văzu pe Melanie și pe Constance aran- jându-și chioșcul de bijuterii. Melanie își strânsese ordonat la spate părul drept, castaniu, în timp ce coama cenușie a lui Constance flutura nebunește în vânt. Chiar că făceau o pereche; Melanie era înaltă, frumoasă, atrăgătoare, iar Constance era ridată și trecută, dând dominoare ordine, arătând cu degetul ei zbârcit. Dar dragostea și compasiunea dintre ele două erau palpabile, iar bijuteriile create de ele erau produsul fizic al acestei iubiri dintre ele. Melanie îi spusese lui Cassie că localnicii nu înțelegeau cu adevărat cristalele, dar că asta nu avea importanță. Bijuteriile lor erau concepute ca niște piese drăguțe care stimulau conversațiile, iar mătușa Constance aprecia cu adevărat banii câștigați astfel în plus.

Cassie îi făcu de departe semn cu mâna lui Melanie, iar apoi o zări pe Diana. Era îmbrăcată toată în alb, iar felul în care soarele cădea pe părul ei blond îl făcea să pară și el aproape alb. Dumnezeu, se gândi Cassie, Diana sclipește literalmente ca un înger. Și, coincidentă, anul acesta ea ajută la tombola de caritate. De fapt, chiar o organizase. Uneori, Cassie se întreba dacă exista ceva ce Diana nu putea să facă.

Cassie îi făcu mamei sale un semn ca s-o înștiințeze că era acolo, după care se îndreptă spre masa de tombolă, ca s-o salute pe Diana. În ultima vreme, se simțise atât de distantă de ea, că acum se gândi că ar fi fost un gest frumos să treacă pe-acolo. Poate chiar un prim pas în eliminarea tensiunilor dintre ele.

Cassie considera că distanța se datora faptului că zi- lele-astea ea își petrecea cea mai mare parte a timpului liber cu Adam. Cum ar fi putut ca acest lucru să nu pară ciudat, când nu cu prea mult timp în urmă Diana era cea care obișnuia să-și petreacă vremea cu Adam?

Dar în ciuda tuturor acestor lucruri, când Diana o zări pe Cassie venind, o primi cum nu se putea mai bine. Își lăsă carnetelul pe masă și alergă prin piață, întâmpinând-o pe Cassie la jumătatea drumului.

— Sunt atât de bucuroasă că ești aici! spuse ea. Decorațiile făcute de mama ta arată fantastic.

— Mulțumesc, zise Cassie, după care ezită. Nu credea că avea să facă asta, dar momentul părea potrivit: Putem sta de vorbă? o întrebă ea.

Fără să aștepte vreun răspuns, o apucă strâns de mână pe Diana și o conduse într-o parte a pieței unde se afla o bancă lungă de piatră pe care puteau sta, fără să riște să tragă cineva cu urechea la conversația lor.

— Am ceva să-ți spun, zise Cassie.

Îngrijorată, Diana își miși ochii verzi, dar se așeză, așa cum fusese îndemnată. Cassie luă loc lângă ea, mângâind nervoasă cu degetele suprafața de piatră a băncii.

— M-am simțit atât de prost! spuse ea. Pentru toate stângăciile...

Diana zâmbi larg.

— Ca de exemplu, chiar acum?

Mda. Cassie simți cum roșește. Cred că mă simt oarecum stânjenită chiar acum. Pentru că pur și simplu știu cât de apropiată ai fost de Adam și ce sacrificiu ai făcut și...

Diana o întrerupse pe Cassie în mijlocul frazei.

— Cassie, știu. Chiar știu. Iar câteodată a fost greu, dar cred că ne-am obișnuit mai repede decât tine.

Își puse mâinile pe umerii lui Cassie și o scutură un pic.

— Nu-ți port pică. Serios, tu îți îngreunezi singură situația.

Ochii lui Cassie se umplură de lacrimi și își dădu seama că Diana avea dreptate. Îngreunase lucrurile fără să fie nevoie. Țasta se presupune că era un nou început. Toată lumea din jurul ei, toți oamenii erau de partea schimbării, numai ea continua să se agațe de vechi răni și temeri trecute.

— Asta înseamnă că putem ieși mai mult împreună? întrebă ea.

— Așa sper, desigur! o îmbrățișă Diana, iar când Cassie închise ochii, totul i se păru cât se poate de corect.

Un nou început, se gândi ea. Acum era sigură că se putea bucura de festival.

Împreună, ea și Diana porniră prin piață, braț la braț, înapoi către masa de tombolă. Cassie ar fi vrut ca momentul lor de apropiere să nu se încheie, dar avea treburi de făcut.

— Mai bine mă duc s-o ajut pe mama, spuse ea și era cât pe ce să se îndepărteze, când o fată se apropie de ea.

Fata avea valuri lungi de păr roșu strălucitor și purta cizme negre înalte, care-i ajungeau până la poalele rochiei subțiri, cu bretele.

— Scuză-mă, zise aceasta. Caut un hotel bed-and-breakfast care se presupune că e pe-aici, pe undeva.

Avea aproximativ aceeași înălțime și constituție ca a lui Cassie, iar ochii-i erau de un căprui foarte întunecat, aproape negri.

Diana arătă către apus.

— E la două minute de mers pe jos.

Fata luă de mâner valiza supraîncărcată și rămase uitându-se aiurea la ele, de parcă spera la mai mult.

— Eu sunt Scarlett, zise ea, întinzând spre Diana mâna-i liberă.

Diana o prezentă pe Cassie, după care întrebă:

— Vii în vizită din afara orașului?

— Nu sunt în vizită. M-am mutat aici. Scarlett își roase o unghie ruptă, dată cu oja neagră.

Deocamdată o să stau la hotel... dacă o să-l găsesc vreodată.

Diana ridică din sprâncene.

— Să te muți într-un alt oraș și să ai doar o valiză... asta-i foarte impresionant.

Scarlett râse jenată, ca și când nu era sigură dacă Diana o tachina în glumă sau chiar râdea de ea, nepoliticos. Nici Cassie nu știa clar ce să creadă. O cunoștea destul de bine pe Diana ca să-și dea seama că avea garda ridicată în preajma acestei străine.

— O să mergi la liceul din New Salem? o întrebă Diana.

Scarlett clătină din cap.

— Am absolvit deja. O să lucrez la docuri în timpul verii.

— Înțeleg, spuse Diana, arătând de parc-ar fi cugetat profund.

Așa reacționa uneori Diana în preajma străinilor. Cassie știa că nu voia să pară nepoliticoasă; de fapt, probabil că nici nu era conștientă c-o face. Era o siguranță de sine inconștientă, care provenea din faptul că se știa a fi specială. Dar Cassie înțelegea cum era să fii obișnuit, doar și ea fusese cândva nou-venită în oraș. Rezona cu starea de-acum a lui Scarlett, care se simțea probabil groaznic și străină.

— Ei bine, mulțumesc pentru informații, spuse Scarlett. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Stai puțin! Cassie simți imperios nevoia să repare primirea lipsită de ospitalitate pe care i-o făcuse Diana. Ar trebui să vii diseară la festival. Se ține chiar aici, nu ai cum să-l ratezi.

Scarlett chicoti într-un fel care o făcu să pară o fetiță, iar Cassie nu se putu abține să nu i se alăture. Avea în ea ceva revigorant.

— De-abia ne-am cunoscut și deja știi ce simț de orientare prost am. Apoi expresia feței îi deveni caldă. Mi-ar plăcea să vin, mulțumesc.

— Minunat! rosti Cassie. Atunci, ne vedem mai târziu.

Cassie se uită după Scarlett cum se îndepărta, iar Diana își luă carnețelul de pe masă.

— Ești foarte ospitalieră, comentă ea.

— Ce vrei să spui?

— Știi tu. Diana se uită cu atenție pe lista cu lucrurile pe care le avea de făcut, răsfoind mai multe pagini. Sociabilă, de gașcă.

— Știu ce înseamnă ospitalieră, dar ce vrei să spui?

Diana lăsă carnețelul jos, învârtind pixul între degete, în timp ce îi analiza chipul lui Cassie.

— Ai văzut ceva în ea, nu-i așa? Ce anume?

Cassie ar fi trebuit să știe că nu-i putea ascunde nimic Diane niciodată. Era adevărat, văzuse ceva în Scarlett, dar nu știa sigur ce.

Cassie simți un fior pe șira spinării și apoi în brațe, până în vârful degetelor. Era un entuziasm pe care nu-l putea explica.

— Nu știi clar ce este. Dar cred că e ceva de bine.

— Ei bine, măcar avem parte și de vești bune, spuse Diana.

— Mie-mi zici.

Poate că părul ei vopsit te-a atras.

— Nu fi rea! zise Cassie.

— Nu sunt rea, zise malițioasă Diana. Pe mine m-a făcut să-mi doresc să beau un pahar de suc de cireșe sălbatice. Îmi place la nebunie băutura asta.

Apoi izbucniră amândouă în râs, fără rețineri, așa cum obișnuiau ele s-o facă.

6

Deasupra lor, luna era ca o seceră din ceară de un alb strălucitor, iar cerul era senin. Cassie și Adam stăteau lângă arminden, mână-n mână, ea simțindu-se grozav în rochița galbenă cu bretele pe care i-o alesese prietena ei. O găsisese în sufragerie de dimineață, devreme. Suzan i-o lăsase acolo împreună cu un bilet pe care scrisese cu litere buclate: Rochia asta strigă numele tău!

De asemenea, Suzan cumpăraseră cravate pentru toți băieții, iar ei arătau bine, însă fetele străluceau și mai și în rochiile lor. Melanie purta șifon verde, iar Laurel, voal roz ca de garoafa de grădină. Suzan, voluptuoasă ca-n- totdeauna, alesese o rochie cu bretele, mulată, de culoarea aramei, care forța limita indecenței. Diana purta o tunică de mătase ivorie.

Deborah, care rareori se îmbrăca în rochie, era gătită în stilul ei. Purta jeanși albi, mulați, un tricou alb și o jachetă de piele violet.

— Ai văzut-o pe Faye? îi întrebă ea pe Cassie și Adam.

Adam ridică din umeri, dar îi răspunse Sean:

— A ieșit să-l caute pe Max.

Deborah rosti pe un ton disprețuitor:

— Încă nu s-a dat bătută? Tipul a evitat-o toată săptămâna.

Sean clătină din cap.

— Nicio șansă, zise el. Faye nu dă niciodată înapoi atât de ușor.

— Dar Nick? Întrebă Cassie. L-ați văzut?

La această întrebare, chipul lui Deborah se crispă. Când era vorba de Cassie, era extrem de protectoare cu vărul ei.

— Nu cred că vine.

— De ce să nu vină? o întrebă Cassie.

— Pentru că nu vine!

Deborah încercă s-o intimideze pe Cassie privind-o fix, dar aceasta o ignoră. Deborah considera că făcea ce era corect, să-l păzească pe Nick să nu mai fie rănit așa cum fusese deja, dar ea nu pricepea că intențiile lui Cassie erau bune. După ce rezolvase tensiunile cu Diana, se simțise mult mai bine. Spera să se întâmple la fel și cu Nick, diseară.

Diana se încruntă la Deborah într-un fel care dezvăluia faptul că era de partea lui Cassie.

— Nick s-ar putea să apară. E imprezvizibil — dacă putem spune ceva despre el.

Urmă un moment de liniște, timp în care Cassie privi armindenul. Admiră ghirlandele multicolore și panglicile care curgeau din vârful lui. Apoi, Diana zise:

— Hei, Cassie, uite-o pe Scarlett!

Scarlett le zărise și-și croia drum prin mulțime în direcția lor. Purta o rochie largă, imprimată cu albastrele, iar părul lung și roșcat era strâns sub o pălărie cu boruri mici, din fetru, cafenie. Făcu semn cu mâna când privirile i se intersectară cu ale lui Cassie și grăbi pasul.

— Cine e? întrebă Adam.

Cassie simți în vocea lui o urmă de curiozitate fascinată.

— O, îmi place pălăria ei, comentă Suzan.

Deborah încuviință din cap. Aprecia întotdeauna stilul unei fete de a purta cu succes, în ciuda riscurilor, un articol de îmbrăcăminte masculin.

— Și cizmele-s mortale! adăugă ea.

Scarlett era plină de veselie și încredere în timp ce Cassie o prezenta celorlalți din grup. Ochii ei întunecați îi priviră pe rând, pe fiecare-n parte, salutându-i cu afecțiunea unui vechi prieten.

Dar nu doar talentul pentru modă fascina la Scarlett, observă Cassie. Era felul ei de-a fi; se simți imediat în apele ei cu ei toți. Și era drăguță. Lui Sean aproape că îi atârna limba din gură când îi strânse mâna lui Scarlett.

Ea se retrase din strânsoarea lui chicotind, apoi se întoarse spre Diana.

— Îmi pare bine să te revăd, rosti ea.

— Mda, răspunse Diana într-un fel care o intimidă pe Cassie.

Dar Scarlett arboră un zâmbet deschis, care dădea de înțeles că refuza să pună la suflet indiferența Dianei.

— Începe aruncarea ouălor, anunță Sean cu entuziasm, încercând să-i capteze din nou atenția lui Scarlett. Ar trebui să mergem să-i încurajăm pe Chris și Doug. Marele premiu este un cec de cinci sute de dolari de cheltuit la Magazinul de dulciuri al lui Pete, iar ei sunt hotărâți să-l câștige.

Scarlett scrută numeroasele chioșcuri și rulote cu vânzători ambulanți.

— De fapt, zise ea, mie mi-e foame. Și mor după o frigăruie cu chorizo.

— Merg și eu cu tine, spuse Cassie.

Era nerăbdătoare să afle mai multe despre Scarlett și, dacă stătea să se gândească, îi era destul de foame și ei.

Grupul se împărți în două — cei mai mulți se îndreptară către pajiștea unde avea loc concursul de aruncare a ouălor, iar Adam și Diana porniră să le facă o vizită lui Melanie și Constance la chioșcul de bijuterii.

Cassie și Scarlett își cumpărară câte o frigăruie și se chinuiau să nu vorbească având gura plină în timp ce mergeau către zona unde avea loc festivalul.

— Deci stai la hotel? întrebă Cassie pe un ton cât mai inocent posibil.

Scarlett încuviință din cap, mestecă și înghiți.

— Părinții tăi unde sunt?

— Mama mea a murit, spuse abrupt Scarlett, ca și cum voia să scape cât mai repede de informația asta.

— Oh, îmi pare rău.

— A crescut aici, continuă Scarlett. De-asta am vrut să vin în New Salem, ca să mă conectez într-un fel cu ea, cu trecutul meu.

Apoi se uită în altă parte, parcă temându-se că spusese prea mult.

Cassie se chinui să găsească cel mai potrivit lucru pe care să-l zică.

— Cred că e un lucru grozav! Adică, cred că e chiar un lucru curajos. Chiar dacă e dureros.

Scarlett dădu aprobator din cap.

— Cred că pur și simplu încerc s-o iau iar de la capăt.

— Înțeleg ce vrei să spui, o asigură Cassie.

— Acum povestește-mi și tu ceva despre tine.

Lui Cassie gândurile-i zburau. Încercă să găsească ceva mai puțin complicat de spus, dar i se părea că orice chestie potrivită și interesantă pe care voia s-o dezvăluie implica de asemenea Cercul, așa că rămase fără cuvinte. Pentru prima dată de când se mutase în New Salem, înțelegea de ce era o provocare atât de mare să fii prieten cu un străin.

— Ei bine, rosti ea, uite-o pe mama acolo, vinde bilete la tombolă.

Dar când arată spre mama ei, îi văzu cu coada ochiului pe Diana și Adam, împărțind amândoi un cornet de înghețată cu vanilie. Râdeau pentru că Adam avea înghețată pe nas și pe barbă și, deși se străduia să și-o șteargă, mai rău se mâzgălea.

Cassie simți un junghi în stomac. Dar de ce? NU era altceva decât un cornet de înghețată. O gustare împărțită între prieteni nu avea de ce s-o supere. Nu trebuia decât să li se alăture. O conduse pe Scarlett în direcția lor și atunci o observă pe Faye apropiindu-se din direcția opusă.

Faye purta o rochie simplă și neagră care-i venea ca un corset. La câțiva pași în spatele ei mergea Max, care, chiar și în tricoul polo lejer pe care-l purta, arăta ca scos dintr-un catalog Abercrombie.

De îndată ce îi zăriră pe Cassie și pe ceilalți venind spre ei, Adam și Diana încetară să mai râdă, preluând controlul situației înghețatei lor.

Faye li-l prezintă pe Max, după care o măsură din priviri pe Scarlett.

— Tu cine ești? întrebă ea.

— Ți-o prezint pe Scarlett, spuse Cassie. E nouă în oraș, la fel ca tine, Max.

Max dădu din cap către Scarlett, dar se vedea limpede că atenția îi era atrasă de Diana.

— Te-am văzut la adunarea de vineri, zise el. Erai singura atentă la cuvântarea plictisitoare a tatălui meu.

Diana păru să roșească.

— M-ai văzut? rosti ea, după care adăugă: Nu a fost plictisitor.

— Nu ? Sigur?

El o privi glumeț până când ea cedă.

— OK, poate un pic.

— Mulțumesc pentru sinceritate. Max o prinse pe Diana de mână, strângându-i-o cu degetele lui groase. Acum putem fi prieteni.

Diana roși, iar Cassie observă că Adam se foia stânjenit.

— Tatăl meu e pe-aici, pe undeva, spuse Max, continuând să i se adreseze doar Dianei. Dacă dai de el, ar trebui să-i spui ce mare orator crezi că este.

Faye avea maxilarele atât de încordate, încât Cassie se temea să nu-i explodeze capul.

— Am s-o fac, promise Diana. Dar acum te rog să mă scuzi, tocmai voiam să mergem să-i încurajăm pe prietenii noștri.

După care arată spre pajiștea unde avea loc concursul de aruncat ouă.

Max păru un pic dezamăgit.

— Mda, iar eu ar trebui să merg să-l caut pe tata, spuse el.

Faye era cât pe ce să-l însoțească, dar el o opri.

— Ne vedem mai târziu, rosti el, după care dispăru în mulțime.

Adam, care tăcuse până atunci, avea pe față o expresie de dezgust.

— Ei bine, asta a fost ciudat...

— Adam, se încruntă Diana. Nu făcea altceva decât să încerce să se integreze. Asta fac toți oamenii când sunt nou-veniți într-un loc. Fac orice ca să te impresioneze.

Scarlett privea în pământ, presupunând că era o critică la adresa ei. Cassie deschise gura să spună ceva, dar înainte de a apuca să rostească vreun cuvânt, Faye plecă nervoasă.

— Max nu s-a chinuit deloc s-o impresioneze și pe ea, zise Adam.

— Faye îl hărțuiește sexual din momentul în care el a sosit aici, comentă Diana, ridicând glasul. Așa că el nu trebuia să mai facă niciun efort în ceea ce o privește.

Cassie și-ar fi dorit ca Scarlett să nu fie martoră la acest moment ciudat de tensiune. Era cu adevărat jenant, prietenii ei trebuie să arătau tare meschini.

— Hai să mergem, îi zise ea lui Scarlett. Ne prind ei din urmă.

Traversară amândouă pajiștea.

— De regulă, Adam și Diana nu sunt așa, o asigură ea. S-a întâmplat să-i prinzi într-un moment ciudat.

— Am înțeles, zâmbi Scarlett. În cupluri sunt gelozii, certuri.

Deodată, Cassie se simți din nou rău.

— Adam e iubitul meu, spuse ea liniștită. Nu al Dianei.

— Oh! Scarlett își mușcă buzele. Am spus o prostie, nu mi-am dat seama...

— Nu, e-n regulă. E de înțeles de ce ai crezut asta. E destul de complicat.

Când li se alăturară celorlalți din grup, adunați la capătul galeriei, Cassie se simți ușurată că avea ocazia să schimbe subiectul. Concursul ajunsese la Chris și Doug și o echipă formată din frate și soră, care nu păreau să aibă mai mult de unsprezece ani.

— Chiar le plac bomboanele, îi spuse Cassie lui Scarlett, de parcă asta era o explicație rezonabilă.

— Îmi dau seama, răspuse Scarlett. Și mie-mi plac bomboanele. O dată am mâncat așa de multe Skittles, încât trei zile am strănutat numai în culorile curcubeului.

Era o glumă stupidă, dar Cassie înțelese de ce o spusese. Scarlett încerca să detensioneze lucrurile, s-o facă să se simtă mai bine, iar ea aprecia asta. Străină sau nu, îi plăcea de fata asta.

Chiar atunci, se auzi un strigăt de ajutor din partea de nord a pieței și toată lumea își îndreptă atenția într-acolo. Toți ochii căutară sursa țipătului care-ți îngheța sângele în vine, dar cei din grup își dădură imediat seama că era glasul lui Melanie. Se năpustiră către chioșcul de bijuterii. Până și Chris și Doug lăsară baltă ouăle și alergară în ajutor.

Când Cassie ajunse la chioșc, se împinse printre oameni și o găsi pe Constance, mătușa lui Melanie, prăbușită la pământ. Melanie striga să cheme cineva o ambulanță. Câțiva localnici pricepuți în domeniul medical îngenuncheaseră lângă Constance, încercând să-i evalueze semnele vitale, cerându-le celorlalți să se țină la distanță, pentru ca bătrâna să aibă aer. Unul dintre ei o ținea pe Melanie, care îl insulta și se agita, până când Diana și Laurel o prinseră de brațe și o traseră într-o parte.

O femeie care tocmai cumpărase un lăntișor de la Constance spuse:

— Se simțea bine, pentru ca în clipa următoare să aibă o privire plină de panică, după care s-a prăbușit.

Adam scrută mulțimea, în căutarea cuiva suspect. Cassie analiză masa de fețe străine ca s-o găsească pe mama ei, dar nu reuși. Poate că plecase să ceară ajutor. Sau poate că s-o vadă pe Constance prăbușită la pământ fusese prea mult pentru ea. În momentele de criză, mama ei avea tendința să cadă, nu să devină mai tare. Pe Cassie n-ar fi surprins-o dacă plecase în goană spre casă.

Paramedicii sosiră, iar Cassie se uită în altă parte cât timp ei făcură manevrele de resuscitare cardio-pulmo- nară pe trupul lipsit de viață al lui Constance. Cei din grup o îmbrățișară pe Melanie, în timp ce Adam o luă strâns în brațe pe Cassie. Ea își îngropă capul în umărul lui.

Era imposibil de știut cât timp trecuse de când paramedicii o resuscitau pe Constance. Cassie continuă să se gândească la faptul că nu putea să fie decât o glumă. Ha, ha, și-am jacut-o, și-o imagină Cassie pe Constance spu- nându-i de-acolo, de jos, de unde se afla. Constance încerca întotdeauna să

le aducă aminte de fragilitatea vieții și de echilibrul delicat al lucrurilor. Poate că asta nu era altceva decât o lecție în plus. Dar apoi paramedicii se opriră din împins și tras și pompat și icnit. Nu mai existau guri de aer de dat sau de primit și nu mai exista speranță. Paramedicul-șef se ridică în picioare pentru a trage concluzia la care duseseră eforturile lor. O declară moartă pe mătușa Constance. Decedată fusese cuvântul pe care-l folosise și care o izbi pe Cassie ca fiind incredibil de crud.

— Probabil, un anevrism cerebral, îi spuse el ajutorului său, după care își exprimară condoleanțele față de Melanie. Am făcut tot ce s-a putut, domnișoară, adăugă el.

Cassie n-o mai văzuse niciodată pe Melanie atât de pierdută ca acum. Își ținuase întotdeauna firea în orice situație grea — mai ales în public. Dar asta era pur și simplu prea mult. Căzu în genunchi, suspinând. S-a zis cu noile începuturi, se gândi Cassie.

7

Toată lumea din jurul nostru moare, spuse Cassie. Indiferent ce-am face.

Scena era reluată iar și iar în mintea ei — strigătul lui Melanie și imaginea lui Constance prăbușită la pământ. Nu se putea opri din tremurat. Cu toate lămpile și lumânările care pâlpâiau în jurul ei, îi era frig în far.

Laurel voia să țină o ceremonie de întărire care s-o ajute pe Melanie în următoarele câteva zile. Adunaseră toate ierburile și cristalele necesare, dar când să-nceapă, grupul se trezi că nu reușeau decât cu greu să facă ceva într-un mod organizat. Toți se simțeau pierduți în propria lor ceață, traumatizați.

Adam așeză o pătură pe umerii lui Cassie, dar ea o simți tot rece și umedă pe trupul ei. Nu se putea opri din tremurat.

— Are nevoie de ceva care s-o ajute să se calmeze, zise Adam, iar Diana căută rapid în sertarul de sus al unul dulap metalic mare, unde avea depozitate ierburi și rădăcini medicinale.

Luă de-acolo o sticlă și o pipetă.

— Aici e tinctură de rădăcină de valeriană, spuse ea, ridicând pipeta spre gura lui Cassie. Ajută la calmarea nervilor. Ar trebui să luăm cu toții câte-un pic.

Faye o smuci pe Cassie înainte ca picăturile să-i ajungă pe limbă.

— Nu încerca s-o sedezi împotriva adevărului, Diana. O cuprinse pe Cassie cu brațul pe după mijloc. Ce a spus Cassie este corect. Toată lumea din jurul nostru moare. Și are dreptate să simtă că-și cam pierde mințile în legătură cu asta. Faye se uită la fiecare dintre membrii grupului, după care zăbovi asupra Diane. Dar mă întreb dacă și în acest caz e nevoie de-așa ceva.

Diana lăsă tinctura pe masă.

— Ce vrei să spui?

Faye se duse în centrul încăperii.

— Acum avem Instrumentele Supreme. Cele mai puternice instrumente pe care le poate avea o vrăjitoare. Ar trebui să fim capabili s-o aducem înapoi pe Constance.

Diana rămase mută, dar Laurel țâșni de la locul ei.

— Faye are dreptate. Constance ne-a învățat atât de multe despre puterile noastre, iar asta nu era decât începutul uceniciei noastre. Avem nevoie de ea.

Deborah încuviință din cap.

— O vrăjitoare atât de puternică cum era ea ar trebui să fie ușor de adus înapoi.

Diana, deja palidă la față, părea să se albească și mai mult.

— Nu știu, zise ea. Vreau s-o salvez pe Constance, dar să eliberăm o asemenea magie întunecată poate fi periculos. Nu știm care vor fi repercusiunile.

— Ați înnebunit cu toții? întrebă Cassie. Tu chiar crezi că poți anula o moarte?

— De fapt, interveni Adam, nu e cine știe ce chestie. Știu că toate astea încă sunt noi pentru tine, Cassie, dar necromanția a fost folosită încă din secolul al treilea.

— Există un termen clar pentru asta?

Lui Cassie nu-i venea să creadă.

— Vine din greacă, spuse Laurel. De la nekos, care înseamnă moarte, și manteia, care înseamnă divinație.

Cassie se uită la Diana ca să-i confirme, iar aceasta aprobă din cap.

— Pentru greci însă, necromanția însemna coborârea în Hades, continuă Diana. Se obișnuia asta, ca o cale de a-l consulta pe cel mort. Nu avea drept intenție întoarcerea mortului înapoi în sfera muritorilor.

— Dar..., zise Adam, știm cu siguranță că a fost folosit astfel de propriii noștri predecesori. De fapt, Diana, tu nu ai...

Ochii verzi ai Dianei îl străfulgerară pe Adam, semn să tacă. Dar Faye, întotdeauna vigilentă, își dădu seama.

— Diana, tu nu ai... ce?

Diana își puse ambele mâini pe masa Pembroke din fața ei. Ca să nu se prăbușească — Își imaginează Cassie. Apoi vorbește cu precauție:

— În Cartea Umbrelor există o vrajă de resuscitare, spuse ea. Adam și cu mine am descoperit-o acum câțiva ani.

Faye scoase un murmur de satisfacție pură.

— Știam eu!

— Hai s-o facem! insistă Deborah. Avem puterea și avem și vraja.

Suzan era de acord.

— Cel puțin, trebuie să încercăm.

Adam tăcea, dar Cassie observă un tremur de neliniște în expresia lui neutră. Își dorea asta — să-și testeze limitele puterii. Era partea din Adam de care Cassie uita mereu. Dincolo de aparența că era un om de încredere și responsabil, în inima lui se ascundea un aventurier.

Diana, încă precaută, spuse:

— Cred că merită o încercare. Atâta vreme cât suntem extrem de grijulii. Dar ar trebui să supunem la vot.

Laurel i se alătură lui Faye în mijlocul încăperii.

— Mă ocup eu de onoruri în absența lui Melanie, se oferă ea. Toți cei care sunt pentru salvarea lui Constance să ridice mâna.

Toți ridicară mâinile, cu excepția lui Cassie. Laurel se uită la ea, surprinsă că votul nu era unanim.

— Aș vrea, zise Cassie. Sigur că aș vrea. Doar că... mi-e teamă.

— Nu putem face această vrajă dacă nu participă întreg Cercul, preciză Diana. Ori toți, ori niciunul.

Vocea lui Laurel avu un ton de implorare.

— Vorbim aici despre familia lui Melanie. Despre singura persoană din familie pe care o mai are. Dar Diana era fermă.

— Nu o putem obliga pe Cassie să facă o vrajă de o asemenea importanță împotriva voinței ei.

Cassie simți cum toți cei prezenți în cameră își îndreptară atenția către ea.

— Am s-o fac, declară ea înainte ca vreunul să apuce să spună ceva. Nimeni nu mă obligă.

Constance a fost familia noastră pentru noi toți și vreau s-o fac.

Faye își împreună mâinile și începu imediat să dea ordine.

— Trebuie să lucrăm repede, zise ea. Și avem nevoie de Instrumente. Mă duc să aduc jartiera.

Apoi arătă către Cassie și Diana.

— Iar voi două duceți-vă și aduceți diadema și brățara de unde le-ați ascuns. Tu, Diana, nu uita de Cartea Umbrelor. Voi, ceilalți, mergeți și aduceți-o pe Melanie.

Tăcu.

— Și cadavrul, adăugă ea.

— Cadavrul? întrebă uimit Sean. Vrei să spui că trebuie să-l aducem aici?

Faye îi dădu un ghiont.

— Unde în altă parte sugerezi să-l resuscităm? Acum, mergeți!

Cassie se duse către masa la care stătea Diana, în timp ce ceilalți porniră la treabă.

— Am ascuns diadema la mine în cameră, spuse cu solemnitate Diana. Trebuie să mergem

amândouă?

Cassie încuviință din cap.

— Se pare că Faye și-a atins țelul până la urmă. A vrut să folosească Instrumentele și iată că o vom face.

Diana se întinse să-și ia geanta.

— Încă mai poți să te răzgândești, dacă nu te simți în regulă să faci asta.

— Tu te simți în regulă? o întrebă Cassie.

— Vreau să fie Constance în viață, răspunse Diana. Odată ce terminăm vraja, vom pune fiecare relicvă la locul ei, în ascunzătoare.

— Dar ai spus că pot exista repercusiuni.

Pentru un moment, Diana rămase nemișcată, după care vorbi cu grijă.

— Orice magie are repercusiuni, Cassie. Puterea are întotdeauna consecințe.

Apoi se întoarse de parcă această declarație nu însemna nimic și scotoci prin geantă după chei.

— Hai să mergem să luăm Instrumentele. Conduc eu.

8

Bucătăria era umbrită și liniștită când Cassie intră. Mama ei nu era acasă, iar ea era bucuroasă. Nu voia să fie nevoită să-i explice de ce trebuise să scoată cărămizi din cămin. Mai în susul străzii, Diana lua diadema și celelalte materiale de care mai aveau nevoie ca să încheie vraja de resuscitare. Și un pic mai încolo pe Crowhaven Road, restul grupului încerca s-o convingă pe Melanie să le permită să ia trupul strămătușii sale și să-l ducă la far. Până anul ăsta, Cassie nu mai văzuse niciodată un cadavru, iar acum avea să atingă unul și să încerce să-l readucă la viață.

Șemineul nu era un loc așa de secret în care să ascundă brățara, Cassie știa acest lucru, însă dacă atâția ani fusese de folos cu succes, de ce să încerce să se gândească la un altul? în interior, adânc, în gura lui de piatră, găsi cutia argintie exact acolo unde o lăsase. Și când dădu la o parte capacul ei vechi, înăuntrul acesteia strălucea brățara, de parcă ar fi sărbătorit faptul că fusese scoasă brusc și surprinzător la lumină.

Cassie își acordă un răgaz de numai o secundă să admire frumusețea brățării. Își trecu degetele pe modelul complicat, pe suprafața de argint masiv, după care îi simți greutatea în mână. Dar de-afară o strigă Diana.

— Vin imediat! îi răspunse ea și o luă la goană pe scară ca să se schimbe repede în rochia albă de ceremonial.

După ce se îmbracă, fiind gata, o găsi pe Diana așteptând-o în fața porticului, ținând într-o mână un sac de bumbac și legănându-l. Se schimbase și ea în ținuta de ceremonial, dar Diana avea un calm la care Cassie nu putea decât să aspire. Chiar și cu tot acest stres, Diana se controla.

Cassie o luă de mână, sperând că un pic din puterea Dianei îi va fi transmisă și ei prin această atingere a pielii. Și, cumva, așa se întâmplă. Doar câteva momente în care o simți pe Diana aproape o liniștire.

— Facem ceea ce trebuie, spuse Diana. Avem nevoie de Constance.

Cassie își aduse aminte ce refugiu fusese Constance pentru ea de când își pierduse bunica. Și de toate după-a- miezile pe care și le petrecuse la ea în salon, învățând noi vrăji și studiind ritualurile ancestrale. Constance era singura legătură cu vechile căi ale Cercului.

— Știu, spuse Cassie cu cea mai curajoasă voce de care era în stare. Sunt gata să mergem!

— OK, să începem!

Diana goli sacul de bumbac pe masă de îndată ce ajunseră la far, după care începu imediat să citească indicațiile din Cartea Umbrelor.

Pe Cassie n-o surprindea deloc cum, în asemenea momente, toată lumea se întorcea către Diana — În momentele care contau cu adevărat. Ea fusese întotdeauna conducătoarea cu cel mai mult har dintre ele, indiferent despre ce era vorba.

— Trupul trebuie acoperit în întregime cu pânză albă, în două straturi, îi citi Diana cu glas tare lui

Adam. Iar capul, inclusiv fața, trebuie învelit în tul.

Arată către o grămadă de țesătură albă și fină de pe masă.

Adam încuviință.

— O să mă îngrijesc eu de asta, zise el.

Nick, Chris și Doug împinseră la perete toată mobila din încăpere. Melanie îngenunche în mijlocul camerei, lângă trupul acoperit. Cassie o ajută pe Diana să astupe ferestrele cu bucăți de olandă violet.

Diana se apropie de Faye ducând două cădelnițe de aur.

— Trebuie să ardem în cameră salvie și tămâie, spuse ea.

Faye se schimbase în costumul alb de ceremonial și deja purta jartiera verde de piele, cu cele șapte cataramă de argint ale sale. Luă cădelnițele de la Diana și-l strigă pe Sean ca să preia neplăcuta sarcină.

— Unde e diadema? întrebă ea.

Diana dădu din cap către Melanie, care stătea, cu un aer solemn, cu diadema pe cap.

— Ea este cea care trebuie să poarte instrumentele în seara asta, spuse Diana. Ea va face invocția. Noi ceilalți doar o vom sprijini.

Nici măcar Faye nu putea să nu fie de acord cu faptul că Melanie trebuia să fie cea care să conducă vraja, dar, cu toate astea, smulse cu furie jartiera de pe piciorul ei și se îndreptă spre Melanie să i-o dea. Cassie o urmă îndeaproape și, în timp ce mergea, își scoase brățara de la mână.

În câteva minute, camera era pregătită cu tot ce trebuia, iar Diana declară că ritualul putea să înceapă.

— Faye și Cassie, vreți voi să faceți onorurile, formând cercul conform instrucțiunilor mele? Iertați-mă dacă citesc prea lent — textul ăsta chiar că e greu de deslușit —, dar o să mă străduiesc s-o fac cât mai bine. E toată lumea gata?

Cassie privi în jur, în camera luminată vag. Nu era singura care se simțea neliniștită, dar acum nimeni nu mai putea să dea înapoi. Melanie părea să fie amețită, cu un aer cețos în privire, dar era mai frumoasă decât o văzuse Cassie vreodată, acum că purta Instrumentele Supreme.

Diana își drese glasul și începu să citească tare.

— Un cerc magic trebuie format pe pământ, cu negru de fum și cu vin tare. Un al doilea cerc trebuie format la o distanță de cincisprezece centimetri în interiorul celui dintâi.

Împreună, Cassie și Faye formară cercurile în jurul lui Melanie și Constance, folosind potirul cu negru de fum pregătit de Diana.

— Iar în interiorul lor, continuă Diana, formați un triunghi în centrul căruia va fi locul de odihnă pentru trupul neînsuflețit și pentru vrăjitoarea principală.

Cassie și Faye formară triunghiul în interiorul cercurilor, înconjurându-le pe Melanie și Constance.

— Toată lumea să pășească în interior, spuse Diana. Iar apoi închideți cercul din exterior cu patru straturi de protecție.

Repede, grupul se aranjă cum trebuia, îngenunchind în perimetrul cercului din exterior, în timp ce Diana invoca elementele.

— Puteri ale Aerului, protejați-ne! strigă Diana. Puteri ale Focului, protejați-ne!

Cassie închise ochii și ascultă.

— Puteri ale Apei, protejați-ne! Diana accentua cu precizie fiecare silabă. Și în sfârșit, spuse ea, chem puterile Pământului ca să ne protejați!

Diana se alătură apoi cercului, venind lângă Cassie și continuând să citească din Cartea Umbrelor.

— Pentru a începe, vrăjitoarea trebuie să aprindă o lumânare albă și s-o treacă de șapte ori pe deasupra trupului neînsuflețit, strigând numele spiritului care trebuie invocat.

Toți ochii se întoarseră de data asta către Melanie. Cassie se întrebă dacă ea avea puterea să facă asta. Dar Instrumentele străluciră, iar Melanie își îndreptă spatele în timp ce aprindea lumânarea, după care o trecu peste pânza albă, rostind:

— Strămătușă Constance, Constance Burke, ne auzi?

Diana continuă:

— Apoi, din potirul de aur cu flori de amarant uscate, presară trupul și locul dimprejurul său.

În timp ce Melanie răspândea florile, Diana zise:

— Melanie, repetă după mine: „Tu, care ești îndoliată, vezi acum care este natura acestui doliu.”

Iar Melanie repetă:

— „Tu, care ești îndoliată, vezi acum care este natura acestui doliu.”

Cassie își simți ochii plini de lacrimi în timp ce Diana incanta:

Aceasta este vraja pe care o intonăm,
Came pentru came, oase pentru oase,
Forță pentru forță, venă pentru venă,
Constance va fi din nou completă.

Se concentrau cu toții din răspuțeri, adunându-și puterile laolaltă. Cassie simțea energia țâșnind din mijlocul triunghiului, îndreptându-se către fiecare membru din grup și legându-i pe toți laolaltă într-un labirint de lumină.

Diana citi cu glas tare:

— După un moment de tăcere și concentrare, descoperă fața decedatei. Apoi invocă din nou spiritul, cu blândețe. Spune: „Bine ai venit!”

Cu mâinile tremurându-i, Melanie descoperi ușor fața mătușii sale.

— Strămătușă Constance, spuse ea. Bine ai venit!

— Trupul se va agita, citi Diana. Ochii se vor deschide, apoi dorința se va trezi.

În cameră se auzi scăpărând energia. Cassie o simți șuierând și rotindu-se în spirale în jurul ei, însă nu-i mai era frică. Aerul din jurul lor se încălzi, iar Cassie văzu viața străfulgerându-i din nou chipul lui Constance, încet, precum un soare care răsare.

Apoi, o formă începu să ia ființă. Cassie o observă întâi vagă, lucind pe fruntea lui Constance, dar crescând apoi tot mai mare și mai luminoasă, până când se înalță ca o ardere fluorescentă. Era în mod clar un simbol, un prim semn vizibil care semăna cu două litere U formând un hexagon. Apoi totul se întunecă. Lumina care ajunsese pe fața lui Constance, simbolul, lumânările iluminând camera — toate dispărură, de parcă o pătură grea ar fi căzut peste ele din tavan, suflând moarte în încăpere.

Diana aprinse lanterna pe care o ținea deasupra chipului crispăt de durere al lui Melanie. Strămătușă Constance încă era moartă. Iar acum trebuia să treacă din nou prin moartea ei.

— Vraja n-a mers, spuse Laurel.

Dar mergea, zise Diana scrutând grupul. Nu ați simțit?

— Ba da, desigur, recunosc Adam. Nu înțeleg ce a mers prost.

Faye era tăcută, dar părea tot la fel de confuză ca și ceilalți.

Adam vorbi din nou.

Mai trebuie ceva în afară de vrajă, Diana? Mai spune și altceva în carte?

Diana se uită în josul paginii pe care o citea, apoi dădu foaia, după care o întoarse la loc.

— E aproape ininteligibil, zise ea. Dar e un rând mângălit aici, jos.

Duse lanterna mai aproape de cuvintele mici de pe pagina cărții.

— Spune că „Dacă nu rezultă nimic, iar vrăjitoarea a fost adevărată...” și atât. Restul este șters.

— Șters? Faye înhăță cartea din mâinile Dianei ca să arunce ea însăși o privire. Cum se poate să fie șters ceva atât de important?

— E o carte veche de trei sute de ani, zise Adam în apărarea Dianei. Nu e chiar așa de greu de crezut.

Cassie se întrebă dacă ea era singura care vedea simbolul apărut pe fruntea lui Constance. Sau doar și-l imaginase ea? Având în vedere ecoul suspinelor lui Melanie, știa că nu era chiar momentul potrivit să pună întrebarea asta. O pierduseră pe Constance pentru totdeauna.

Se făcuse târziu când Cassie se întoarse acasă, însă mama ei era trează încă, lungită pe sofa, în halat. Se ridică în capul oaselor de îndată ce Cassie intră.

— Ești bine? o întrebă ea.

— Da, o asigură Cassie, încuind ușa în urma ei.

— Ce face Melanie?

— E mai bine.

Cassie se înfășură mai tare în jachetă, nedorindu-și ca mama ei să vadă că purta costumul alb.

— Și Constance?

Cassie ezită. Își dădu seama că mama ei se uita la brățara Supremă, pe care o purta la încheietura mâinii stângi.

— Atunci, știi, spuse Cassie. De vraja de resuscitare.

Mama ei încuviință din cap și-i făcu lui Cassie semn să i se alătore pe sofa.

— Pur și simplu, mi-am imaginat, continuă ea. A mers?

Mai întâi, Cassie doar clătină din cap, scoțându-și haina. Dar ar fi vrut să poată să-i spună totul mamei ei, chiar și despre simbolul pe care-l văzuse luminând fruntea lui Constance. Și, de data asta, așa făcu, fără să ascundă nimic mamei sale.

Aceasta o surprinse ascultând-o — ascultând-o cu adevărat. Nu schimbă subiectul, nu se simți copleșită de teama că fata trebuia să-și facă mai multe griji pentru ea decât pentru sine.

Până când pomeni de simbolul care apăruse pe fruntea lui Constance.

— Simbolul, spuse Cassie, arăta a ceva primar. Ca două U-uri într-un hexagon. Cassie remarcă privirea alarmată care străfulgeră fața mamei sale. Ce este?

Mama ei clătină din cap.

— Nu două forme în U, spuse ea. Una. Un W.

Cassie nu înțelese ce auzea.

— W ca în Vrăjitoare, zise mama ei.

Cassie rămase fără răsuflare. Mama ei închise ochii pentru un moment și, când îi deschise din nou, arătau la fel de întunecați ca două bucăți de cărbune.

— Știu ce nu a mers bine cu vraja, spuse ea. Există o cale prin care o vrăjitoare poate fi ucisă astfel încât să nu mai fie niciodată readusă la viață. Dar numai un anumit tip de persoană poate face asta.

— Cine? întrebă Cassie. Ce tip de persoană?

— Un vânător de vrăjitoare, răspunse mama ei.

9

Vânătorii de vrăjitoare existau de tot atâta vreme de când existau și vrăjitoarele. La fel cum Cassie provenea dintr-un lung șir de strămoși puternici, și vânătorii de vrăjitoare aveau ascendența lor. Asta îi spusese mama ei lui Cassie în timp ce mergeau pe Crowhaven Road, spre casa lui Melanie.

Merseră umăr la umăr, mama ei ducând o caserolă cu mâncare și Cassie ținând câteva ierburi aromate din grădină. Cassie își simți părul răvășit de vântul sărat venind dinspre ocean și se uită la copacii printre care bătea aceeași briză. Păsările care-și aveau cuibul în ei începură să cânte și un soi straniu de liniște o invadă.

— Simbolul pe care l-ai văzut pe fruntea lui Constance era un semn ancestral pe care doar un vânător autentic poate să-l facă, explică mama ei. Ceva trebuie să-i fi adus pe ei în New Salem.

Cassie observă că micii boboci de șofran tocmai începeau să se ridice de-a lungul trotuarului. Primăvara sosește totuși, se gândi ea, chiar dacă noi suntem vânați și uciși.

— Aș vrea ca indiferent de ce au venit în New Salem, să plece, spuse ea.

Casa lui Melanie era așa de aglomerată când sosiră ele, încât cu greu putură să intre pe ușă. Părea că toată lumea care fusese la Festivalul Primăverii și o văzuse pe Constance prăbușindu-se venise acum să-și prezinte stima față de bătrână. Prima față cunoscută pe care o văzu Cassie era a lui Sally Waltman. Ce căuta aici? Venise cu Portia? Oare erau aici și frații Portiei, Jordan și Logan?

Un milion de scenarii dintre cele mai rele îi alergau lui Cassie prin minte. Oare sperau să transforme trezirea lui Constance într-o sărbătoare? Jordan și Logan erau de multă vreme dușmanii Cercului, iar Cassie nu suporta să treacă pe lângă ei bucurându-se public de moartea unei vrăjitoare. Dar când ochii lui Sally se intersectară cu ai lui Cassie și se apropie de ea cu mâna întinsă, aceasta din urmă își dădu seama că Sally venise singură, doar cu bune intenții.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o, spuse ea.

Părea un pic neliniștită acolo. Se foia în rochia ei și își făcea de lucru cu părul ei de culoarea

ruginii.

— Mulțumesc, zise șovăitoare Cassie.

Sally continuă, răspunzând deschis la ezitarea lui Cassie:

— Știu că nu aparțin acestui loc și că prietenii tăi nu mă vor plăcea niciodată, dar Constance mă saluta întotdeauna călduros când ne întâlneam în oraș, iar ea era o doamnă drăguță și am vrut pur și simplu să mă opresc aici să-mi exprim respectul față de ea.

Sally inspiră adânc, iar Cassie o bătu ușor pe spate, cu blândețe. Era adevărat, Cercul nu o plăcea prea mult pe Sally, iar ea și Cassie probabil că nu aveau să fie niciodată prietene adevărate, dar începând de toamna trecută, de când trecuseră peste diferențele dintre ele și cooperaseră când trecuseră prin uraganul iscat de John cel Negru, încheiaseră o înțelegere. Sally era cea mai apropiată ființă pe care Cercul o avea printre aliații străini, iar asta nu era puțin lucru.

E frumos din partea ta că ai venit, o asigură Cassie. Serios! A fost un gest drăguț și știu că Melanie îl apreciază.

Aceste vorbe părură s-o facă pe Sally să se simtă în largul ei. Trupul ei mic și zvelt se relaxă.

— Că veni vorba de Melanie, interveni mama lui Cassie. Poate că ar trebui să mergem s-o căutăm.

— Desigur, încuviință Sally, iar Cassie și mama ei își făcură loc prin mulțime cât de politicos era posibil, până când o găsiră pe Melanie.

Grupul o înconjurase pe Melanie ca o armată de agenți ai serviciilor secrete îmbrăcați în negru. De cele mai multe ori, Cassie uita cât de intimidant putea să le pară Cercul celorlalți și că păreau cu toții superiori comparativ cu ceilalți copii de vârsta lor. Nu erau diferiți doar din punct de vedere genetic, ci și prin atitudine. Dar, se întreba Cassie, nu oboseau niciodată să se străduiască să arate lumii din jurul lor că erau infinit mai puternici? Uneori, vulnerabilitatea era de dorit, iar acum era una dintre aceste ocazii.

Cassie rămase cu ochii pe Adam și visă pentru un moment că puteau să fugă amândoi, departe de toate astea. El nici măcar nu știa ce rău stăteau de fapt lucrurile acum. Nimeni din Cerc nu știa. Oare cum aveau să reacționeze când ea le va spune tot ce aflase de la mama ei despre vânători?

Cassie se îndreptă mai întâi către Adam doar ca să-i inspire parfumul și să-i simtă brațele puternice îmbrățișând-o. Apoi își prezentă condoleanțele lui Melanie și îi dădu ierburile aromate.

Diana o bătu ușor pe umăr pe Cassie și o trase spre ea s-o îmbrățișeze strâns. S-o îmbrățișezi pe Diana era ca și cum îmbrățișai lumina zilei, căci și ea era la fel de statornică. Înaltă, cu o atitudine de magistru; pe Diana te puteai baza oricând.

— Ce mai faci? îi șopti ea lui Cassie la ureche.

Dar înainte ca aceasta să apuce să-i răspundă, Diana păru distrasă. Își îndreptă atenția către altcineva care tocmai trecea pe-acolo.

— Iat-o și pe Scarlett, zise ea.

Era o surpriză s-o vadă pe Scarlett făcându-și loc prin mulțime, îmbrăcată convențional, în negru din cap până-n picioare, cu părul ei sălbatic strâns ordonat într-o coadă de cal.

În timp ce Scarlett șerpuia prin mulțime, Cassie observă că oamenii se dădeau la o parte și-i făceau loc să treacă. Ce ciudat, se gândi Cassie, dar apoi își dădu seama și care era motivul: toți acești străini trebuie că se gândeau că Scarlett făcea parte din grup. Își asumase aerul că aparținea aceluși loc împreună cu Melanie și restul Cercului, prin urmare oamenii credeau că așa era.

Dar când ajunse în cele din urmă lângă Cassie și ceilalți, o parte din încrederea ei în sine dispăru.

— Știu că nu cunosc bine pe niciunul dintre voi, rosti ea privind în jos. Dar voiam să spun că îmi pare rău.

Diana o studie pe Scarlett din creștet până-n tălpi, cu ochii ei verzi scrutători, apoi spuse pe un ton ușor artificial:

— E drăguț din partea ta că ai venit.

— Da, mulțumesc, zise Melanie.

Ca și Sally, Scarlett nu trebuia să se afle aici și, deși nu era de datoria ei, venise să-și ofere sprijinul față de Melanie și grup. Poate, se gândi Cassie, dacă această criză are ceva pozitiv în ea, acesta să fie începutul unor relații mai bune cu străinii.

Adam veni să schimbe două vorbe cu Scarlett, dându-i lui Cassie ocazia s-o îmbrățișeze pe Diana

și s-o conducă într-un colț liniștit.

— Strânge-i și pe ceilalți, zise Cassie încet. Adu-o și pe Melanie. Știu de ce nu a funcționat vraja de resuscitare.

Diana făcu ochii mari. Se dădu un pas înapoi ca să vadă mai bine expresia lui Cassie, după care, imediat, se apucă să strângă laolaltă grupul.

Garajul lui Constance era plin de obiecte vechi lipsite de valoare și de tot felul de nimicuri care puteau sau nu să fi fost relicve magice autentice. Două săbii de piatră erau agățate pe perete, cutii cu bijuterii de bronz și albume cu amintiri de familie, pline de praf, erau stivuite până sus, pe rafturi deloc solide, iar păsări împăiate multicolore atârnavu precar, prinse cu fire de tavan. În mijlocul încăperii, în fața unei canapele verzi deformate, se afla o masă cu picioarele în formă de gheare.

Melanie se așeză pe canapea, dar toți ceilalți rămaseră în picioare, împrăștiați printre stivele de cutii de carton. Așteptau în liniște să înceapă Cassie.

Melanie o cerceta, aplecată în față, nerăbdătoare să audă ce știa Cassie. Ochii ei, de regulă alarmați, aveau acum cearcăne negre și toată viața dispăruse din trăsăturile ei. Deodată, Cassie se simți îngrijorată că veștile erau mai mult decât ar fi putut ea să suporte în acel moment.

Cassie trăgea-de timp, încercând să atenueze șocul și explicând, pas cu pas, ce conversație avusese cu mama ei cu o seară în urmă. Fără să se grăbească, înaintă treptat cu povestea, cu precauție, descriind simbolul pe care-l văzuse pe fruntea lui Constance înainte ca totul să se întunece, în timpul vrăjii de resuscitare.

— A mai văzut vreunul dintre voi? întrebă ea.

Clătinară cu toții din cap.

— De unde știi că n-a fost doar o halucinație? întrebă Faye, cu o nuanță de malițiozitate în glas. Sau imaginația ta bogată?

— Deoarece Cassie are abilitatea de a vedea, zise Diana. Spune-ne, Cassie, cum arăta mai exact simbolul?

— Ei bine, continuă Cassie după ce mai întâi îi aruncă rapid o privire lui Melanie. Am crezut că arată ca un hexagon în care sunt două U-uri. Dar mama m-a corectat.

— Era un W, spuse Melanie, vorbind aproape doar pentru ea însăși. Strămătușa Constance a fost omorâtă de un vânător de vrăjitoare.

Camera se cutremură.

— Asta e rău, spuse Melanie, dând din cap. Am citit despre acest simbol.

Adam se așeză lângă Melanie pe sofa.

— Crezi că asta înseamnă că există cineva în oraș care a pus ochii pe noi?

Melanie dădu din cap, atât de stupefiată, că nu putea să plângă.

— Și nici nu sunt amatori, ca familia Bainbridge. Tipii ăștia sunt autentici. Sunt descendenții străvechiului clan de vânători.

Lui Adam i se încleștară maxilarele, iar ochii îi deve- niră tăioși, de un bleumarin intens.

— Oricine poate fi vânător.

— Sau vânători, zise Diana. Pot fi mai mulți, nu doar unul.

Laurel se așeză pe canapea de cealaltă parte a lui Melanie și o prinse de mână.

— Trebuie să fim atenți.

— Așa e, spuse Adam, sărind și măsurând camera, aproape lovindu-se cu capul de diferitele păsări agățate acolo, în timp ce mergea dintr-o parte într-alta. Plus că trebuie să rămânem împreună. Mai mult ca niciodată. Ne-am înțeles?

Rămase în picioare, nemișcat, privindu-l în ochi pe fiecare membru al grupului în parte.

Apoi, ochii îi zăboviră pe Faye.

Spre surprinderea lui Cassie, Faye nu avu de data asta nicio remarcă meschină de făcut. Pur și simplu dădea din cap. Dar această reacție care nu o caracteriza o îngrijora pe Cassie mai mult decât dacă Faye s-ar fi comportat în stilul ei inadecvat, neplăcut. Dacă Faye era înspăimântată, însemna că dăduseră de un necaz grav.

Diana privi spre ușă. Oamenii din casă erau și mai zgomotoși, iar o voce înăbușită întreba de Melanie.

— Trebuie să mă întorc înapoi, zise Melanie.

Diana încuviință din cap.

— Da, ar trebui. Melanie, îmi pare rău că te las, dar trebuie să alerg acasă. Cred că am văzut o vrajă de protecție undeva în Cartea Umbrelor. Am să caut în ea, să văd ce pot să fac.

— E o idee bună, spuse Melanie ridicându-se, dar continuând s-o țină de mână pe Laurel.

Șovăitori, începură să iasă cu toții din garaj, dar Nick întârzia, iar Cassie profită de această oportunitate ca să-i vorbească între patru ochi. Îl luă de braț și începu să-i vorbească înainte ca el să poată spune ceva.

— Știu că eviți grupul din cauza mea, zise ea. Și vreau să încetezi să mai faci asta. Nick se uită în altă parte, dar ea îl obligă s-o privească. Ascultă-mă! Trebuie să rămânem aproape unii de ceilalți acum. Suntem într-un mare pericol.

Clipi — ochii săi erau de culoarea mahanului —, privind-o de parcă era un obiect necunoscut.

— Nu vreau să te simți jignit, spuse Cassie cu disperare. Te rog!

— Ei bine, mulțumesc pentru grijă.

O spuse tăios, de parcă intenționa s-o rănească, dar Nick recurgea întotdeauna la sarcasm când începea să aibă sentimente. Asta însemna că încă ținea la ea, cel puțin un pic. Iar ea obținuse pentru moment tot ce se putea.

10

Cassie se trezi când o rază de soare pătrunse pe fereastra ei. Camera ei era luminată puternic, dar rece; vântul înghețat al acestei dimineți de martie scutura geamurile. Ar fi dat orice să rămână sub pătura caldă și să se ascundă acolo de această zi, dar știa că nu avea de ales. Așa că se sculă, se înfășură în halatul ei de baie albastru, de pluș, și ieși ca să-și ia ziarul. Presupunea că va găsi în el un anunț despre Constance, la secțiunea de decese.

În fața casei sale nu se afla niciun ziar, însă Cassie îl găsi pe Adam, cuibărit în jacheta lui, adormit în leagănul de pe verandă.

Îl privi preț de un moment. Ce liniștit părea, însă nu era posibil să se simtă în apele lui. Picioarele și brațele lui lungi erau încovrigate în leagăn, atârând afară din el pe jumătate. Probabil că stătuse acolo toată noaptea.

Băiatul ăsta mă iubește cu adevărat, se gândi Cassie, uitându-se în jos la trupul lui frumos construit, chiar și-așa ghemuit, cum stătea în spațiul mic al leagănului. Poate că mă iubește totuși prea mult.

Întinse mâna și-i atinse obrazul cu vârful degetelor.

El îi zâmbi somnoros, întinzându-se.

— Ce Dumnezeu faci aici? îl întrebă ea.

Adam se uită rapid în jurul lui și-și masă ceafa, care-l dureau.

— Te protejez.

— De vânătoria de vrăjitoare? o trânti Cassie. Dar pe tine cine te protejează în timp ce stai aici, afară, toată noaptea, ca să mă protejezi pe mine?

— Eu! spuse Adam, apoi râse. Dar presupun că am ațipit.

Cassie îi cuprinse obraji cu palmele.

— Ce mă fac eu cu tine? îl sărută încet și cald pe buzele crăpate. Promite-mi că data viitoare măcar o să intri și o să dormi pe canapea.

Adam o sărută pasional. Își încolăci brațele puternice în jurul ei și o trase mai aproape. Ea îi simțea mirosul de ocean din hainele pătrunse de vânt și în cutele de pe gâtul său. Îl sărută în acel loc și se așteptă să simtă gust de sare, în schimb avea gust proaspăt și rece ca gheața.

— Promit, spuse el tremurând.

— Acum vii înapoi, să mă lași să te încălzesc? întrebă ea pe un ton de flirt.

Clipi — genele-i erau lungi — spre ea, nerăbdător s-o urmeze pe ușă.

— Unde-i Faye? întrebă Diana, dar nimeni nu părea să

știe.

Diana descoperise o vrajă de protecție în Cartea Umbrelor și voia s-o arunce asupra grupului cât mai curând posibil.

— Faye a întârziat la toate întâlnirile de săptămâna asta, continuă Diana. E inacceptabil! Suzan, vrei s-o mai suni tu o dată?

— Nu răspunde, zise Suzan. În ultima vreme, a fost absolut dubioasă.

Sean încuviință din cap.

— Aseară aveam niște planuri, dar ne-a tras clapa.

Dacă ar fi vorbit despre oricine altcineva, și nu despre

Faye, Cassie și-ar fi făcut griji. Dar știa că Faye va apărea în cele din urmă. Între timp, Cassie era bucuroasă că se afla pe plajă, și nu în far. Se simțea în siguranță acolo, printre fâșiile lungi de nisip, în timp ce valurile se spărgeau de țărnam repetat și constant, iar cerul era vast, nesfârșit. Voia să se bucure de fiecare secundă care-i mai rămăsese până ca sezonul turistic să umple plaja de străini. Acum își imagina această situație ca pe un coșmar: șezlonguri cât vedeai cu ochii, oameni dezinvolți bronzându-se și surferi încrezători în sine; doze de băuturi răcoritoare aruncate peste tot, țipete, raci, copii ronțâind chipsuri Doritos. Prefera de departe o plajă rece și pustie uneia aglomerate și fierbinți.

Apoi, se gândi la Scarlett, că ar fi fost drăguț s-o invite la plajă într-o seară, săptămâna asta. Poate că ar fi reușit să facă un foc de tabără și să topească biscuiți cu beza. Ar fi fost o modalitate distractivă prin care să compenseze toată această treabă stresantă a Cercului.

După care apărură Faye, trezind-o pe Cassie din visare.

— Am întârziat? întrebă ea. Îmi pare rău.

— Unde-ai fost? o interogă Diana.

— Crede-mă, n-ai înțelege!

Diana ignoră comentariul ei.

— Trebuie să începem vraja de protecție înainte ca soarele să apună.

Cassie încercă să-și asume rolul de conducătoare în timp ce grupul se așeza într-un cerc larg. Diana îngenunche în fața unui recipient de piatră, în care amestecă o fiertură întunecată și uleioasă.

— În acest recipient este apă sărată din ocean cu ulei de coacăz negru și de eucalipt, spuse ea. Apoi își ridică privirea spre Faye și Cassie. Ați vrea ca voi două, împreună, să luați pumnalul și să trasați un cerc în jurul meu?

Faye scoase pumnalul de argint din teaca legată pe interiorul coapsei și ascunsă sub fusta ei neagră, largă, își miji ochii, așa cum făcea întotdeauna când ținea în mână un obiect ascuțit.

— Dă-mi mâna! îi spuse ea lui Cassie.

Îi conduse degetele spre mânerul cu perlă al pumnalului și o obligă să-l cuprindă, ea ținându-și palma peste degetele lui Cassie. Conturară împreună cercul pe nisip.

Fiecare membru al Cercului pătrunse în el, iar Melanie așeză două lumânări într-o parte și într-alta a vasului în care amesteca Diana.

— Așez aici cele două lumânări, anunță Melanie, așa cum îi impunea ceremonia. Una albastră, pentru protecția fizică, și una violet, pentru putere și înțelepciune.

În timp ce se apleca să aprindă lumânările, recită cântul din Cartea Umbrelor pe care i-o dăduse Diana:

— Zeiță divină, Zeu divin, dacă răul sălășluiește în acest loc, fă-l acum să plece de-aici!

Puse apoi cartea jos, lângă Diana, și-și reluă locul în cerc, alături de Laurel.

Diana se ridică în picioare în mijlocul cercului, ținând vasul în mâini.

— Pentru ca acest lucru să se-implinească, spuse ea, trebuie să vă imaginați cu toții că sunteți înconjurați de o lumină albă. Lăsați-o să vă înfășoare întregul trup, în timp ce eu recit cântul.

Toată lumea fu de acord și închiseră ochii cu toții. Diana ridică vasul spre cer și zise:

— Grație puterii Izvorului, niciun rău nu va intra aici.

Apoi Cassie închise și ea ochii și-și imagină cum lumina albă o înconjoară ca o haină călduroasă de iarnă. Vocea Dianei coborî cu o octavă, iar cântul îi ieși din gură precum un tunet:

Suflete ale vânătorilor din noapte,

Suflete ale vânătorilor din zi,
Nu mai distrugeți ce-am realizat,
Nu mai distrugeți ce mi s-a dat.

Urmără câteva secunde de liniște, întrerupte numai de rafalele de vânt și valurile care se spărgeau de țărm. Apoi, Cassie auzi un ecou ca de clopoțel în timp ce Diana agita mixtura din vasul de piatră.
Diana continuă:

Cu această poțiune miruiesc acest Cerc
Să fie apărat de tine prin vraja pe care-o fac.

Cassie deschise ochii și se uită la Diana cum își pune pe frunte, cu degetul mare, mixtura albastră precum cerneala. Apoi le făcu la fel lui Faye și lui Cassie, precum și celorlalți.

Când încheie de miruit grupul, Diana le ceru lui Cassie și lui Faye să i se alăture în mijlocul cercului. Toate trei se luară de mână în jurul vasului și lumânărilor și închiseră ochii. Cassie își imaginează că lumina albă nu o învăluia doar pe ea, ci întreg grupul, ca pe un singur trup. Își închipui că îi strânge laolaltă ca-ntr-un uriaș balon cu heliu, care plutește apoi cu ei pe cerul sigur și fără nor.

Diana încheie vraja:

Grație puterii acestui ocean, întins și adânc,
Grație puterii zilei, și nopții, și celor trei puteri,
Aceasta este dorința noastră — Împlinescâ-se!

Încet-încet, deschiseră pe rând ochii.

— A mers? întrebă Sean, ducându-și degetele la semnul de pe frunte.

— Cât timp trebuie să bântuim pe-aici, cu semnul ăsta uleios pe frunte? întrebă Suzan. Probabil c-o să iscăm discuții animate.

— Am putea să ne spălăm în ocean fix într-un minut, zise Diana.

— Așa că asta este? întrebă Faye, luând pumnalul din nisip și punându-l la loc în teacă, sub fustă. Acum suntem invincibili? De ce n-am făcut asta cu mai mult timp în urmă?

— Acum avem condițiile propice, spuse Diana.

— Ce condiții? insistă Faye, maimuțărind tonul adecvat și măsurat al Dianei.

Pe Diana n-o deranja ridicolul lui Faye, probabil pentru că se obișnuise cu el.

— Suntem în siguranță în sensul că vânătorii nu ne pot face rău fizic, explică ea. Dar vraja asta ne protejează numai pe insula pe care se află orașul nostru, New Salem. Dacă plecăm de-aici, suntem vulnerabili.

— Deci nimeni să nu părăsească insula! spuse Adam. In niciun caz!

Se uită la Nick, care, la un moment dat, dispăruse zile întregi, însă Nick îl ignoră.

Diana săpă o groapă adâncă în nisip și aruncă poțiunea care-i mai rămăsese.

— De asemenea, asta nu-nseamnă că vânătorii nu ne pot găsi. Așa că să fim cu toții mai atenți ca niciodată. Trebuie să facem tot ce putem ca să nu fim reperați.

Se ridică în picioare și își șterse nisipul de pe mâini, uitându-se fix la Faye.

— Nu mai putem practica magia. Vânătorii vor căuta orice se abate de la obișnuit, ca să afle unde suntem.

Poftim? Faye se uită la Diana de parcă ar fi dobo- rât-o la pământ. Magia e singura putere pe care o avem. Cum altfel se presupune că îi vom înfrânge pe tipii ăștia, dacă nu putem folosi magia?

Diana își îndreptă umerii înguști și o privi pe Faye cu ochi la fel de feroce ca ai ei.

— O să-i găsim noi pe ei înainte să ne găsească ei, spuse ea. Așa o să-i înfrângem!

— Faye, zise Melanie, pășind între ea și Diana. Vorbim despre ucigașii mătușii mele. O să lăsăm deoparte magia ta pentru o vreme, pentru că, dacă nu o facem, întregul grup va fi în pericol. Și nu putem face asta.

Melanie, echilibrată, nu trădase pe nimeni în viața ei și iat-o, cu câțiva centimetri mai înaltă decât

Faye, gata să se certe cu ea.

Adam se băgă între ele înainte ca lucrurile să se agraveze.

— Toată lumea să inspire adânc și să se calmeze, spuse el. În momentul de față, nu ne putem permite să ne certăm între noi.

— Nu, îl contrazise Melanie, dându-i la o parte mâna lui Adam, care voia să facă pace. Ceea ce nu ne putem permite este ca Faye să încalce regulile Cercului și să ne pună viața în pericol.

— Te rog, Faye. Practic, Adam o implora să coopereze. Fără magie. Doar până când vom afla cine sunt vânătorii. OK?

— Bine. Dumnezeu, oameni buni, sunteți așa de plictisitori!

Faye porni spre ocean.

— Asta nu e tot, zise Diana. Trebuie să fim cu ochii și pe străinii care se apropie prea mult. Și pe oricare persoană nou-venită în oraș.

Diana se uită tăios la Cassie. Nu o numi concret pe Scarlett, dar nici nu era nevoie. Apoi se întoarse către Faye.

— Deci trebuie s-o termini cu Max.

Suzan mustăci.

— Cum s-o termine cu el, dacă el nu i-a permis niciodată să fie cu el?

Faye arăta de parcă toată cearta asta o distrusese. Era evident că o deranja că Max nu căzuse în mrejele vrăjii ei, ca oricare alt băiat din școală.

— Asta e tot? o întrebă ea pe Diana.

Diana încuviință din cap.

— Deocamdată.

Faye se întoarse și se îndreptă spre ocean ca să se spele pe frunte. Fusta ei neagră și părul îi fluturau înapoi ca o umbră întunecată.

În dimineața următoare, la școală, Faye trase pe locul gol din parcare aflat lângă Cassie și Adam.

— Diana nu a sosit încă? întrebă ea, fără să aștepte ca măcar să se dea jos din mașină.

— Încă nu, zise Adam. S-a întâmplat ceva rău?

Faye se uită neliniștită de jur împrejurul parcarii școlii, la Sally și Portia, care-și adunau pompoanele de majorete și cărțile, la cei câțiva jucători de lacrosse care exersau pase și, în cele din urmă, la Suzan, care stătea pe capota Corollei sale și se dădea cu rimei.

— Nu mă pot descurca în privința acestei chestiuni cu non-magia, zise Faye. În dimineața asta a trebuit să aștept ca apa să fiarbă. Vă vine să credeți una ca asta? Opt minute! De parcă n-aș avea altceva mai bun de făcut cu timpul meu.

— Sunt de partea lui Faye, interveni Suzan din spatele oglinzii de mână. Mă simt atât de obișnuită, atât de neexcepțională! Este dezumanizant!

— Și, cireașa de pe tort, ai o pată pe cămașă, zise Faye.

— Știu. Suzan își râcăi pata de pe guler. Cum scot oamenii normali petele de ketchup de pe hainele lor?

Diana își parcă în viteză Volvo-ul pe locul de lângă mașina lui Faye și deschise portiera în grabă. Era mai puțin aranjată decât de obicei. Părul îi era liber și sălbatic, iar jacheta atârna pe ea. Avea în mână o ceașcă de cafea, iar în cealaltă, o chiflă pe care o aruncă în gură ca să poată căuta cărțile pe bancheta din spate.

— Vedeți? zise Faye. Până și Diana e împrăștiată. Nu putem trăi așa.

Până în acest moment, Cassie nu realizase cât de mult foloseau prietenii ei magia în viața lor de zi cu zi.

Adam o ajută pe Diana să ia cărțile.

— Nu e ușor pentru niciunul dintre noi, comentă el. Dar trebuie să ne ținem de asta. E doar ceva temporar.

Restul grupului sosi pe rând. Poate că era doar o chestie psihologică, poate că nu, dar Cassie observă că păreau cu toții un pic nefericiți fără magia lor — cu excepția lui Deborah, care țâșni în parcare cu motocicleta ei, pe o roată. Mașini și oameni se-mprăștiară din calea ei până când ea coborî motocicleta și pe roata din față. Scârțâi când frână și opri motorul.

— Unde ți-e casca? întrebă Diana când Deborah se alătură grupului.

Deborah își dădu ochii peste cap.

— N-am de gând să-mi stric coafura purtând cască, din moment ce-s invincibilă.

— Poate că tu ești invincibilă, continuă Diana. Dar poți să dai din greșeală peste cineva.

— Atunci poate că ei ar trebui să poarte cască, zise Faye, aruncându-i o privire tăioasă Dianei.

— Te rog, nu abuza de vraja de protecție, spuse Diana. Nu e o scuză să fim iresponsabili.

— Mie-mi spui asta? Deborah își scoase una dintre mănușile de piele, apoi pe cealaltă, și arătă spre cer. Despre ei ce zici?

Cassie observă că toți cei aflați în parcare se opriră din ceea ce făceau și se concentrară la ceva aflat deasupra capului lor. Urmă și ea privirea tuturor, la fel cum făcu și Diana, și-i descoperiră pe Chris și Doug pe acoperișul școlii.

Cineva țipă:

— Ce fac maniacii ăia acolo?

— Cred că se bat cu săbiile, spuse altcineva.

Diana se uită în altă parte.

— Vă rog, spuneți-mi că n-au adus în școală săbii adevărate.

— Tehnic, nu sunt în școală, spuse Sean. Sunt pe școală.

Chris și Doug loveau înainte și înapoi, aplecându-se sălbatic unul asupra celuilalt, ghemuindu-se și sărind. Mulțimii i se tăie răsufarea când Doug primi o lovitură în umăr. Țipă, căzu la pământ, iar de pe acoperiș țâșni sânge fals ca dintr-un izvor. Colegii lor începură să țipe, dar atunci Doug sări înapoi în picioare, cu brațul ascuns de mânecă, continuând lupta.

— Cred că s-au distrat chiar prea mult cu asta, spuse Adam.

Cassie se uită la mulțimea de spectatori, întrebându-se dacă observase oare vreunul dintre ei că Doug și Chris erau impenetrabili când era vorba de tăișul ascuțit al spadelor. Dar păreau cu toții atât de familiarizați cu bufoneriile nebunești ale gemenilor, încât niciunul nu-și puna asemenea întrebări.

Până și Max — care încă era subiectul zilei în școală — era amuzat de spectacolul pe care-l dădeau cei doi. Stătea cu prietenii lui din echipa de lacrosse și grupul de fete drăguțe care mișuna tot timpul prin preajma lui. În sfârșit, fetele își abătuseră atenția de la Max, ca să se uite spre acoperiș.

Doug îl creștă pe Chris pe piept, tăindu-i cămașa pe diagonală. Aceasta-i flutura ca un steag în vânt.

— Ai făcut ce trebuie, strigă atunci Chris. Cămașa asta era a ta.

Un val de râsete traversă mulțimea. Max clătină din cap, îndepărtându-se de echipa sa și îndreptându-se către Diana.

— Ar trebui să-i oprească cineva pe ăștia doi, spuse el. Înainte de a rămâne amândoi complet dezbrăcați.

Cassie observă cum admiratoarele lui Max oftară vizibil când îl văzură vorbind cu Diana. Era evident că o considerau cu toatele rivala lor.

— Dar nu eu sunt cel care-ar putea să-i oprească, continuă Max, aplecându-se și mai mult către ea. Nu ar funcționa una dintre magiile tale?

Diana îngheță timp de o secundă, dar lui Cassie îi era limpede că nu voise să spună nimic prin asta. Diana îl fixă cu privirea.

— Presupun că orice băiat din școala asta ascultă de tine, îi mai spuse el. Îmi imaginez că dacă poate cineva să-i oprească, acea persoană ești tu.

Diana răsufleă îndelung și râse. Încercă să-și netezească părul, conștientă de acest gest, dar acesta-i rămase ciufulit într-un mod atrăgător.

— Măcar de-ar fi adevărat! zise ea.

— Pot eu să-i dau jos de pe acoperiș, se oferi Faye, dar Max n-o băgă în seamă.

— Atâta doar că dacă-i prinde tata acolo, sus, nici nu vreau să mă gândesc ce-o să le facă! spuse Max. Nu-l entuziasmează deloc ideea ca elevii să vină cu arme la școală.

— E de înțeles, răspunse Diana, încuviințând din cap.

Dar până să-și îndrepte din nou atenția către Chris și Doug, Nick apără pe acoperiș, în spatele lor.

— Spectacolul s-a terminat! strigă el, apropiindu-se de cei doi de parc-ar fi vrut să le sucească

gâtul.

Chris și Doug se uitară unul la celălalt și aruncară săbiile. Ridicară mâinile de parcă se apărau, după care se îndepărtară de Nick, ducându-se aproape, tot mai aproape de marginea acoperișului. Mulțimea amuți. Erau vreo șase metri până jos.

Nick înțelese șmecheria și se opri pe loc.

— Ajunge! strigă el. V-ați distrat destul! Acum coborâți fără să faceți vâlvă.

Chris și Doug aruncară o privire spre mulțime, după care se prinseră de mâini.

— Niciodată! strigară ei și săriră de pe acoperiș, aterizând într-un tomberon mare, aflat dedesubt.

Spectatorii își duseră mâna la gură și priviră în altă parte. Până și Max tresări, întorcându-și ușor fața spre Diana. Dar gemenii aterizară cu o tumbă, sincroni- zându-se perfect. Fără vreo zgârietură, ieșiră din tomberon și făcură câte o reverență.

11

Cassie era în oraș ca să îndeplinească o misiune când simți din plin aroma bogată de la cafeaua Witch's Brew. Cafea, îi trecu ei prin cap. Ce idee bună! Witch's Brew era un loc atrăgător, simplu și fără pretenții, fructificând istoria Salemului legată de procesul vrăjitoarelor. Seara, se aprindeau lumini cu intermitențe și se-ntindeau pânze de păianjen din fire albe de bumbac, devenind locul favorit pentru oricine din afara orașului care era în căutarea unei băuturi cu preț exorbitant și cu nume gotic. Localnicii — și mai ales prietenii lui Cassie — evitau locul, din motive evidente. Dar la lumina zilei, Witch's Brew putea trece drept o cafea obișnuită — iar acum tocmai fusese instalată terasa afară. Cassie își închipui că n-ar fi fost chiar așa de rău dacă se așeza și bea ceva la soare, așa că se uită după o masă liberă.

Atunci observă părul familiar, vopsit roșu, al lui Scarlett. Era aplecată asupra unei cărți, citind și rozând — fără să-și dea seama — capătul unui creion. Prima pornire a lui Cassie fu să meargă să se așeze lângă ea, dar apoi își aduse aminte de noua regulă. Acum, străinii trebuiau ținuti la distanță.

Nu era drept. Cercul n-ar fi trebuit să fie în măsură să dicteze cu cine avea voie Cassie să-și bea cafeaua. Dar până și Faye fusese de acord să renunțe la unele dintre libertățile ei personale, pentru binele întregului grup. Iar Cassie oricum trebuia să se îndrepte către far. În loc să se ocupe de magie, Melanie și Laurel își dedicau resursele plantelor medicinale, ca să treacă timpul. Cele două o rugaseră pe Cassie să le aducă florile unei plante rare de la ea din grădină — Plymouth Gentian. Cassie pipăi pungă de hârtie care conținea florile, aflată în geanta ei, ca și cum ar fi vrut să-și reamintească de importanța misiunii pe care o avea de îndeplinit. Se întoarse să plece, dar Scarlett o remarcă exact în clipa aceea.

— Cassie! se luminează Scarlett imediat la față. Ce bine-mi pare să te revăd! spuse ea. Vino și stai jos lângă mine!

— Nu pot, zise Cassie scrutând împrejurimile. N-am timp.

— Stai doar un minut!

Scarlett închise cartea și-o puse deoparte.

Scarlett părea așa de singură, stând acolo neînsoțită! Ar fi fost o cruzime s-o refuze.

— Ce planuri ai azi? o întrebă Cassie pe un ton neutru.

Scarlett ridică mâinile, uitându-se în stânga și-n dreapta.

— Asta! zise ea. Nu-i cine știe ce.

Cassie chicoti din politețe.

— Mulțumesc încă o dată pentru că ai venit acasă la Melanie alaltăieri. Îmi pare rău că nu te-am mai văzut apoi, ca să ne luăm rămas-bun.

Ochii întunecați ai lui Scarlett radiau de afecțiune.

— Nicio problemă, zise ea.

După care sorbi îndelung din cafeaua cu gheață, părând să cântărească ceva în gând sau încercând să-și imagineze ceva.

Cassie se simțea de parcă era examinată atât de minuțios, încât Scarlett ar fi putut să-i numere

fiecare por sau fiecare geană, însă nu-i zise nimic. Din anumite motive, nu părea să-și dea seama ce face. Nu știa de ce, dar și-ar fi dorit ca Scarlett s-o cunoască, s-o vadă cu adevărat.

După ce mai trecu un moment, Scarlett spuse:

— Chiar îmi plac prietenii tăi. Și cum nu știam pe nimeni pe insulă, speram să fac o bună impresie.

Cassie își dădu seama că acesta era momentul în care — dacă ar fi trebuit să-i dea un răspuns ca o fată obișnuită, și nu ca una care face parte din Cerc — ar fi trebuit să-i propună să-și piardă vremea împreună. În schimb, îi oferi o conciliere care suna patetic.

— Și eu am fost nouă aici, nu cu mult timp în urmă, spuse ea. Și știi cât de greu este să-ți faci prieteni în acest oraș.

Buzele roșii și pline ale lui Scarlett zâmbiră larg.

— De-asta am să te fac să te simți vinovată, astfel încât să vrei să fii prietenă cu mine.

Cassie râse. O bucura faptul că Scarlett nu era prețioasă. Era exact genul de fată directă pe care Cassie o avusese drept prietenă pe vremea când se afla în California.

— De exemplu, zise Scarlett. Îți reamintesc că m-am mutat aici având o singură valiză, în mod penibil, ca să te conving să mergi cu mine la cumpărături.

Cassie își aduse aminte de comentariul sarcastic al Dianei despre valiza lui Scarlett și se simți din nou stânjenită din această cauză. Se uită la ceas. Mai avea două ore până când trebuia să ajungă la far. Ce era rău în faptul că ar fi mers prin împrejurimi, pe la câteva magazine, vreo oră?

— Ai noroc, să merg la cumpărături este una dintre activitățile mele preferate din timpul liber, zise Cassie.

— Asta înseamnă că te bagi? o întrebă Scarlett.

— De ce nu? se ridică în picioare Cassie. Misiunea mea mai poate să aștepte.

Scarlett țâșni de pe scaunul ei.

— A mers chiar mai bine decât mă gândisem eu.

Să meargă la cumpărături cu Scarlett era diversiunea perfectă pentru Cassie ca să uite de necazuri. Cum nu putea să vorbească nimic despre niciuna dintre problemele Cercului, fusese nevoită să și le scoată cu totul din minte. Era ca și cum trebuia să fie altcineva pentru câteva ore, cineva cu preocupări normale. Preocupări ca de pildă: Eprea mult să dai patruzeci de dolari pe un top, chiar dacă are o textură cu adevărat moale? Iar Scarlett era o maestră într-ale cumpărăturilor; putea să depisteze cu o privire rapidă cel mai bun articol de vânzare dintr-o vitrină, lucru pe care doar o vrăjitoare putea să-l admire. Intr-un fel sau altul, încerca s-o convingă pe Cassie să-și cumpere niște cercei cu pene albastru-turcoaz.

— Aștia-s mai degrabă stilul tău decât al meu, spuse Cassie imediat după ce avu impulsul să și-i cumpere.

— Putem să-i purtăm amândouă. Scarlett zâmbi strălucitor. De fapt, putem purta împreună mai multe dintre chestiile astea. Asta-i frumusețea faptului că avem aceeași măsură.

Cassie era de acord, după care sugeră să lase sacoșele de cumpărături în portbagajul mașinii ei înainte de a merge să caute sandalele de vară perfecte. Ea și Scarlett se împrieteniră așa de repede, încât Cassie uită că trebuia s-o țină la distanță. Așa că văzând-o pe Diana coborând din Volvo-ul ei în parcare nu o făcu pe Cassie să se simtă imediat alarmată. Panica ei nu se instală decât când întâlni privirea Dianei — mai întâi, încântarea surprizei că se întâlneau, urmată de o neplăcere dureroasă. Cassie fusese prinsă încalcând o promisiune pe care o făcuse Cercului.

Diana se apropie încet de ele. Le spuse „Bună!”, dar sună mai mult ca o dojană decât ca un salut.

— Văd că v-ați distrat bine împreună, zise ea arătând către sacoșele de cumpărături.

— M-am întâlnit întâmplător cu Scarlett, spuse Cassie.

Diana o ironiză din priviri pe Cassie.

— Se pare că s-au petrecut o mulțime de lucruri din întâmplare astăzi.

Cassie își mușcă buza, dar nu adăugă nimic.

Scarlett se foia stânjenită și zise:

— Poate că ar trebui să plec.

— Nu, interveni Diana. Eu ar trebui să plec. Trecu pe lângă ele, către intrarea în mail. Vorbim mai târziu, Cassie.

— Tipa asta nu mă place chiar deloc, comentă Scarlett odată ce Diana era suficient de departe cât să nu le mai audă.

Cassie nu știa cum să-nceapă s-o scuze pe Diana pentru felul în care se comporta. Nu era ceva ce putea Scarlett să înțeleagă.

— Nu are nicio legătură cu tine, o asigură Cassie. Crede-mă! Dar tot îmi pare rău!

Scarlett ridică din umeri.

— O să mă las convinsă dacă accepți să luăm masa împreună.

Cassie se simțea sfâșiată. Știa că ar fi fost corect să se despartă de Scarlett și să se ducă imediat să vadă dacă se supăraseră Diana, însă se simțise atât de bine, încât să o lase acum pe Scarlett nu făcea altceva decât să-i rănească sentimentele.

— Ce zici dacă luăm niște burgeri de la Buffalo House? întrebă Scarlett. Fac cinste!

— Chiar n-ar trebui!

Cassie pipăi punga cu ierburi din geantă și se uită la ceas. Dar un cheeseburger cu bacon suna acum ca o binecuvântare. O fată trebuia să mănânce, nu?

— OK, zise Cassie în cele din urmă. Dacă mergi mai întâi cu mine să-mi fac datoria. E doar o favoare pentru o prietenă, termin rapid. Apoi putem merge să ne luăm hamburgeri.

Scarlett strălucea.

— Perfect, spuse ea.

Cu siguranță, Cercul nu ar fi fost de acord s-o ducă pe Scarlett cu ea, însă ea era precaută. Iar Scarlett nu pusese nicio întrebare, nici măcar atunci când Cassie insistase ca ea să rămână în mașină, în timp ce ea alergă în căsuța abandonată a farului cu punga de hârtie la subraț. Iar cum Melanie și Laurel încă nu sosiseră, tot ce mai putea face era să lase punga pe masă și să plece. Nu-i luase decât un minut să intre și să iasă. Apoi, ea și Scarlett erau libere să alerge la Buffalo House ca să-și ia burgeri.

Mai târziu în acea seară, Adam veni la Cassie ca să-și petreacă plăcut timpul, cu popcorn și un film. Mama ei era sus, lăsându-i în intimitate în cameră, unde se puteau tolăni pe canapeaua cu spătar moale. Cassie se cufundă în pernele acesteia, odihnindu-și capul pe umărul lui Adam, inspirând mirosul lui. Ar fi putut să se-mbete cu mireasma lui. Nu se uitau cu adevărat la film sau, cel puțin, Cassie n-o făcea. Ținea ochii închiși și se concentra la mângâierile blânde ale lui Adam, la felul în care degetele lui moi alunecau pe interiorul brațului ei, începând de la încheietură, urcând spre cot, apoi din nou în jos. Ea ar fi stat așa toată noaptea; filmul era doar un zgomot de fundal. Atunci, Adam se întoarse spre ea să vadă dacă mai era trează.

— Dormi, zise el.

Cassie deschise ochii.

— Nu dorm, doar mă bucur.

Adam avea o privire serioasă, iar Cassie era sigură că el era gata să se aplece spre ea s-o sărute. În asta se transforma de regulă seara lor în care se uitau la film. Dar de data asta, în loc s-o sărute, el opri filmul și se ridică în picioare.

— Voiam să vorbesc ceva cu tine, spuse el.

Se ridică și Cassie, cu spatele drept, aducându-și genunchii la piept. Nu-și închipuia deloc ce voia să-i spună el. Erau un milion de posibilități, una mai rea decât alta, care îi alergau prin minte.

— Diana mi-a spus că te-a văzut în după-amiaza asta la cumpărături, zise Adam. Cu Scarlett.

Cassie pufni.

— Oh!

— Crede că prietenia ta cu Scarlett e prea apropiată.

— Ei bine, mulțumesc pentru că-mi spui ce crede Diana, izbucni Cassie.

Remarca asta îl făcu pe Adam să ridice vocea, lucru pe care nu-l făcuse niciodată în prezența lui Cassie.

— Nu cred că trebuie să-ți mai spun că te expui riscurilor petrecându-ți atât de mult timp cu o străină, continuă el. Ne expui pe toți riscurilor.

— Chiar te simți așa sau Diana e cea care se simte așa?

Adam se retrase, de parcă ar fi încercat Cassie să-l pocnească.

— Ce mai înseamnă și asta?
— De ce ești de partea Dianei în chestia asta? întotdeauna ai fost cel care a sărit în apărarea străinilor!
— Cassie, ce se-ntâmplă cu tine? Vino-ncoace!
Adam încercă s-o atingă, dar ea-l împinse la o parte.
Cassie știa că reacția ei era exagerată — nu era decât
Adam, tipul care stătea treaz toată noaptea în fața casei,
pe verandă, doar ca s-o apere pe ea. Iar Adam și Diana erau prieteni pe viață; desigur, Diana fusese
la el să-i ceară sfatul. Dar tot nu voia ca el s-o atingă.
— Nu sunt de partea nimănui, spuse Adam. Astea nu sunt circumstanțe normale. Știi asta!
Dar tot ce auzea Cassie acum era Diana — În cuvintele rostite de Adam; și nu se putea abține să nu
se simtă un pic rănită.
— Simt cu toată ființa mea că Scarlett e o companie sigură, zise Cassie.
Adam arăta de parcă voia din nou s-o atingă pe Cassie, dar apoi el se gândi că era mai bine să n-o
facă.
— Nu-mi doresc decât să fii atentă, spuse el. Sunt întotdeauna de partea ta. Știi bine!
Se apropie încet și cu grijă de ea.
— Îmi pare rău că am ridicat glasul. Dar țin foarte mult la asta. Nu avem cum să știm dacă nu
cumva Scarlett este o vânătoare de vrăjitoare. A sosit în oraș în aceeași seară în care a murit
Constance.
— Ești ridicol, zise Cassie.
— Nu, tu ești ridicolă! Și încăpățânată!
Cassie inspiră adânc și încercă să se calmeze.
— Hai mai bine s-o lăsăm baltă, OK?
Dar Adam refuză.
— Știu că o plăci cu adevărat pe Scarlett, adăugă el. Și înțeleg, chiar înțeleg. Pare drăguță și
amuzantă și amabilă. Nouă tuturor ne place de ea, dar nu este un moment potrivit acum să lăsăm
garda jos.
— Niciodată nu este când e vorba de unul dintre voi.
— O spui de parcă n-ai vrea să fii una dintre noi, de parcă ar fi un fel de blestem.
— Hai să terminăm de văzut filmul și gata! zise Cassie.
— Cassie, uită-te la mine!
— N-o să-mi mai petrec vremea cu ea, OK? strigă Cassie. M-am întâlnit cu ea întâmplător, dar
sunt sigură că Diana nu a pomenit de chestia asta.
Cassie deschise din nou televizorul. Se uita țintă înainte și se așeză cât mai departe de Adam, atât
cât îi permitea canapeaua. Terminase de vorbit pentru seara asta.

12

A doua zi, Cassie dormi până târziu, ceea ce nu o prea caracteriza. În mod normal, era genul care se trezea devreme, fie că-și propunea, fie că nu. Dar trebuie că avusese nevoie de odihnă și se sculă simțindu-se proaspătă și cu capii mai limpede decât cu o seară în urmă. Cearta ei cu Adam o lăsase confuză și supărată, dar azi era o nouă zi. Și era frumos și însorit, nu un cer noros.

După ce își puse pe ea cei mai comozi jeanși și puloverul albastru preferat, hotărî să iasă la o plimbare. Încă nu era chiar pregătită să stea de vorbă cu Adam și nici cu altcineva, dar, din fericire, în timp ce se plimba, își găsi cuvintele, așa că, atunci când se întoarse acasă, știa exact ce să spună pentru ca lucrurile să fie iar în regulă. Ceea ce-i trebuia lui Cassie era să-și înțeleagă mai bine sentimentele. Nu era o persoană geloasă și nici nu voia să fie.

Dar nici nu putea să ignore ceea ce o deranja în legătură cu Adam și Diana. Le datora asta amândurora, dar și ei însăși, ca să fie sinceră. Știa că ei avuseseră un trecut împreună, iar ea nu putea concura cu asta.

Cassie își legă strâns șireturile la teniși și ieși pe ușa din spate. Își târșâi picioarele prin labirintul care era grădina de ierburi a bunicii ei și prin perimetrul de iarbă grasă dimprejur. Pășii peste câteva straturi umede de frunze uscate și o luă pe poteca de nisip și praf care ducea pe faleză.

Acolo, la marginea apei, îl găsi pe Nick. Își scosese jacheta de piele și o aruncase lângă el, pe jos. Vântul dinspre apă făcea să-i fluture tricoul alb, de parcă zbura. Îi spulbera părul castaniu-închis de pe fața tristă. Să-l privească pe Nick atunci când nu era în defensivă era de parcă ar fi fost asaltată de un secret. O făcea pe Cassie să se simtă un martor special, dar și un pic vinovată.

Cassie își dorise să fie singură, dar acum nu-și dorea nimic mai mult decât să fie cu Nick. Nu în sensul romantic, desigur. Îl iubea pe Adam, dar asta nu însemna că ea și Nick nu puteau fi prieteni. Așa că se duse la el, pregătindu-se totuși pe de-a-ntregul ca el să respingă compania ei. Dar ea simțea că trebuia măcar să încerce. Poate că Nick era sumbru și avea gânduri negre, poate că era imprevizibil și, în cele mai multe zile, poate că era chiar nepoliticos — dar dincolo de toate acestea era un centru solid, plus că era pur, ca un nucleu cristalin al unei roci dure. Cassie îl văzuse și era hotărâtă să treacă dincolo de aparența lui dură ca să ajungă din nou la el. Ii era dor de prietenia lui — deși știa că îl forța să fie prieteni când despărțirea lor încă era proaspătă.

— Salut, îi strigă ea când încă se afla la câțiva pași în spatele lui, nevrând să-l sperie.

El se întoarse încet, fără să fie surprins că o vedea, dimpotrivă, aproape că o aștepta.

— Salut! îi răspunse el, ceea ce pentru Cassie era suficient ca s-o ia drept o invitație la a i se alătura.

— Ce faci? zise Cassie.

— OK. Tu ce faci?

— Bine.

Era stânjenitor, clar, dar pe măsură ce perseverau în asta, începeau încet-încet să se calmeze și să fie la fel ca altădată. Nick o tachina, pretinzând că era crud, iar Cassie făcea față dificultăților, râzând poate prea tare. Își dorea asta de foarte multă vreme, încât nu voia să strice nimic, dar exista un lucru la care nu putea să renunțe.

— Pot să te întreb ceva? spuse ea când în conversația lor urmă o pauză.

Nick încuviință, strângând din dinți.

— Poți să mă întrebi ce vrei, dar asta nu înseamnă că o să-ți și răspund.

Cassie rânji.

— Ai venit aici sperând să mă vezi?

— Uau! Ești îngâmfată!

Nick izbucni în râs.

— Asta înseamnă că da?

Nick se opri din râs, după care se mulțumi doar să zâmbească. Era atât de zgârcit cu zâmbetele în care să-și dezvelească dinții, încât Cassie uitase cât de frumos și de strălucitor era atunci când o făcea. Zgârcenia lui făcea ca un astfel de zâmbet să fie și mai valoros.

— Poate gândul la tine mi-a trecut vag prin minte, răspunse Nick. Îmi era dor de chestia asta dintre noi.

în sfârșit! Asta era Nick pe care-l cunoștea ea!

— Și mie, spuse Cassie.

— Acum, trebuie să te întreb eu ceva. Nick afișă rânjetul lui de băiat rău. Încă ești nebună după Adam?

— Nick!

— Așa este. Știu că este așa. Să nu încerci să negi!

— Fără comentarii, spuse Cassie râzând. După care adăugă: Cred că încă sunt pasionată de...

— .. de felul în care te sufocă?

— De bunătatea lui, se încruntă Cassie. Acum, fii drăguț!

Nick arăta deodată mai ușurat, mai fericit. Poate că tot ce-i trebuia ca să se simtă mai bine era să-l critice pe Adam.

Cassie își îndreptă încet privirea spre ocean.

— Am promis că lucrurile se vor întoarce la normal, spuse ea. Pentru tine și pentru mine. Pentru

toți.

Dar în clipa în care aceste cuvinte îi ieșiră de pe buze, nori negri se adunară deasupra lor, prea rapid ca să fie un fenomen natural. Erau nori amenințători, de genul celor pe care-i vezi în filmele cu apocalipsa. Nick o luă pe Cassie de mână și făcură amândoi câțiva pași înapoi, cu precauție, îndepărtându-se de ocean.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Cassie. E o tornadă? Aveți așa ceva pe-aici?

— Nu știu ce-i asta. Nick scrută zona din jur, căutând un adăpost. Trebuie să plecăm de-aici. Sunt atâția copaci. Trebuie să-ncercăm să fugim acasă la tine.

O luară la goană, dar nu făcură decât câțiva pași când fulgere furioase începură să lumineze totul în jurul lor, la fel și pe ei.

— Fugi! strigă Nick. Și acoperă-ți capul!

O ploaie rece ca gheața începu să cadă, înțepându-i precum vârfurile ascuțite ca acul ale unor săgeți. Cerul era complet negru cu excepția fulgerelor, care, atunci când se produceau, luminau copacii bătuți de un vânt furios. Nisipul și gunoaietele spulberate se agitau în aer. Cassie se strădui să țină ochii închiși ca să nu-i intre ceva-n ei, dar și suficient de deschiși cât să-l poată urma pe Nick în cursa lor de a se salva.

— N-o să reușim! strigă Cassie cu răsuflarea tăiată. Ar trebui să-ncercăm să facem o vrajă ca să oprim asta.

— Nu! țipă Nick. Fără magie! Continuă să fugi!

Fulgerele se succedau și, împreună cu tunetele, îi aminteau lui Cassie de artificii.

— Ei sunt, nu-i așa? strigă atunci Cassie. Vânătorii!

Nick se opri pentru o secundă din alergat și se opri și

Cassie, respirând greu. Gâtul gros al lui Nick pulsa, iar pieptul i se ridica.

— Așa cred, zise el. Ar putea fi un truc, ca să ne determine să folosim magia.

Apoi, spontan, capătul unui fulger lovi ținta — unul dintre numeroșii ulmi din apropiere. Acesta scârțâi și trosni din pricina loviturii.

Cassie își apără ochii cu mâna, făcând-o streășină, uitându-se la ulmul care tremura și fumega.

— Pare că deja știu că suntem vrăjitori, nu ți se pare?

După care un alt copac, chiar lângă cel deja atins, fu lovit, iar apoi altul, fiecare dintre ei aflându-se din ce în ce mai aproape de Cassie și Nick. În cele din urmă, un fulger incandescent lovi pământul chiar lângă picioarele lui Cassie. Ea țipă, iar Nick o împinse într-o parte, acoperind-o cu trupul lui.

Acum, Cassie și Nick erau împreună la pământ, ea dedesubtul lui. Trupul lui masiv și musculos era greu.

— Ești OK? o întrebă el.

Ploaia cădea de pe fața lui pe a ei.

— Da, zise Cassie.

De sub el, privea copacii loviți, care acum mureau din pricina flăcărilor portocalii și sălbatice. Era cel mai furios foc pe care-l văzuse Cassie vreodată, cu un val de fum negru ridicându-se ca o fantomă.

Aș fi putut să fiu eu, se gândi Cassie. Dacă Nick n-o arunca la o parte din calea fulgerului, ar fi fost moartă.

Ce priveliște! — acei ulmi cândva măreți erau acum întunecați și distruși, cenușă care curgea, scoarța lor maronie și aspră topindu-se de căldură, ca un baton de ciocolată lăsat la soare.

Indiferent ce încercau vânătorii să demonstreze, demonstraseră! Era limpede că erau puternici și că erau dornici să ucidă. Nu erau vrăjitori, dar acest gen de control asupra elementelor i se părea lui Cassie că era un fel de magie neagră.

Ce fel de vânători de vrăjitoare foloseau aceleași tactici precum vrăjitoarele rele?

— Sunt atât de aproape! zise Cassie.

Nick slăbi greutatea lui asupra lui Cassie, care tremura sub el.

— Și se apropie tot mai mult, cu fiecare minut.

Lui Cassie i se părea că nu exista scăpare. Ea și Nick puteau să se ridice și să continue să alerge, dar tunetele și fulgerele ar fi venit pe urmele lor până când, în cele din urmă, ar fi atins ținta și i-ar fi lovit, trântindu-i la pământ, cu o minge de foc care i-ar fi ars și le-ar fi îndoit oasele ca pe niște

crenguțe fragile ale bătrânului ulm. Sau ar fi putut rămâne acolo, la pământ, nemișcați, ți- nându-se unul de altul și închizând ochii ca să nu mai vadă nimic. Le-ar fi fost mai ușor așa decât să încerce să lupte. Să moară unul lângă celălalt, ea lângă Nick, era mai bine decât să fie țintiți din cer.

Și apoi, deodată — de parcă totul nu fusese decât un vis —, ploaia se opri, fulgerele încetară, iar cerul se limpezi și apăru soarele. Lumina zilei reveni, misterioasă și frumoasă, ca-n fotografii, așa cum era înainte. Dacă n-ar fi ars copacii de lângă ei, umplând aerul cu nori sumbri de fum, Cassie ar fi crezut că doar își imaginase toată scena aceea de coșmar.

— Presupun că am trecut testul, zise Nick ridicân- du-se și scuturându-și jeansii. Își trecu degetele prin părul ud, apoi întinse mâna sa mare spre Cassie, ca s-o ajute să se ridice în picioare.

— Cum adică? întrebă Cassie, luându-l pe Nick de mână. Pentru că nu am murit?

— E un început destul de bun. Nick o cuprinse ferm cu brațul peste puloverul ud. Hai să mergi acasă!

Cassie privi în sus, cu recunoștință, în ochii lui de mahon. N-avea să uite niciodată felul în care el o protejase. Fără niciun moment de ezitare, fiind gata să moară pentru ea.

— Merg acasă doar dacă vii cu mine, spuse ea.

— Ei bine, eu sigur nu rămân aici, zise Nick glumeț, încercând să relaxeze situația.

— Nick!

Cassie refuză să mai facă vreun pas până când el nu se uită în ochii ei, conștientizând ceea ce tocmai se petrecuse între ei.

— Ce?

— Mulțumesc, spuse ea.

El clătină din cap și se uită din nou în altă parte.

— Nu trebuie să-mi mulțumești.

— Ba da, trebuie.

Nick începu să râdă, stânjenit, nervos. Genul de râs care-ți iese atunci când încerci să nu plângi. Apoi o trase pe Cassie spre el și o sărută cu afecțiune pe frunte, ca și cum ar fi fost un frate mai mare.

— N-ai pentru ce, zise el.

13

Cassie și Nick auziră mașinile de pompieri la distanță, în timp ce se îndreptau către casa lui Cassie. Ca să stingă copacii care ard — Își imagina Cassie. Grăbiră pașii ca să fie în siguranță și să nu fie suspectați că le dăduseră ei foc în mod premeditat. Nu se putea spune ce plan vor adopta vânătorii ca să-i distrugă.

De îndată ce se încuiară în siguranță în casa lui Cassie, Nick deveni surescitat.

— Ar trebui să le spunem și celorlalți, zise el. Ar trebui să-i chemăm imediat aici!

Avea hainele ude de ploaie, iar din păr îi cădeau pe față picături de ploaie.

— Stai puțin! spuse Cassie, plecând din bucătărie și îndreptându-se către living. Avem timp destul și pentru asta. Aduse două prosoape mari de baie din dulapul cu haine și-i aruncă unul lui Nick. Șterge-te! îl îndemnă ea.

El râse.

— Cred că suntem cam uzi.

Cu o mișcare rapidă, își scoase tricoul peste cap și-l stoarse în chiuveta de la bucătărie.

Cassie se trezi suspinând când îi văzu trunchiul muscular și-și întoarse iute privirea în altă parte.

— Mă duc să mă schimb, zise ea, îndreptându-se grăbită către dormitor. Mă întorc imediat!

Când reveni, Nick arăta mult mai uscat, iar tricoul, din fericire, se afla din nou pe el. Avea și pantofii în picioare, iar Cassie înțelese că Nick tocmai voia să plece.

— Știi ceva? zise el, ducându-se spre ușă. Merg acasă să fac un duș. După aia, o să le spun celorlalți ce s-a întâmplat.

Oricât de mult și-ar fi dorit Cassie ca Nick să rămână cu ea acolo, trebuia să-l lase să plece.

— Un duș fierbinte sună bine, zise ea.

Nick se opri cu mâna pe clanță.

— Presupun c-o să ai tu grijă să-i povestești lui Adam.

Cassie dădu din cap. Dar odată ce Nick plecă, nu mai putu să facă altceva decât să se prăbușească pe canapea.

Nu avea habar cât timp stătu acolo, dar suficient de mult, astfel încât când mama ei sosi acasă, ea tresări de parcă se trezise dintr-un vis.

— E o zi atât de frumoasă! spuse mama ei. Ar trebui să mergi afară, lângă apă.

— Nu, n-o să ies.

Mama ei tocmai fusese la piața de legume și fructe. Ducea cu greu sacoșe supraîncărcate de fructe și zarzavaturi, pe care le puse pe blatul din bucătărie, nebăgând în seamă starea în care se afla Cassie.

— Ți-e foame? O să pregătesc ceva de mâncare, continuă mama ei.

— Mamă, spuse Cassie, iar felul în care vorbi reuși în cele din urmă să-i capteze atenția mamei ei.

— Ce este? întrebă ea și se așeză alături de Cassie pe canapea. Ce s-a întâmplat?

— Doar o sperietură. Dar sunt aproape sigură că au fost vânătorii.

Mama ei deveni palidă la față.

— Deci nu s-au oprit după ceea ce i-au făcut lui Constance.

Cassie clătină din cap.

— Mi-e teamă că nu. Am nevoie să-mi spui ce știi despre ei.

Cassie își dădu seama că glasul ei avea un ton implorator.

Mama ei era vizibil stânjenită.

— Nu știu prea multe, zise ea. Dar știu o poveste de când eram eu cu mult mai tânără decât acum.

Cassie își reținu respirația, să facă zgomot cât mai puțin.

— Spune-mi-o!

— Ne-ntoarcem înapoi în timp, pe vremea când eram împreună cu tatăl tău.

Cassie se strădui să rămână perfect nemișcată, să nu scoată nici cel mai ușor sunet, nimic care să distorbe echilibrul precar al acestui moment — era o poveste despre tatăl ei.

— Ne aflăm într-o drumeție, continuă mama ei, privind fix înainte. Cu niște prieteni. Și ne-am întâlnit cu o familie de vânători. Unul dintre prietenii noștri era marcat cu vechiul simbol al vânătorilor.

Cassie se gândi retroactiv la simbolul pe care-l văzuse pe fruntea lui Constance.

— Un W în interiorul unui hexagon, spuse Cassie.

— Da. Mama ei înghiți cu greu. Este felul în care vânătorii își găsesc victimele. Odată ce erai marcat, era aproape imposibil să scapi, în cele din urmă, de moarte.

Cassie nu avu nicio reacție. O lăsă pe mama ei să continue.

— Dar tatăl tău l-a salvat pe prietenul meu. Și am scăpat cu toții.

— Deci el nu era cu totul rău? zise Cassie.

Mama ei încercă să zâmbească.

— Era puternic. Oamenilor le era frică de tăria lui, dar când lui începea să-i pese de ceva, era profund loial cauzei respective.

Vocea îi tremura.

— Și era fermecător! N-am putut să-i rezist și-mi plăcea că eram a lui și el era al meu. Eram specială în ochii lui. Așa l-am convins să-l salveze pe prietenul meu de vânătorii de vrăjitoare. A făcut totul pentru mine. Ar fi făcut orice pentru mine!

Pe obrazul ei s-a scurs o lacrimă, una singură, ca un râu bătut de vânt. Și-a șters-o repede cu buricul degetului.

— În cele din urmă, își punea dorințele în fața dorințelor tuturor celorlalți, iar acesta era unul dintre motivele pentru care, în primul rând, eram cu el.

Aceasta era o latură cu totul nouă a tatălui lui Cassie, o latură despre care ea nu avusese niciodată habar și nici măcar nu se gândise vreodată la ea. Și, deodată, ea înțelese ceva. Mama ei, în esență, chiar îl iubise pe tatăl ei. Fusese dragoste adevărată. La fel cum Cassie îl iubea pe Adam. Genul de dragoste care nu dispare în momentul în care se dovedește că persoana este cu totul altfel decât crezuseși.

Când Cassie se gândi la asta, înțelese de ce era așa de dificil pentru mama ei să vorbească despre el. Nu era de vină faptul că era distantă sau secretoasă; ci încă se simțea rănită.

Cassie își aruncă brațele în jurul gâtului mamei sale și o strânse cât putu de tare.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai spus, zise ea. Despre el.

Cassie se așeză cugetând, încercând să proceseze tot ce aflase. Se străduia să-și închipuie cum era mama ei pe vremea când era fericită și îndrăgostită. Și-și imaginează cum ar fi fost acum dacă părinții ei încă ar fi fost împreună. Dar în acest tablou mental tatăl ei era un bărbat obișnuit, soț și tată — nu o forță a răului. Era un gând izvorât din dorințele ei, dar care în prezent nu-i era de folos lui Cassie.

Dacă fusese sau nu vreodată bun, Cassie trebuia să-și reamintească ei însăși ceea ce făcuse tatăl ei.

— Mi-aș fi dorit să știu mai multe despre vânători, lucruri care să fie de ajutor, spuse mama ei.

Privirea mamei ei alunecă spre fereastră pentru o clipă, iar Cassie presupuse că discuția lor se terminase. Dar apoi mama ei zise:

— Ne putem muta, știi, dacă vrei s-o facem. Nu trebuie să rămânem neapărat în acest oraș.

— Nu pot să plec, răspunse tulburată Cassie. Și știi bine acest lucru.

— Și eu am crezut asta cândva, comentă mama ei. Dar s-a dovedit a nu fi adevărat. Poți oricând să pleci.

Cassie se mișcă precaută către mama ei.

— Tu ești cea care m-a adus aici, mai știi?

— Și sunt cea care aș putea să te ia de-aici.

Mama ei avea o privire tăioasă când se intersectă cu a ei.

— N-o să fug! insistă Cassie, vocea ei tremurând de emoție.

— N-o să fugi din cauza lui Adam.

Mama ei o spusese mai degrabă declarativ decât ca pe o interogație. De parc-ar fi fost o slăbiciune pe care ea o cunoștea foarte bine.

— N-o să dau bir cu fugiții, pentru că am făcut o promisiune, reluă Cassie.

Mama ei începu din nou să plângă, dar de data asta nu-i curse doar o lacrimă, ci mai multe, de parcă un dig se rupsese în interiorul ei.

— Nu mi-am dorit niciodată asta pentru tine, spuse ea. Asta este exact ce am făcut eu toată viața mea, încercând să te protejez pe tine.

— Știu. Cassie spera că vocea nu-i suna fricoasă. Dar cea mai bună cale prin care poți să mă protejezi în prezent este să continui să stai de vorbă cu mine, să continui să-mi povestești lucrurile pe care trebuie să le știu din trecut, chiar dacă e greu de vorbit despre chestiile astea. Pentru că nu am pe nimeni altcineva care să-mi spună lucrurile astea în afară de tine.

Mama ei deschise brațele, iar Cassie se lăsă îmbrățișată.

— Ți-am promis, Cassie, spuse ea. Tot ce-mi doresc în ceea ce te privește este să fii în siguranță.

Plânseră amândouă o vreme, ținându-se în brațe una pe cealaltă. Lui Cassie i se părea că erau în doliu, îndurerate de moarte, și poate chiar așa și erau. Moartea tăcerii protectoare dintre ele, a secretelor și minciunilor dintre ele. Moartea normalității. Mama ei o mângâie blând pe spate, în cercuri, și-i spuse că totul avea să fie în regulă, că în toată treaba asta erau împreună. Pentru prima dată, Cassie simțea că era fata cuiva.

Mai târziu în acea noapte, Cassie se duse la Adam să-i povestească despre atacul vânătorilor, care avusese loc pe plajă. Rareori mergeau la el acasă, iar acum era fericită să schimbe priveliștea. Ii plăcea la el în dormitor. Lungită pe pat, ea nu se putea abține să nu-și imagineze cum ar fi fost să doarmă acolo, înfășurată în acele cearșafuri, iar trăsăturile chipului lui împlânzindu-se nevinovat în timp ce el ar fi visat. Ea privi de jur împrejurul camerei, uitându-se la lucrurile lui, obiectele de zi cu zi, care pentru ea nu ar fi însemnat nimic dacă nu ar fi fost ale lui — cărțile de școală făcute teanc pe biroul lui, tenișii aruncați unii peste alții, la întâmplare, în debara, și o pereche de jeansi azvârlită pe podea. Aproape că putea să-l vadă venind acasă de la școală, aruncând cărțile, apoi tenișii, ieșind din jeansi ca să-și ia pe el ceva mai comod. Simțea afecțiune față de această scenă pe care și-o imaginea și față de fiecare obiect atins de el — prin extensie, totul era o parte din el.

Adam se întoarse în cameră aducând snackuri și ceva de băut. Închise ușa în urma lui.

— Scuză-mă, e un pic cam dezordine aici, zise el. Am încercat să fac curățenie, dar...

— Este perfect așa cum e, îl asigură Cassie.

El se așeză pe pat lângă ea, iar Cassie simți nevoia stringentă să-i mângâie umerii, să-l sărute pe

față și pe gât — să uite cu totul de furtuna îngrozitoare de pe plajă.

Respirația lui Adam deveni mai înceată, iar Cassie își dădu seama că și el se gândea la același lucru. El își trecu degetele sugestiv pe coapsa ei.

— Ești frumoasă în seara asta, zise el. Dar am fost îngrijorat pentru tine. Ce s-a întâmplat azi? Mâna îi alunecă încet de pe coapsă pe șoldul ei, unde-i plăcea ei cel mai mult să fie atinsă.

Cassie inspiră adânc și se ridică.

— Am fost să mă plimb pe plajă și m-am întâlnit cu Nick, spuse ea.

Apoi tăcu, atentă să-i citească expresia, dar chipul lui rămăsese neutru.

— Și m-am bucurat să-l revăd, continuă ea, pentru că, știi, încerc să refac relația de prietenie cu el pe orice cale. Dar tocmai stăteam de vorbă când cerul s-a înnegrit și a început furtuna aia. Am știut imediat, după cum arăta, că era ceva supranatural.

— Vânătorii, zise Adam.

Cassie confirmă dând din cap.

— N-am reușit să fugim destul de repede. Fulgerele zburau direct către noi. Unul era cât pe ce...

Cassie se simți sufocată de emoție. Se luptă să-și înghită nodul din gât.

— Nick și-a riscat viața ca să mă salveze pe mine, Adam. Aș fi fost lovită dacă nu ar fi acționat el atât de rapid și nu m-ar fi împins la o parte din calea fulgerului.

Pe fruntea lui Adam apărură riduri, dar continua să se uite fix în jos, la cearșaf.

— S-a dovedit a-mi fi un adevărat prieten în acele momente, zise Cassie. Un adevărat prieten pentru amândoi. Nu crezi?

Adam continuă să se uite în jos pentru un moment, înainte de a-și ridica ochii și a-i întâlni privirea.

— Da, ai dreptate! spuse el, după care se foi stâjenit.

Cassie observă fără să vrea că el avea maxilarele

Încleștate și că era deranjat de faptul că Nick o salvase, dar n-ar fi recunoscut una ca asta.

— Mi-aș fi dorit să fiu acolo, dar sunt fericit că ești OK. Adam îi luă mâinile într-ale sale și i le mângâie. Le duse la buze și i le sărută. Nu știi ce m-aș fi făcut dacă ai fi fost rănită.

O sărută pe interiorul încheieturii mâinii și apoi mai sus, pe braț. Cassie știa unde avea să ducă asta. Oricât de greu i-ar fi fost, se chinui să-și tragă brațul din mâna lui.

— Și mai e ceva, zise ea. Am vorbit cu mama. Adică am vorbit cu ea cu adevărat.

Adam își concentrează atenția la ea și se ridică.

— Și?

— Mi-a povestit despre tatăl meu. Să știi că n-a fost cu totul rău, Adam. Ea chiar l-a iubit.

Adam nu prea știa cum să reacționeze. John cel Negru fusese întotdeauna un subiect sensibil pentru ei.

— Știu cum sună asta, zise Cassie. Dar încearcă să-ți imaginezi. Să fii îndrăgostit de cineva așa cum suntem noi, să fii cu adevărat îndrăgostit, iar apoi s-o pierzi pe acea persoană în beznă!

Adam clătină din cap.

— Nu vreau să-mi imaginez așa ceva.

— Nici eu nu vreau, gândește-te deci cât de îngrozitor trebuie că a fost pentru biata mama.

Cassie simți cum emoțiile pun pe de-a-ntregul stăpânire pe ea și se luptă cu nevoia imperioasă de a plânge.

Adam o luă din nou de mână.

— Cu greu îmi vine în minte ceva mai îngrozitor, spuse el. Dar e bine că, acum, tu poți înțelege asta. Mă bucur că ai avut această discuție deschisă cu mama ta.

Cassie se uită de jur împrejur prin camera lui Adam. Din cine știe ce motiv, îi era greu în acel moment să îl privească. În schimb, se concentrează la posterul lipit pe perete, cu o formație de muzică de care nu mai auzise niciodată.

— Sunt sigură că era ușor să se îndrăgostească cineva de tatăl tău, continuă Adam. Era un tip carismatic, un lider înnăscut. Mama ta era inteligentă — altfel n-ar fi fost cu el. N-a fost vina ei că s-a întâmplat așa.

Uneori, Adam știa exact ce trebuia să spună. În mintea lui Cassie se petrecea o schimbare subtilă, dar, deodată, se simți în apele ei. Dacă Adam n-o condamna pe mama ei însemna că nu o învinovătea

nici pe Cassie. Își pironi privirea într-a lui și se întinse spre el.

— Cel mai important lucru este că tu ești OK, zise Adam, lăsându-se luat în brațe. Și că suntem împreună.

Cassie se întinse la loc, iar Adam se ghemui lângă ea, trăgând-o mai aproape de el. Îl iubea atât de mult, încât aproape că o durea! Simțea că nu se va putea sătura niciodată de el.

Adam o sărută pasional și apoi se opri pentru un moment.

— Cu toate căte se întâmplă, zise el, sunt ușurat că...

Cassie îi puse degetele pe buze, să-l facă să tacă.

— Ajunge cu vorbele! spuse ea, după care-l trase și mai aproape de ea.

14

OK, zise Diana. Nu avem prea mult timp.

Cine are ceva de raportat?

Cercul își lua masa în noul lor loc, un mic petic de pădure aflat lângă una dintre potecile de la marginea terenului școlii — o ascunzătoare cu iarbă verde, la adăpostul unor mesteceni înalți și a unor meri cu frunziș bogat și înfloriți. Adam sugerase ca pe această pajiște să ia cu toții masa în lunile cu vreme caldă.

Toți ochii se îndreptară către frații Henderson. În acea dimineață avuseseră o misiune: să instaleze o bombă urât mirositoare în timpul nesuferitei ore de matematică. Planul era ca în acest fel să fie trimiși în biroul noului director, unde puteau acționa în echipă și să caute probe. Cercul îi verifica pe toți cei noi în oraș, dar directorul era numărul unu pe lista lor de posibili vânători.

— N-ar trebui s-o așteptăm pe Faye? întrebă Deborah în timp ce-și despacheta mâncarea.

— În ultima vreme, nu facem altceva decât s-o așteptăm pe Faye, zise Melanie. Dacă i se pare mai potrivit să se afle în alte locuri, atunci ar trebui să continuăm fără ea.

— Te-am auzit, strigă Faye din capătul potecii, mergând fără grabă.

— Exact ce spuneam, ridică Diana glasul. Chris, Doug, ați descoperit ceva?

Faye veni exact la timp ca să-i tragă un ghiont lui Doug cu cizma ei neagră, cu vârf ascuțit.

— Continuă, zi! N-ai aflat nimic!

— N-am aflat nimic! zise Chris, în timp ce Doug rămase tăcut. Dar nu pentru că n-am fi încercat. Domnul Bolyan pare un tip destul de onest.

— Nu cred, zise Nick. A venit în oraș și, deodată, totul a explodat. E prea mult ca să fie o coincidență. Ar trebui să-l întrebăm, să-l supunem mai departe investigațiilor.

Cassie observă că Nick se uita la ea când vorbise.

— Nu e nevoie să fim necugetați, spuse Diana.

Nick râse.

— Da, așa e.

Nick era nemăsurat de diferit de Adam, care era atât de corect întotdeauna! Chiar și atunci când căuta aventura se baza pe devotament; niciodată, niciun moment, nu era o formă de revoltă.

Când Cassie se uită la Adam, observă cum se învârtea în jurul grupului, întotdeauna mediator, încercând să mențină pace printre ei. Unitatea Cercului însemna pentru el mai mult decât orice.

Asta era. Asta era lucrul care-i dădea târcoale undeva în minte, de când se certaseră alaltăseară, lucrul pe care nu-l putea numi concret. Dar acum, că-l prinsese, îi suna în minte ca un adevăr incontestabil: nimic nu însemna mai mult pentru Adam decât Cercul. Nici măcar ea.

De parcă nu era suficientă competiția ei discretă cu Diana, Cassie își dădu seama că întotdeauna va fi în opoziție cu Cercul, de parcă acesta ar fi fost o altă femeie — o femeie cu o trecere mai mare în ceea ce privește loialitatea lui Adam. Cum de nu realizase chestia asta mai devreme?

Diana, care de-abia se atinsese de salata ei, îi aruncă acum o privire lui Adam, după care își dresă glasul.

— Și toată lumea i-a evitat pe străini, așa cum am discutat?

Cassie aruncă jos pe șervețel felia unsă cu unt de arahide și jeleu.

— Nu trebuie să fii așa de vagă, Diana, toată lumea știe la care străini te referi.

Melanie și Laurel priveră în jos către mâncarea lor. Insolența bruscă a lui Cassie, care nu o caracteriza, îi facea în mod evident să se simtă stânjeniți. Suzan și Sean se uitară rapid unul la celălalt, cu ochii mari, iar fața lui Deborah se crispă. Dar Nick, observă Cassie, rânjea, amuzat de ieșirea ei.

— Pisica-și scoate ghearele, strigă Faye, frecându-și palmele. Acum, doamnelor, amintiți-vă, nu vă trageți de păr!

Dar Diana rămase calmă ca de obicei și nu dădu nicio replică în defensivă.

— Regula li se aplică în mod egal tuturor străinilor, Cassie. Nu e vorba doar de tine și de prietenia ta cu Scarlett.

Cassie simți că obrajii i se înroșesc și gâtul îi ia foc.

— Trebuie să mă crezi, spuse ea cu voce tremurătoare. Nu e nicio șmecherie cu Scarlett. Doar pentru că este străină nu înseamnă că este împotriva noastră.

— Nu înseamnă? zise malițioasă Faye.

— Nu poți spune asta cu siguranță, insistă Diana. De-abia dacă știm câte ceva despre Scarlett.

— Da, pot să spun, strigă Cassie de data asta. Știu ce văd când mă uit la ea. Și am încredere în văzul meu.

Era o oarecare lovitură din partea lui Cassie să pomenească de văzul ei — un detaliu care-i aducea aminte Dianei că doar Cassie avea darul viziunilor psihice.

— Fii atentă! zise Faye. Cassie scoate la înaintare artileria grea.

— Vederea ta poate fi acoperită de nori, spuse Diana pe un ton ferm.

Dar Cassie îi dădu imediat replica:

— De ce fel de nori?

— De cei care te fac să fii obsedată de ea din secunda în care ai cunoscut-o, o repezi Diana în cele din urmă, pierzându-și calmul.

— Aha! Faye bătu din palme. În sfârșit, adevărul iese la iveală. Diana e geloasă pe Cassie că și-a găsit o nouă prietenă foarte bună.

Grupul fu străbătut de un chicotit. Suzan și Deborah încuviințară amândouă din cap.

— O eroare în marmura impecabilă care este prețioasa noastră Diana, spuse Faye. Îmi place!

— Nu sunt geloasă.

Diana se opri cu privirea ei verde asupra lui Cassie.

— Ba da, ești! spuse Cassie.

Diana rămase fără glas la acest atac final, dar refuză să-și ia ochii de la Cassie. Nici aceasta nu putu să privească în altă parte. Toată frustrarea și confuzia și mânia pe care le simțise din pricina faptului că Diana o respingea pe Scarlett și încercarea ei de a-l atrage pe Adam de partea sa pe la spatele ei păreau acum să fi dat pe-afară din ea. Și imediat înapoi veni de dezamăgirea Dianei și ofensa pricinuită de îndrăzneala lui Cassie de a o sfida pe ea și grupul. Era o concurență între dorințe. La asta ajunseseră? La această confruntare? Nimeni nu se clinti și nu scoase o vorbă și, pentru o secundă, Cassie se gândi că asta o să dureze o veșnicie.

Dar apoi, desigur, Adam interveni între ele.

— Să trecem peste asta! zise el. Nu avem mult timp și încă mai avem o mulțime de discutat.

Diana, Deborah, spuneți-ne ce s-a întâmplat când l-ați urmărit pe Max.

Când numele lui Max a fost menționat, Faye sări ca arsă, înfuriată instantaneu.

— Ce ați făcut?

Diana avea de-a face acum cu o nouă dispută, așa că își reorientă întreaga energie către Faye.

— Încă nu l-am acuzat de nimic pe Max. Nu e nevoie să ai o reacție așa de exagerată.

— Am toate motivele să am o reacție exagerată! Ați acționat pe la spatele meu!

— Este un străin și este nou în oraș, spuse Deborah. Știi că era pe lista noastră.

— Și l-am urmărit direct până la tine acasă, zise Diana, la fel de calmă precum o apă nemișcată.

Șocul se resimți la suprafața grupului, făcându-i să se despartă isteric. Această întâlnire se dovedea cu mult mai schimbătoare decât anticipaseră.

— A fost la tine acasă? zise Melanie și ochii săi cenușii scânteiară.

— Asta înseamnă că avem două persoane care au încălcat regula că nu trebuie să ne apropiem de

străini, zise Laurel cu o nuanță de dușmănie în vocea ei, care de obicei era atât de pacifistă.

Suzan se scăpă, având gura pe jumătate plină de Twinkie:

— Dar Max nu voia să-i facă nimic lui Faye. Ba chiar o evita de câteva săptămâni.

Deborah clătină din cap, neîncrezătoare:

— Ei bine, ceva s-a schimbat. El a acceptat acum relația cu ea. A lăsat deoparte părerea că „Sunt prea bun pentru oricine” și se ține după Faye ca un cățeluș neajutorat. Ba chiar a chiulit de la antrenamentul de lacrosse ca să fie cu ea. Aproape că pare să fie vrăjit...

De îndată ce Deborah rosti cuvântul vrăjit, înțelese și ea, împreună cu ceilalți.

Adam o privi intens pe Faye cu ochii lui de un albastru electrizant.

— N-ai făcut asta! zise el. Spune-mi că n-ai făcut asta!

Dar știau cu toții că așa era. Asta făcuse Faye în tot acest timp, astfel că întârziase la întâlniri și devenise secretoasă în legătură cu planurile ei. Faye făcuse o vrajă de dragoste ca Max să se îndrăgostească de ea.

— Ai jurat! spuse Adam. Am jurat cu toții să nu facem nimic magic.

Faye își flutură mâna cu unghiile ei lungi și roșii către Adam, de parcă ar fi vrut să-l facă să dispară din fața ochilor ei.

— N-a fost nimic. O simplă vrajă de dragoste cu greu poate fi numită magie.

Melanie se duse lângă Adam. Era mai furioasă decât o văzuse Cassie vreodată.

— Acum ne vor găsi pe toți, să știi. Vânătorii.

— Calmează-te! râse Faye. Nu sunt vânători Cupi- doni. Nu a observat nimeni. Și nici nu va observa.

— Dar orice abatere poate să însemne că vom fi descoperiți, zise Nick. Avea mâinile strânse pumn și respira greu. Nu ne putem permite să facem greșeli!

Faye se roti și se repezi la Nick:

— De ce nu-i spui asta lui Cassie?

— Cassie n-a greșit cu nimic. Tu ai greșit!

Nick strânse pumnii și mai tare.

— Ești sigur? Îi dădu Faye un ghiont puternic în piept.

— Ajunge! strigă Diana. Discuția asta nu ne duce nicăieri, plus că trebuie să ne întoarcem cu toții la ore. O să ne ocupăm mai târziu de asta.

Dar cum? se gândi Cassie. Cum vor putea să pună laolaltă toate aceste piese dispartate? își adunară încet gunoiul și porniră înapoi către clădirea școlii, doar Faye rămase pe loc.

— Serios! Chiar plecați cu toții? De-abia începuse distracția!

Melanie o împunse cu cotul când se aflau pe potecă, dar Faye rămase netulburată. Striga la Cassie, amuzată:

— Îmi place mai mult noua versiune furioasă a lui Melanie, față de cea veche, plictisitoare, ție nu? Cassie o ignoră, îndesând înapoi în punga de hârtie pâinea care-i rămăsese de la sandviciuri.

— Și nici noua versiune geloasă a Dianei nu e rea deloc, continuă Faye. Și nici versiunea mincinoasă a lui Cassie, ei bine... asta nu e ceva chiar așa de nou!

Faye se întinse spre Cassie și o prinse de bărbie cu degetele ei puternice.

— Ar trebui să-ți pese!

Cassie rezistă nevoii stringente de a se retrage. Piatra roșie pe care Faye o purta la gât reflecta lumina soarelui în ochii lui Cassie, făcându-i să ardă, însă rezistă privirii ei.

— Nu mi-e frică de tine, spuse ea, deși Faye încă o ținea.

— Încă una dintre multele voastre greșeli stupide.

Faye o strânse și mai tare pe Cassie cu degetele de bărbie.

— Hei! Dă-i drumul!

Era Nick, strigând la ea din celălalt capăt al potecii.

Râzând, Faye îi dădu drumul.

— Tipa asta poate să aibă grijă și singură de ea însăși, Nicholas! N-are nevoie de tine ca s-o salvezi! Nu-i așa, Cassie?

Cassie porni să urce pe potecă alături de Nick în timp ce Faye striga:

— N-o să fii niciodată ca Adam, Nick! Indiferent cât de mult te străduiești!

Cassie se uită în jos pe potecă la Faye, simțind cum focul din stomac îi urca în gât.

— Faye, ești patetică! Și adânc în interiorul tău ești slabă, cu mult mai slabă decât mine. Nu mă provoacă să dovedesc asta!

Faye își trecu limba peste buzele ei roșii ca sângele, iar apoi peste dinți, în mod seducător.

— Vreau mai mult de-atât, spuse ea. Arată-mi mai mult din latura ta întunecată, Cassandra. Asta vreau să văd!

15

Era o plimbare de vreo zece minute până la far, suficient timp pentru ca inima lui Cassie să bată mai repede, iar plămâni să i se umple de aerul rece și proaspăt. O parte din tensiunea care existase mai devreme printre cei din grup dispăruse. Cassie se gândi că Faye se descărcase prea ușor după ce făcuse vraja de dragoste, însă era prea relaxată când îi văzuse pe toți înțelegându-se ca să menționeze din nou acest fapt. În plus, Cassie fusese iertată pentru că și ea ieșise cu Scarlett.

Diana fusese cea care venise cu sugestia de a merge toți doisprezece să se plimbe împreună până la far, în- tr-un singur grup mare, și toți fuseseră de acord. Să conducă mașina era cool, se gândi Cassie, dar nimic nu se compara cu o plimbare pe străzi în noapte, la lumina lunii, într-un grup mare, alături de cei mai apropiați prieteni. O facea să se simtă invincibilă, o parte din ceva mai mare și mai important decât ea însăși.

Era lună plină, iar Laurel adusese o geantă cu prăjituri proaspete. Era o rețetă veche, din familie, de-a lui Laurel, la care era nevoie de frunze zdrobite dintr-o plantă numită pelin negru, care trebuia culeasă și mâncată când era lună plină. Laurel susținea că prăjiturile îmbunătățeau divinația, previziunile și puterile psihice, dar Cassie și ceilalți aveau gurile pline în timp ce mergeau pentru simplul fapt că erau delicioase. Iar toate celelalte lucruri nu erau altceva decât bonusuri.

Adam îi căuta mâna lui Cassie și, când o găsi, ea nu și-o retrase. Cu siguranță, Cassie fusese la limită în ultima vreme, dar pentru moment totul era bine și legătura ei cu Adam era puternică. Degetele lui se strânsă împrejurul alor ei, asigurând-o că, în ciuda tuturor lucrurilor de care le era frică, ea nu era singură în treaba asta și că împreună puteau să treacă peste orice.

Noaptea era revigorantă. Coroanele copacilor miroseau a flori dulci, deasupra capetelor lor, iar pământul de sub pantofii lui Cassie era umed de rouă. O rară nepăsare veni asupra lor în timp ce mergeau. Nu doar asupra lui Cassie și Adam, ci asupra întregului grup. Hoinăreau pe străzi, pierzând vremea cu toții și izbind tomberoanele. Chris îl provocă pe Doug să-l alerge pe drumul care le mai rămăsese de făcut, așa că o luară amândoi la goană, să vadă care era câștigătorul. Se opriră brusc când zăriră farul, gâfâind la unison.

Părea imposibil! Farul arse din temelii. În locul lui nu mai erau decât funingine și cenușă.

Irațional, lui Cassie îi trecu prin minte că poate greșiseră ținta. Cum era posibil ca o structură atât de solidă și fermă, atât de permanentă în vigilența ei, să dispară așa? Dar furia din ochii lui Adam o obligă să accepte adevărul greu de suportat. Nu numai că farul dispăruse, dar cineva îl distrusese voit.

Melanie vorbi prima:

— Era un reper istoric, spuse ea. E aici de..., cred, sute de ani.

— La asta te gândești tu în clipa asta? zise Nick. Cum de-au știut vânătorii exact unde să ne găsească?

Diana își puse cu blândețe mâna pe umărul lui Nick.

— Stai, nu trebuie să ne pripim să tragem concluzii. Nu știm sigur că au fost vânătorii.

Nick se scutură de mâna Dianei.

— Asta e un mesaj intens și limpede. Se poate mai limpede de-atât?

Diana se întoarse către Melanie și Laurel.

— Voi două ați plecat ultimele de aici, nu-i așa? Sunteți sigure că nu ați lăsat din greșeală vreo lumânare aprinsă?

Ochii lui Melanie se făcură mari.

— Ne acuzi pe noi că am fi dat foc farului?

— Nu vă acuz, răspuse Diana. Doar v-am întrebat. Cassie nu mai suporta să asculte cearta asta. Porni spre iarbă, către capătul unde se aflase cândva intrarea în adăpost.

Îl auzi pe Adam luându-i apărarea Dianei împotriva lui Melanie și Laurel.

— Ar fi mult mai bine pentru noi toți dacă voi ați fi cele care au incendiat farul, spuse el. Măcar atunci am ști sigur că a fost un accident, nu un act de...

— Nu a fost un accident, strigă Cassie la ei.

Vocea ei răsună în spațiul dintre ei, precum un val al oceanului. Chiar acolo unde fusese intrarea în adăpostul îngrijitorului de far se afla pe jos un indiciu ars, în cenușă. Era același simbol care apăruse pe fruntea lui Constance. Adam ajunsese primul lângă ea.

— Simbolul vânătorilor, spuse el chiar în momentul în care ceilalți se adunaseră în spatele lui.

Vedeau și ei simbolul. Nu se putea să nu-l vadă.

— Sabatul a fost marcat, zise Cassie.

— Faye, este doar vina ta, strigă Nick. Pentru că ți-a trebuit să faci magii!

Pentru prima dată, Adam era de acord cu Nick.

— Au dat de urma vrăjii de dragoste.

— Ți-am spus eu! zise Melanie. Ți-am spus că asta o să se întâmple!

— Ajunge! Ochii lui Faye aruncau fulgere. Ce vă face pe toți să fiți atât de siguri că a fost greșeala mea?

Își îndreptă unghiile roșii și ascuțite către Diana.

— Ești întotdeauna atât de atentă să nu sari direct la concluzii! Oprește-te pentru o clipă, încetează să mai critici și gândește-te cine ar fi putut cu adevărat să facă asta.

Apoi Faye își roti privirea împrejur ca să se uite la Cassie în timp ce continua să stea în fața Dianei.

— Cred că Scarlett ar fi un suspect rezonabil, spuse ea. Mai ales că fix a doua zi, Cassie a adus-o aici.

Cassie rămase mută.

— Te-am văzut, îi spuse Faye.

— Nu încerca să dai vina pe mine! zise Cassie, dar nu reuși să rostească mai mult de-atât.

Nu putea să nege.

Adam și Diana se holbară la Cassie având pe chipurile lor aceeași expresie neîncrezătoare.

— E adevărat? o întreabă Adam. Ai adus-o pe Scarlett la far?

Cassie se uită în jos, la semnul oribil arzând pe pământ, cu acel W șerpuit și hexagonul care arăta satanic. Asta nu era lucrarea lui Scarlett. Era sigură de asta.

— Cassie, cum ai putut să faci asta?

Diana nu-și putea ține în frâu exasperarea.

Cassie se uita implorator în ochii furioși ai Dianei.

— Era cu mine când a trebuit să le aduc niște ierburi lui Melanie și Laurel, zise Cassie. Dar nu am lăsat-o să intre și nu i-am spus nimic. Jur, nu are nicio legătură cu asta.

— La urma urmei, se presupune că nu trebuia să te vezi cu Scarlett, zise Melanie. Iar tu ai adus-o în spațiul nostru sacru.

Faye se bucura din plin de baia de sânge inițiată de ea. Cât de simplu fusese să distragă atenția de la vraja de dragoste pe care o făcuse! Faye se adresă grupului:

— Ce a făcut Cassie este de neiertat, spuse ea malițios. Ne-a trădat!

— Și tu ne-ai trădat, zise Cassie. Și cum ai fi aflat că am adus-o pe Scarlett la far, dacă nu m-ai fi spionat?

— Nu despre asta vorbim, interveni Diana. Sunt de acord cu Faye în această privință. S-o aduci pe Scarlett la far este o trădare! Iar acum trebuie să fim mai uniți ca niciodată! Nu putem avea încredere în niciun străin, indiferent despre cine e vorba.

Cassie își pierdu și dramul de autocontrol pe care-l mai avea.

Deci, dă-mi voie să fiu directă, spuse ea. Ideea ta de unire este să fii de partea lui Faye?

Adam replică în locul Dianei.

— Este pentru propria ta siguranță, Cassie. Scarlett nu este una dintre noi. Și sub nicio formă nu

trebuie să se afle în apropierea vreunui dintre locurile noastre de întâlnire.

— Poate că eu nu sunt de-a voastră, se trezi Cassie vorbind înainte de a se putea opri.

Asta fusese ultima picătură pentru Diana. Țipă așa cum Cassie nu și-o imaginase niciodată:

— Sigur că ești una dintre noi, Cassie! Ești mai importantă decât oricare dintre noi pentru Cercul ăsta. Nu crezi că ne dăm cu toții seama de acest lucru?

După care Diana se întoarse către Faye.

— Nici tu nu ești nevinovată! Cassie are dreptate, și tu ai trădat grupul. Max îți era inaccesibil, la fel este și magia ta!

— Altminteri ce? zise Faye.

Diana nici nu clipi.

— Altminteri îți vei pierde privilegiile de conducătoare a Cercului.

Trecură câteva secunde până când Adam întrerupse tăcerea mormântală.

— Sabatul a fost descoperit, zise el. Dar oare vânătorii ne știu cine suntem, personal?

— Bună întrebare, zise Melanie. Pe de altă parte, trebuie să găsim o cale să ne luptăm cu ei.

— Corect, spuse Diana. Vocea ei își recăpătase timbrul angelic. În seara asta, voiam să vă fac și vouă cunoscut ceva foarte important. Înaintea tuturor acestor surprize.

Se uită la Cassie, apoi la Faye, încruntându-se la fiecare dintre ele. Apoi căută în geantă și scoase de-acolo Cartea Umbrelor.

— Am descoperit o vrajă, spuse ea. O vrajă ca să-i distrugem pe vânătorii de vrăjitoare.

— Poftim? întrebă Adam, părând jignit de faptul că Diana păstrase secretă față de el această descoperire. De ce nu ne-ai spus mai curând?

— Nu eram sigură de faptul că este ceea ce cred eu că este, răspunse ea, apărându-se. Textul era mai ales în latină și era nevoie să fie tradus. Dar acum sunt sigură. De-asta am vrut să ne întâlnim în seara asta, ca să vă spun tuturor în același timp.

— Haideți să facem vraja chiar acum, propuse Melanie, părând plină de speranțe pentru prima dată în ultimele zile.

Diana clătină din cap.

— Mai întâi trebuie să aflăm cu siguranță care sunt vânătorii.

Nick aruncă o privire spre Chris și Doug.

— Haideți să-i facem vraja directorului. Suntem destul de siguri în ceea ce-l privește.

— Nu! fulgerară ochii verzi ai Dianei. Vraja nu va acționa decât asupra unui vânător adevărat. Dacă o încercăm pe cineva care nu este, nu facem altceva decât să ne dăm în vileag că suntem vrăjitoare. Ca să nu mai spun că putem răni pe cineva nevinovat.

— Uau! Asta da veste mare! zise Faye. Avem o vrajă pe care nu o putem folosi.

— O vom folosi. Adam se uită pentru ultima dată la simbolul ars pe pământ. Când vor lovi din nou. De data asta, cred că putem anticipa ceea ce se va întâmpla.

— Și ce se va întâmpla? întrebă Melanie. Dacă facem vraja, vânătorii vor muri?

Diana ezită.

— Mi-e puțin neclar. Traducerea a lăsat loc la o mulțime de interpretări, dar se pare că efectul vrăjii depinde de vânător.

— Așadar, ar trebui să moară, spuse Melanie.

— Lasă-mă să mă uit un pic la asta.

Faye înșfăcă din mâinile Dianei Cartea Umbrelor și scrută pagina. În timp ce ochii ei alergau pe pagina veche, păru că i se taie răsuflarea și că are un recul de neîncredere în fața cuvintelor respective.

— Asta nu-i o vrajă! spuse ea. E un blestem.

Diana privea în pământ.

— Da, zise ea. Tehnic vorbind, este un blestem.

Faye simți deodată că-și iese din fire.

— E la fel ca o vrajă de deviație, prin care de fapt întorci puterea vânătorilor împotriva lor înșiși, și este invocată Hecate. Asta poate fi...

— ...periculos! continuă Diana. O să ne folosim de asta doar în ultimă instanță.

Burnița și, deși era noapte, oamenii erau pe-a- față. În acea seară, Scarlett o invitase pe Cassie la o plimbare. Desigur, Cassie o refuzase, dar și-ar fi dorit să n-o facă. Exact de asta avea nevoie ca să-și limpezească mintea — avea nevoie să se vadă cu alți oameni, care nu erau vrăjitoare. Se hotărî să meargă cu mașina în oraș. Deși nu se putea alătura mulțimii de oameni care-și vedeau de viețile lor normale, ar fi putut cel puțin să-i privească din interiorul Volkswagen-ului său.

Dar de-abia ajunse pe Bridge Street, că ploaia ușoară se transformă într-una torențială. Toți cei care se aflau pe străzi se agitară să-și găsească un adăpost — în restaurante, în magazine; unii se adăposteau sub tocure de uși și în ganguri. Cassie era în siguranță, uscată, în mașina ei, simțindu-se de parcă se afla într-un glob de sticlă cu zăpadă, pe care cineva îl scuturase, înecată de ploaia cutremurătoare care venea din toate părțile și totuși neatinsă de ea.

După care, brusc, nu se mai simți în siguranță. Inima prinse să-i bubue în piept și începu să transpire. Se simțea de parcă era urmărită, deși nu vedea nicio mașină în urma ei. Continuă să verifice în oglinda retrovizoare, dar tot ce vedea erau întunecimea și apa de pe lunetă. Totuși, se hotărî să devieze pe un drum lateral, în speranța că se va scutura de acest sentiment.

Cu o mișcare rapidă, întoarse volanul și viră pe Dodge Street, un drum izolat, care ar fi dus-o înapoi pe autostradă. Cassie trebui să încetinească, să poată face toate manevrele necesare pe atâtea curbe, dar când apăsă pedala de frână, piciorul i se duse în gol până la podea.

Încercă iar și iar, dar fără folos. Frânele nu-i funcționau.

Simți mașina de parcă ar fi accelerat — o mașinărie furioasă ducând-o în goană către moarte. Nu putea s-o oprească, iar să slăbească pedala de accelerație nu însemna prea mult. Speriată, ținu bine de volan și încercă să tragă pe marginea drumului, unde poate că iarba ar fi încetinit mașina suficient, astfel încât ea să poată sări din ea în siguranță.

Dar iarba nu reuși deloc să micșoreze viteza. Singura șansă a lui Cassie era să sară în timp ce mașina continua să înainteze rapid. Însăpăimântată, prinse mânerul portierei și împinse s-o deschidă. Dar înainte de a avea șansa să sară, mașina se ciocni de un stejar uriaș, cu scoarța groasă.

Leșină pentru scurt timp, sau poate pentru mai mult timp. Când deschise ochii, constată că fusese aruncată din mașină prin parbriz. Își verifică mâinile și picioarele să verifice dacă le mai putea mișca și-și cercetă fața să vadă dacă avea sânge pe ea. Incredibil, era nevătămată.

Dar mașina era lovită rău. Uitându-se la ea prin ploaia întunecoasă, îi aminti de o doză de suc zdrobită, făcută armonică fără probleme în acel copac. Era un miracol că scăpase cu viață.

Se ridică încet în picioare, continuând să facă inventarul a ceea ce se afla împrejurul ei, dându-și seama că presimțirile-i rele dispăruseră. Indiferent ce fusese acea prezență sumbră care o urmărise, dispăruse, dar Cassie nu se putea scutura de senzația că asta nu fusese doar o întâmplare.

Izbucni în plâns. Era un miracol. Vraja de protecție o salvase.

Cassie ura să facă asta, dar știa că trebuia s-o facă. Își verifică trupul și hainele, căutând vechiul și îngrozitorul simbol. Asta-i amintea de perioadele în care se căuta de căpușe după ce stătuse o zi întreagă în pădure, cu excepția faptului că în cazul acesta consecințele însemnau în final moartea. Era ușurată când nu găsi niciunul. Poate că fusese cât pe ce să fie ucisă în această seară, dar cel puțin nu fusese marcată.

Cu mâinile tremurându-i, Cassie își scoase telefonul mobil ca să sune după ajutor. Dar aici, într-un astfel de loc, nu avea semnal. Cassie intră și mai mult în panică. Era părăsită acolo, o țintă imobilă.

N-ar fi trebuit niciodată să iasă singură, fără să spună nimănui unde plecase. Era naivă dacă i se părea că vânătorii nu vor veni după ea cu prima ocazie. Nu avea cum să scape de ei.

Cassie nu se putea opri din tremurat în timp ce aștepta în ploaia torențială, sperând că un străin va trece pe-acolo. Dar fiecare zgomot și fiecare umbră o făceau pe rând să tresare și se crispă când o mașină argintie încetini la semaforul din fața ei. Dar Cassie recunoscuse chipul din interior. Era Scarlett.

— Oh, Dumnezeule, ești bine? Scarlett sări din mașină și alergă spre Cassie, lăsând ușa deschisă. Ești rănită?

— Sunt OK, spuse Cassie, răsuflând ușurată pentru că vedea o față cunoscută.

Scarlett o îmbrățișă strâns, aproape la fel de stupefiată ca și Cassie că mașina era atât de distrusă.

— Ai fi putut să mori, zise ea. Și ești udă până la piele.

Alergă la portbagajul mașinii și se întoarce cu o enormă pătură de lână. O înfășură în jurul lui Cassie și-i frecă brațele până când i le încălzi.

Cassie era prea speriată de accident ca să se opună.

— Ești OK, spuse Scarlett cu o voce la fel de reconfortantă ca și pătura de lână groasă de pe umerii lui Cassie. Te duc acasă.

A doua zi la școală, toată lumea vorbea despre întâlnirea pe care Cassie o avusese recent cu moartea. Accidentul părea să-i fi sporit popularitatea într-un fel bolnăvicios și nefiresc. Până și Portia Bainbridge își făcuse loc prin mulțime pe hol ca să arunce o privire la Cassie, care se afla lângă dulăpiorul ei. Își ridică năsul spre Cassie și-și miji ochii reci, de culoarea arahidelor.

— Ce bine-mi pare că fețișoara ta drăguță nu a avut de suferit când ai zburat prin parbriz! zise ea.

Lui Cassie îi trecu un gând prin minte: ar fi putut Portia să-i slăbească frânele mașinii sau o făcuse unul dintre frații ei cu cap de elan?

Dar Portia refuzase să se mai amestece în Cerc după ruptura finală cu acesta din toamna trecută. De-atunci, se distra cu un nou iubit și cu greu părea să se mai gândească la altceva. Iar frații ei, Jordan și Logan, erau amândoi la colegiu. Cassie ar fi aflat dacă s-ar fi întors pe insulă.

Chiar atunci, Sally Waltman veni alături de Cassie. Deși cu un cap mai scundă decât Portia, Sally tot stătea cu brațele ei subțiri încrucișate la piept, cu mândria unei persoane mai înalte, mai puternice.

— A trecut prin destule, Portia, spuse Sally. După toate prin câte a trecut, nu are nevoie s-o hărțuiești tu.

Portia se încruntă.

— Nu uita de care parte ești, Sally. Nu vrei să începi să fii confundată cu vreuna dintre ele, că ai putea să fii rănită.

— Las-o baltă! Sally o prinse cu putere pe Portia de braț și o obligă să plece. Hai, o să întârziem! spuse ea, aruncându-i peste umăr lui Cassie o privire de scuze.

Sally ținându-i piept Portiei însemna foarte mult, având în vedere că ea fusese cândva una dintre dușmanele cele mai urâte ale Cercului. Dacă relațiile grupului cu Sally puteau să ajungă atât de departe, atunci nu vedea de ce nu puteau să fie mai permisivi și cu alți străini bine intenționați, cum ar fi Scarlett. Nu toți erau la fel de josnici ca Portia. De ce nu înțelegea Cercul acest lucru?

La prânz, grupul se adună la locul lor din pădure și o supuseră pe Cassie la un interogatoriu, ca să afle detalii. Ea le spuse despre presentimentul rău pe care-l avusese chiar înainte de accident și cum o lășaseră frânele, dar unele lucruri le păstră doar pentru ea. Era extenuată atât fizic, cât și emoțional, și nu putea face față reacției pe care ei ar fi avut-o dacă ea le-ar fi spus despre Scarlett, că apăruse imediat după tamponare.

— Dar există vreun indiciu despre cine anume erau vânătorii care ți-au făcut asta? întrebă Diana.

— Nu, răspunse Cassie. Niciunul.

— Am văzut-o pe Portia hărțuindu-te azi-dimineață când erai lângă dulăpior, strigă Nick. A fost în afara radarului nostru prea multă vreme, nu am încredere în ea.

Diana părea neîncrezătoare, dar zise:

— Nu strică să-i considerăm pe Portia și pe frații ei posibil suspecti.

— Și pe Sally Waltman, zise Suzan.

Diana clătină din cap.

— Sally a fost destul de sinceră cu noi. Dintre toți străinii, cred că ea e cel mai puțin probabil să vrea să ne rănească.

— Băieți, ați fost derutați, zise Deborah. Vânătorii ăștia sunt puternici. Oricine ar fi ei, n-au mai fost în oraș până acum, altminteri am fi știut cine sunt.

Melanie era de acord.

— Simbolul acela vechi nu provine de la niciunul dintre vechii colegi de școală.

Adam se plimba înainte și înapoi, așa cum făcea ori de câte ori era nervos. Nu se mai calmase de când aflase de accident.

— Și tot mi-aș dori să fi putut să mă suni, îi spuse el lui Cassie. Și cum ai ajuns acasă?

Cassie ezită.

Era o întrebare simplă. Nu era nevoie de o pauză atât de lungă și tot grupul își dădu seama de asta. Adam pufni și se întoarse acuzator spre Nick.

— Te-a chemat pe tine? Tu ai dus-o acasă cu mașina?

Nick părea buimăcit de acuzația lui Adam, dar abordă imediat aceeași atitudine agresivă ca a lui Adam.

— Nu, n-a făcut-o. Dar mi-aș fi dorit s-o facă, spuse el.

— Terminați, amândoi!

Cassie nu avea de ales. Trebuia să le spună adevărul.

— N-am sunat pe nimeni să vină să mă ia. Se opri, nedorind să continue. Cassie se uită în jos, la pantofi. Fugi, își zise ea. Pur și simplu fugi de acest moment îngrozitor. Dar nu avea încotro să fugă și știa asta. Aproape fără să i se audă glasul, zise: S-a întâmplat ca Scarlett să treacă pe-acolo în timp ce eram acolo, abandonată. Ea m-a dus acasă cu mașina.

Adam clătină din cap, plecând de lângă Nick, care și el renunțase s-o mai facă pe grozavul. Diana se duse lângă un copac din apropiere, să se sprijine de el. Amuțiseră cu toții, dar Faye își găsi cuvintele să le spună ceea ce întregul grup gândea.

— Oh, da, rosti ea. Scarlett tocmai se nimerise să treacă pe-acolo cu mașina și să te găsească în acel loc necunoscut. Ce coincidență fericită!

Cassie o suportase cât îi stătuse în puteri. Ultima persoană căreia îi datora o explicație era Faye. Se îndreptă spre ea cu îndrăzneală.

— De ce m-ar fi ajutat, dacă ar fi fost cea care încerca să-mi facă rău?

— Ești fraieră! zise Deborah, fără să-și rețină o nuanță de dezgust. Nu poate fi o coincidență!

— Nu e fraieră, spuse Diana. Cassie e doar oarbă. Vrea să vadă în Scarlett ce are ea cel mai bun.

— Exact. Ceea ce e de-a dreptul stupid! insistă Deborah.

— Nu, răspunse Cassie. Scarlett e nevinovată, jur!

Diana se încruntă la ea.

— Îmi pare rău, Cassie. Dar e prea suspect ca să se întâmple pur și simplu ca Scarlett să știe unde erai aseară, după accident. Asta pare să fie dovada pe care o căutam de-atâta vreme.

— E directorul! strigă Cassie. Simt asta până-n măduva oaselor.

Adam îi răspunse lui Cassie cu blândețe și cu precauție.

— N-am reușit să dăm de nimic suspect în ceea ce-l privește pe noul director. E curat, Cassie.

Nici măcar Adam nu se simțea de partea lui Cassie, de data asta.

Putea să-l implore, să-i implore pe toți ceilalți, toată după-amiaza, dar totul era inutil — erau cu toții hotărâți să n-o creadă. Cassie se întoarse către Nick, disperată, gândindu-se că dacă putea cineva s-o susțină, atunci el era acela. Dar Nick avea chipul împietrit, nedorindu-și să se revolte împotriva acestei stări de fapt.

Faye țâșni și se așază în mijlocul lor.

— Eu zic să mergem după școală la docuri și să vorbim cu Scarlett.

— Ar trebui să aruncăm blestemul vânătorilor asupra ei, țipă Deborah.

Diana se duse lângă Faye, își încrucișă brațele la piept și încuviință din cap.

— Eu sunt de acord. Cine e de partea noastră?

O mulțime de mâini se ridicară.

— Dar trebuie să fie Cercul complet ca s-o putem face. Altfel, s-ar putea să nu fim destul de puternici. Diana o privi fix pe Cassie. Deci, suntem un Cerc complet sau nu suntem?

Cassie se întoarse către Adam. Ochii lui erau plini de dragoste și dor, cerându-i imperios lui Cassie să aibă încredere în ei. Iar ea voia să aibă încredere în Adam, chiar voia.

— Cassie, spuse Nick. Dacă Scarlett nu e vânător, vraja nu va funcționa în ceea ce o privește. Asta poate fi șansa ta de a-ți dovedi că ai dreptate. Zâmbi cu blândețe, arătând din cap către Diana și Adam. Iar lor să le dovedești că greșesc.

— E-adevărat, îi spuse Melanie Diane. Dacă aruncăm vraja asupra lui Scarlett, iar ea nu este vânător, atunci ea va ști ce suntem noi.

— Știu, spuse Diana cu încredere.

Cassie își ridică privirea spre Diana.

— Ești așa sigură, spuse ea, încât ai fi gata să expui Cercul în fața unui străin care nu poate face rău și care are bune intenții.

— Sunt așa de sigură.

Diana îi răspunse lui Cassie cu aceeași privire insistentă, fără mânie și fără ură, dar cu o convingere deplină în ea.

— Atunci sunt alături de voi, zise Cassie cu glas de-abia auzit, aproape că vorbind doar pentru ea. Mergem azi, după școală, la docuri.

17

Grupul călători de-a lungul coastei pitorești a New Salem-ului până ajunseră la docuri, unde lucra Scarlett. Pe drum, Diana o luă deoparte pe Cassie și-i mulțumi pentru că venise cu ei. Ii mai spuse că-i părea rău că acționase împotriva dorințelor lui Cassie, dar insistă că făcuse asta pentru siguranța întregului grup.

Cassie se strădui să pară amabilă și-i spuse că înțelegea. La ce-ar fi folosit să se contrazică acum cu Diana? În plus, cum spusese și Nick, această întâlnire putea să dovedească încă o dată, pentru toată lumea, că Scarlett nu era altceva decât o fată obișnuită, care nu avea nicio intenție să facă rău Cercului. Apoi, Cassie va fi liberă să fie prietenă cu ea.

Trăgând pe furis cu urechea la aparentul armistițiu dintre Cassie și Diana, Adam o luă pe Cassie de mână. Încă o ținea astfel când Diana se adresă întregului grup.

— Este clar planul pentru toată lumea? întrebă ea.

Părul ei blond străluci în soare, iar stăpânirea ei de sine era aceea a unui conducător.

Ochii lui Deborah scânteiară de dorința confruntării.

— O ademenim și o încercuim, după care aruncăm asupra ei vraja vânătorilor.

— Nu, o corectă Adam pe Deborah. O încercuim și-i spunem cum stau lucrurile.

— Corect, zise Diana. Trebuie să încercăm să scoatem de la ea cât mai multe informații înainte de a arunca vraja. Se opri. Mai ales că nu suntem pe deplin siguri ce se va întâmpla după ce o vom face.

Cassie nu se putea gândi la partea aceasta. Singurul mod în care putea trece prin asta era să continue să creadă în Scarlett.

— Iat-o! Laurel arată către ieșirea din Oyster Bar. Trebuie că e într-o pauză.

— Perfect! spuse Faye.

Se vedea clar cum sângele îi fierbea de nerăbdare. O luă înaintea grupului, deschizând calea.

Approape imediat, Scarlett îi văzu venind.

Oricine altcineva, dacă era în toate mințile, s-ar fi speriat văzând grupul furios de doisprezece inși apropiindu-se, dar Scarlett zâmbi larg și începu să le facă semn cu mâna, scuturându-și brațul subțire dintr-o parte într-alta de parcă voia să le atragă atenția.

— Blufează, zise Faye în timp ce continuau să se apropie de ea. Nu vă lăsați păcăliți.

Dar Faye nici măcar nu trebuia s-o mai spună. Niciunul dintre ei nu ezită și nu slăbi pasul. Înainte ca Scarlett să apuce să spună „Bună!”, o încercuiseră cu toții.

Într-un târziu, înțelese și ea că se întâmpla ceva ciudat și că era în bucluc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, întorcându-se, în-vârtindu-se, încercând s-o localizeze pe Cassie printre cei din cercul pe care-l formau trupurile acelea care răsu-flau greu în jurul ei.

Scena nu putea decurge mai liniștit. Stăteau lângă Oyster Bar, unde era pustiu, cu excepția câtorva ajutoare de la bucătărie, care duceau gunoiul la tomberoane. Scarlett era încolțită. Nimeni nu ar fi auzit-o aici dacă țipa.

Doar Cassie mai putea s-o salveze acum.

— Scarlett, zise ea. Avem nevoie să ne spui adevărul, altfel o să fii rănită. Prietenii mei cred că tu ai o legătură cu accidentul meu. Eu nu cred asta. Dar am nevoie să le demonstrezi că ești nevinovată.

Ochii rotunzi și întunecați ai lui Scarlett se înmuiară.

— Despre asta era vorba? Sigur că nu am nicio legătură cu asta.

— Dar cu farul? se auzi vocea fermă a Dianei.

— Ce-i cu asta? întrebă Scarlett.

— L-ai ars până-n temelii, strigă Faye.

— Ce-am făcut? începu Scarlett să-și piardă calmul. De ce aș face una ca asta?

Instinctele ei de supraviețuire erau activate, iar Cassie știa că momentul adevărului nu era departe.

Adam se uită la ea cu ochii mijiți.

— Cu cine lucrezi?

— La Oyster Bar?

Scarlett tremura acum ca un pisolai la colț de stradă gata să fie lovit.

— Răspunde la întrebare! zise Diana. Cu cine lucrezi?

— Nu știi despre ce vorbiți. Scarlett țipă și alergă spre Cassie, s-o ajute. Cercul se apropie de ea, blocându-i orice ieșire. Dar Faye văzu în faptul că Scarlett se îndrepta spre Cassie o amenințare directă și reacționează rapid. Ridică mâinile și strigă:

— Cu puterea pe care o are Cercul, o chem pe Hecate!

În acel moment, pentru Cassie timpul încetini. Putu să vadă șocul de pe fața lui Scarlett și furia din ochii lui Faye. O auzi pe Diana strigând: Nu, încă nu!

Dar Faye era de neoprit. Părea că luase proporții uriașe în clipa în care o invocase pe Hecate, de parcă întruchipa forma întunecatei zeițe. Părea că ajunsese la doi metri înălțime, iar ochii ei de culoarea mierii se întunecară ca marmura. Aruncă prima parte a blestemului împotriva vânătorilor cu puterea unui tunet.

Îl blestem pe acest străvechi vânător care vrea să-mi facă rău, Faptele rele să se întoarcă de trei ori mai puternice împotriva lui!

Faye întinse mâinile, iar cerul se înroși deasupra ei, șerpuind violent ca fumul ieșind din horn. Ea îl luă sub control, îl roti și îl modelă dintr-o singură mișcare circulară cu degetele ei fermecate, dându-i o formă de minge de foc. În timp ce o arunca dintr-o mână într-alta, Cercul intona cuvintele latine memorate anterior — cuvinte sumbre, cu greu inteligibile — până când Faye îndreptă mingea spre Scarlett, ca pe o piatră grea.

Dar Scarlett îi șocă pe toți. Cu un gest rapid, prinse focul agitat în mâinile ei și-l făcu să explodeze între palmele ei.

— Să nu se-mplinească! strigă ea vraja clasică de apărare.

În câteva secunde, Faye reveni la dimensiunile ei și se prăbuși la pământ. Gaura din cer se micșoră până când se închise, iar lumina zilei reveni la normal.

— De unde știi vraja de apărare? întrebă Cassie.

Dar chiar în clipa în care rosti vorbele, își dădu seama

că nu exista decât o explicație. Scarlett nu era vânător de vrăjitoare. Era chiar vrăjitoare, la fel ca ei.

Deborah și Suzan alergară spre Faye ca să vadă dacă era OK. Încet, o ridicară în picioare, dar ea era amețită și se clătina.

Scarlett se întoarse spre Cassie. Ochii ei întunecați încă erau înflăcărați din pricina vrăjii.

— Îmi pare rău că a trebuit să aflu în acest fel, spuse ea.

Adam înaintă, uluit.

— Ești vrăjitoare?

Scarlett încuviință din cap și se întoarse din nou către Cassie.

— Aș fi vrut să-ți spun încă din clipa-n care ne-am văzut pentru prima oară.

— Și de ce n-ai făcut-o? o întrebă Diana.

— Așteptam momentul potrivit, răspunse Scarlett.

— Ești vrăjitoare? întrebă Cassie, repetând vorbele lui Adam cu același ton uluit.

— Nu o vrăjitoare oarecare, zâmbi Scarlett timid. Suntem surori vitrege.

— Poftim? Lui Cassie i se tăie răsuflarea. Cum așa?

— Avem același tată, zise ea. John cel Negru. Scarlett observă șocul de pe fețele tuturor.

— Am venit în acest oraș încercând să scap de vânătorii de vrăjitoare, adică exact ce faceți voi acum. Dacă ne-am întoarce acasă, am fi descoperite.

Se întoarse spre Diana, dându-și seama, nu se știe cum, că ea era conducătoarea Cercului.

— Vânătorii au ucis-o pe mama mea, spuse ea. Iar pe mine m-au marcat. Am venit aici ca să primesc protecția Cercului.

— Deci știai despre noi, spuse Melanie.

— Da. Scarlett se întinse spre Cassie și îi luă ambele mâini într-ale ei. Mama mea a crescut în acest oraș. Știam dintotdeauna că am o soră aici și voiam s-o cunosc.

Asta era mai mult decât putea Cassie să suporte. Întreaga lume începu să se învâртеască, iar ea se gândi că probabil visa, dar apoi Diana vorbi, făcând-o să tresară puternic din confuzia în care era.

— Deci Cassie a avut tot timpul dreptate, zise ea.

Diana își puse brațul ei subțire pe umărul lui Cassie, iar pe celălalt pe umărul lui Scarlett.

— Te rog să accepți scuzele mele, zise ea. Scuzele noastre. Ar fi trebuit să avem mai multă încredere în tine.

— Le accept, spuse Scarlett zâmbind.

Dar vocea aspră a lui Faye întrerupse momentul sentimental. Aparent, își recâștigase forțele.

— De unde știm că nu ne minți, Scarlett? Ce dovadă ai în sprijinul afirmațiilor tale?

Deborah răspunse în locul lui Scarlett, pentru întreg grupul.

— Când te-a lovit în spate, anulând blestemul — asta e o dovadă suficientă pentru mine, zise ea.

— Și pentru mine, vorbi Suzan, râzând.

Faye mustăci.

— Mă refeream la faptul că ești soră vitregă cu Cassie.

— Spune adevărul, interveni Cassie. Cred, în adâncul meu, că am știut asta tot timpul.

Diana se întoarse spre Faye.

— Cred că e timpul să avem încredere în Cassie în această privință. Evident, intuiția ei nu a fost umbrită de nimic.

Își cerură pe rând scuze față de Scarlett. Până și Melanie, care-și dorise cu tărie să creadă că Scarlett fusese vânătorul vinovat de uciderea strămătușii Constance, lăsă deoparte dorința ei de răzbunare și dădu din cap.

— Te-am judecat greșit, zise ea. Îmi pare rău.

Era destul de greu, având în vedere că tocmai încercaseră s-o omoare, dar asta era tot ce puteau spune cu toții.

Și lui Cassie îi datorau scuze. Dar ea nu avea nevoie de scuzele nimănui — avusese dreptate! Știa că se simțise legată de Scarlett, pur și simplu știa! Ce ușurare că adevărul ieșise în sfârșit la iveală!

Adam arăta la fel de ușurat ca și ea. Se duse la Cassie și-și încolăci brațele în jurul ei.

— N-ar fi trebuit să mă îndoiesc niciodată de tine! spuse el.

— E-n regulă! spuse Cassie. Data viitoare, poți să-ți aduci aminte de asta.

Îl îmbrățișă și ea pe Adam, iar când făcu asta, îi prinse privirea lui Nick. Fusese singurul care rămăsese alături de ea atunci când toți ceilalți fuseseră siguri că Scarlett era un personaj negativ. Trebuia să-și aducă aminte mai târziu să-i mulțumească, atunci când va exista un moment în care să fie singuri.

Cassie visase dintotdeauna să aibă o soră, să aibă pe cineva în care să aibă încredere și cu care să împartă secretele, cineva care să-i rămână mereu alături, indiferent de situație. Cassie și Diana își promisese una celeilalte să fie ca niște surori — fiecare să fie pentru cealaltă sora pe care nu o avusese niciodată. Dar în ultima perioadă, lucrul ăsta nu se prea întâmplase sau, cel puțin, nu așa cum crezuse ea că va fi. Dar acum avea așa ceva, o soră adevărată. Ei bine, o soră vitregă, totuși Scarlett era reală. Cassie nu mai era acum copilul singur la părinți.

În acea noapte, Cassie o invită pe Scarlett să doarmă la ea acasă. Simțea nevoia să afle urgent tot

ce putea despre ea. Nu s-o interogheze pe Scarlett cu privire la ce știa despre tatăl lor și despre vânătorii de vrăjitoare, deși, desigur, și astea erau lucruri importante, ci totul despre ea. Era destul timp ca Scarlett să-i spună tot ce știa despre vânători și despre Cerc. Dar seara asta trebuia să fie doar pentru ele. Meritau asta din plin.

Mama lui Cassie era plecată să-și viziteze prietenii din Cape Cod, așa încât fetele aveau casa întreagă doar pentru ele. Cassie era ușurată, pentru că încă nu știa precis cum să abordeze acest subiect cu mama ei. Cum ar fi putut de fapt să-nceapă cineva o asemenea conversație?

— Mamă, dragostea vieții tale, care s-a dovedit a fi răul întruchipat... Mai are un copil!

Mai ales când era vorba de o mamă ca a lui Cassie care, întotdeauna, mai degrabă ascundea trecutul și se prefăcea că nu fusese nimic. Mama ei ar fi băgat capul în nisip precum un struț și ar fi trăit așa veșnic, dacă ar fi putut. Aflând că fiica ei avea o soră vitregă sau, și mai rău, că soțul ei mai avea o fată cu o altă femeie ar fi fost mai mult decât ar fi putut ea suporta. Cassie o să aibă nevoie de multă muncă pregătitoare ca să-i dea mamei ei o asemenea veste șocantă.

Dar diseară puteau pur și simplu să fie surori. Se simți imediat foarte bine dispusă, de parcă ea și Scarlett încercau să reconstituie copilăria pe care nu o putuseră împărtăși deoarece cineva le furase această bucurie. În primele câteva ore, făcură toate pregătirile clasice dinainte de culcare. Comandară pizza pepperoni și râseră cât se poate de tare. Își dădură una celeilalte cu oă violet cu sedef și mâncară în grabă înghețată de ciocolată cu frișcă și alune până le duru burta.

Apoi se schimbară amândouă în pijamale, iar Scarlett îi prinse părul la spate lui Cassie, în două cozi împletite. Cassie perie părul lung și roșcat al lui Scarlett, nepu- tându-se abține să n-o întrebe:

— Dacă nu ți-ai fi vopsit părul, ar fi avut aceeași culoare ca al meu?

— Da, zise Scarlett. Uită-te la sprâncenele noastre, au aceeași nuanță de castaniu.

— Și nasurile noastre au aceeași formă.

— Urăști mazărea? îi puse Cassie această întrebare ridicolă.

— Da, dar cred că asta nu ține de genetică.

— Nu-nțelegi! Cassie chicotea incontrolabil. Urăsc mazărea atât de tare, încât jur că asta e în ADN-ul meu.

Scarlett chicoti.

Să doarmă cu Scarlett nu se asemăna deloc cu felul în care dormise cu Diana. Diana se purta ca un adult serios. Rareori își dădea frâu liber suficient cât să fie nebună, însă nebuniile nu erau o problemă pentru Scarlett. Chiar dacă era vrăjitoare, nu se purta întotdeauna ca una. Și chiar dacă trecuse printr-o tragedie insuportabilă și suferise o pierdere, nu era cufundată în melancolie. În primul și-n primul rând, Scarlett era o fată care voia să se distreze un pic, iar asta era o gură de aer proaspăt, de care Cassie avea nevoie.

Rămaseră treze până târziu în noapte, vorbind. Cealaltă parte a lumii devenea liniștită și somnoroasă și, în cele din urmă, tăcută, în timp ce Cassie și Scarlett rămaseră treze, la povești. Și, pe măsură ce orele treceau, conversația lor alunecă în ape adânci. Pe ton de șușoteală, Scarlett umplu multe goluri din ceea ce Cassie știa despre istoria familiei.

— Am simțit întotdeauna că sunt diferită, spuse ea. Chiar dinainte de a ști că sunt vrăjitoare.

— Înțeleg ce vrei să spui, crede-mă! Cassie își strânse genunchii la piept. Nicăieri nu m-am simțit acasă. M-am simțit mereu ca o ciudată.

— Și visele și coșmarurile, spuse Scarlett.

Cassie încuviință din cap.

— Mai ales coșmarurile.

— Și lucrurile ciudate care s-au întâmplat de câte ori m-am înfuriat. Scarlett ridică un pic vocea. Ce întorsături neașteptate de situație!

Cassie încuviință din cap și mai prompt. Similaritățile între ele erau stranii. Cassie voia să-i spună lui Scarlett despre întunericul pe care-l simțea uneori în ea. Nu doar despre sentimentele rele pe care i le activau anumiți oameni, ca de exemplu noul director, ci de alte chestii obscure. Ceva adânc în ea — un lucru pe care-i era greu să-l recunoască față de sine însăși — exista. Și Scarlett se simțea la fel? Se temea că în sufletul ei sălășluia o bucățică sinistră din John cel Negru, infectând-o și umbrind-o precum un cancer pulmonar? Dar înainte de a reuși Cassie să-și strunească îndrăzneala ca să-i pună o

asemenea întrebare, chipul rotund al lui Scarlett deveni extrem de serios.

— Iar când am atins pentru prima dată hematitul..., spuse ea. Am simțit în capul pieptului că...

— Știu! țipă Cassie. Și eu la fel!

E piatra mea de lucru, spuse Scarlett.

— Și a mea, zise Cassie.

Scarlett zâmbi în cunoștință de cauză, de parcă și ea bănuise asta.

— Se întâmplă cu adevărat rar, știi. Să ai hematitul ca piatră de lucru.

Cassie se întoarse într-o parte pentru o secundă, simțindu-se rușinată. Era nevoită să-și amintească ei înseși că nu trebuia să se simtă stânjenită de legătura ei cu John cel Negru, cel puțin nu față de Scarlett.

Scarlett se uită la ea cu răbdare.

— E OK, spuse ea. Știu că e o grămadă de digerat.

Simte și ea, se gândi Cassie. Scarlett înțelegea chinul lui Cassie legat de cel mai adânc secret al său. Scarlett îndura aceeași întunecime copleșitoare în stare latentă înlăuntrul ei.

Între ele se instalează liniștea, iar Cassie știa că asta era șansa ei să-i pună întrebări despre tatăl lor.

— Din cauza lui, spuse ea. Hematitul acela a funcționat pentru amândouă. Corect?

Scarlett încuviință.

— Aș zice că asta e motivul cel mai probabil.

— L-ai cunoscut? o întrebă Cassie, nefiind nevoie să rostească numele tatălui lor.

Scarlett clătină din cap.

— Nu. Dar mama mea mi-a povestit despre el. A ta nu ți-a povestit?

Cassie se îmbujoră, rușinată de neajunsurile mamei ei.

— Nu prea.

— Mamele noastre au fost prietene bune până când au crescut, zise Scarlett. Știai asta?

Cassie căută în memorie, poate-și amintea vreo poveste spusă de mama ei despre vechile ei prietene, dar nu găsi nimic.

— Nu, spuse ea dezamăgită. Nu știu prea multe despre trecutul mamei mele.

— Ei bine, mamele noastre au fost prietene foarte bune, spuse Scarlett ca pe un fapt oarecare. Până când a intervenit între ele John cel Negru. Mama ta l-a furat de la mama mea. De-asta mama mea a părăsit orașul.

— N-aveam nicio idee. Lui Cassie îi tresări un pic inima din pricina acestui nou tablou al mamei ei, dar și pentru că se gândi brusc la Diana și Nick, la ea și Adam, la faptul că ea intervenise între ei toți. Oare lucrurile vor fi mereu la fel între ei sau erau legați de aceeași soartă?

Scarlett observă că dispoziția lui Cassie se schimbă.

— Te-am supărat? întrebă ea. Poate că ți-am spus prea multe, prea curând.

— Nu, nu fi prostută. Cassie se forță să se relaxeze, să-i scoată pentru moment din mintea ei pe Adam și pe ceilalți. Vreau să știu totul. Nu te abține cu nimic, te rog.

Scarlett se îmbufnă și se uită sceptică la Cassie.

— Avem toată viața înainte ca să ne punem la curent una pe alta, știi. Nu trebuie să facem totul într-o noapte.

Era un gând uluitor de liniștitor. Toată viața înainte. Puteau să se întoarcă la hohotele de râs și pierderea de vreme și să lase pentru a doua zi lucrurile serioase. Dar Cassie așteptase de prea mult timp ocazia asta, ca s-o mai amâne. Avea nevoie să știe adevărul despre tot.

— Te rog, spune-mi mai multe, zise ea. Pot să suport.

— Bine, atunci. Scarlett o luă de mână pe Cassie și i-o strânse, iar când făcu asta, Cassie se uită în jos, la degetele lor împletite. I se părea că aproape vede o legătură înfășurată în jurul mâinilor lor, conectându-le. Exact ca legătura dintre Adam și mine, se gândi Cassie. Ea și cu Scarlett erau legate. Așa le era sortit. Asta explica tot ce simțea ea în privința lui Scarlett din momentul în care o văzuse, explica de ce fusese așa de hotărâtă să se împotrivescă Cercului ca s-o apere, s-o protejeze.

Dacă vedea și Scarlett legătura, nu vorbi despre ea. Vorbi despre lucruri obișnuite, în timp ce îi mângâia mâinile lui Cassie.

— N-o să uit niciodată ziua în care mama mi-a spus că am o soră, zise Scarlett. S-a schimbat totul

pentru mine. Știam că într-o zi te voi găsi. Și vezi? Am avut dreptate.

Așteptă un moment ca să deslușească expresia de pe fața lui Cassie, după care adăugă:

— Nu pricep de ce mama ta nu ți-a vorbit niciodată despre asta.

Cassie se simți deodată propulsată la un alt nivel de conștientizare. Își retrase mâna.

— Stai puțin! Mama mea știe de tine?

— Sigur că știe. Vocea lui Scarlett părea să aibă o nuanță de jignire. Încă erau cu toții în New Salem când am fost eu născută.

Cassie se gândi la conversația pe care o avusese recent cu mama ei. Cum o privise adânc în ochi și jurase că-i spusese lui Cassie tot adevărul despre tatăl ei. Îmi plăcea că eram a lui, iar el era al meu, spusese ea, dar fusese o minciună. Mama ei știa că el era cu altcineva.

— Cum de-a putut mama să nu-mi spună că am o soră? zise Cassie tare.

Ăsta era un alt lucru care le despărțea, pe ea și pe mama ei, iar în acel moment, părea insurmontabil. Întreaga ei copilărie și adolescență fuseseră ascunse în minciuni — adevărul ăsta ieșise la iveală când se mutaseră în New Salem, iar Cassie aflase că era vrăjitoare. Dar ea începuse să se mpace cu acest gând al secretelor ținute de mama ei în speranța că o proteja pe ea. Acum Cassie afla că până și cele mai recente discuții ale lor fuseseră otrăvite e decepții. Până și în clipa prezentă, mama ei încă o mințea. Cassie nu se simțise niciodată mai străină de ea decât se simțea acum.

— Ar fi trebuit să-ți spună, insistă Scarlett. Mă întreb ce altceva îți mai ascunde.

Cassie își dădu seama că Scarlett avea perfectă dreptate. Dacă mama ei putuse s-o mintă despre faptul că mai avea o soră, atunci putea s-o mintă în legătură cu orice. Și dacă tot continua să aibă secrete, atunci și Cassie va face asta. Se hotărî pe loc să nu-i spună nimic mamei ei despre faptul că o cunoscuse pe Scarlett. Mama ei nu merita din partea lui Cassie să fie sinceră. Nu-și câștigase acest merit.

Din fericire, acum Cassie avea o soră și totul va fi diferit. Totul va fi mai bine. Dacă trebuia să fie doar ele două împotriva întregii lumii, atunci așa să fie! Ele vor fi inseparabile — acesta era singurul lucru de care Cassie era acum sigură.

— Scarlett, spuse ea, simțindu-și inima inundată de dragoste și afecțiune. Acum, că ești aici, în sfârșit mă simt de parcă sunt acasă.

— Și eu la fel, scânteiară ochii întunecoși ai lui Scarlett. Niciodată nu am fost mai sigură de ceva, zise ea. Acesta este locul căruia-i aparțin.

19

Vrei o latte sau un cappuccino? întrebă Adam din capătul cozii la cafea, la tezgheaua magazinului.

— Surprinde-mă! spuse Cassie, după care se uită la vânzător, preluând comanda și numărând banii.

Pentru un moment, Cassie se prefăcu că nu-l cunoaște, imaginându-și că era un străin pe care-l vedea pentru prima oară. Îi remarcă tăietura maxilarului și umerii lați, buclele castaniu-roșietice. Da, își spuse ea în gând. Va fi din nou dragoste la prima vedere.

Între Cassie și Adam, lucrurile se întorseseră la punctul de plecare. Asta se-ntâmplase în ultimele câteva zile de la confruntarea cu Scarlett la docuri, care fuseseră romantice și entuziasmante, exact ca primele zile ale relației lor. Când el o sărută, ea tremură cu aceeași plăcere și emoție, căci îl iubea complet, cu întregul ei trup și suflet — și știa că și el se simțea la fel.

De când ieșise la lumină adevărul despre Scarlett, Adam redevenise Adam, iar Cassie redevenise Cassie, dar era mai fericită și mai încrezătoare.

Adam se întoarse la masa lor și puse jos un mocac- cino cu gheață și frișcă și un fursec uriaș cu ciocolată.

— Ai zis să te surprind, zise el.

— Încerci să mă-ndulcești!

— Așa-mi place de tine cel mai mult.

El luă frișcă pe deget ca s-o guste.

Cassie aruncă o privire spre ușă, dar fata care intră nu era Scarlett.

Adam râse.

— Nu a întârziat decât un minut, calmează-te!

— Știu.

Cassie rupse fursecul și băgă o bucată în gură, în timp ce Adam mai gustă o dată frișca. Ea privi în altă parte, nedorind ca el s-o prindă uitându-se la el cum își lungea degetele.

— Să-ți dau și mocaccino-ul meu? îl întrebă ea.

Adam se înroși, împingând băutura mai aproape de

Cassie, ca lui să nu-i mai fie la îndemână. Apoi se șterse la gură cu un șervețel și încercă să fie serios.

— Mă bucur atât de mult pentru tine! spuse el. Scarlett e de-a dreptul uimitoare. Îmi dau seama perfect cât de legate sunteți voi două.

— Am încercat să-ți spun, zise Cassie.

— Știu. Și n-am fost niciodată mai fericit să recunosc că m-am înșelat.

— Ei bine, poți să-i spui asta direct lui Scarlett, dacă vine vreodată pe-aici, zise Cassie și aruncă din nou o privire spre ușă, după care luă o gură din băutura ei. Încep să-mi fac griji că n-a apărut încă. O să-i dau un telefon.

Dar Scarlett nu răspunse la telefon, iar Cassie începu să-și facă griji și mai mari.

— Am presimțiri rele, spuse ea.

Știa că dacă formula astfel, Adam o s-o ia în serios.

— Atunci poate că ar trebui să mergem la hotel să vedem dacă e acolo.

Fără să mai piardă timpul, Adam se ridică în picioare.

Exact asta voia și Cassie să-i sugereze. Uneori, intuiția lui îi plăcea cel mai mult lui Cassie la el.

Hotelul la care stătea Scarlett era o clădire în stil georgian, chiar lângă piața vechii primării. Era una dintre cele mai vechi clădiri B&B din New Salem, iar Cassie îl cunoștea din vedere pe proprietarul și administratorul ei. Se obișnuise să-l vadă plimbându-și cei trei pomera-nieni prin oraș. De câteva ori, ea se aplecase să mângâie câinii, dar nu făcuse niciodată prea multă conversație cu acel bătrân. El răspunse la ușă când ei sosiră, câinii lătrând și sărind la picioarele lui.

Cassie se prezentă, apoi îl prezentă și pe Adam, în timp ce bărbatul le ordona câinilor să tacă.

Odată intrați, ea se bâlbâi un pic înainte de a spune:

— Scuze că vă deranjăm, dar sora mea, Scarlett, e cazată aici. Ne întrebam dacă acum e aici.

Era prima dată când Cassie rostea aceste cuvinte: sora mea. Se simți fericită să le rostească, dar se simți și ciudat, de parc-ar fi spus o minciună.

Bărbatul confirmă din cap și se scărpină în barba-i argintie.

— Da, da, Scarlett cea cu părul sălbatic, zise el.

— Deci e aici?

Cassie se simți ușurată pe moment.

— Nu, replică el. N-a mai venit de ieri.

Adam observă panica din ochii lui Cassie și insistă să afle mai multe informații.

— Sunteți sigur? N-a venit deloc aseară, nici măcar să doarmă?

— Nu, n-a venit, răspunse bărbatul, îndreptându-și spatele. Dar asta chiar nu e treaba voastră. Orice fată are dreptul la intimitate. Își plimba privirea între Adam și Cassie, după care ridică din sprâncenele lui albe. Îmi pare rău, dar trebuie să vă rog să plecați. Nu pot da informații despre un client al hotelului meu unor străini, fie ei copii sau nu.

— Desigur, spuse Adam. Înțelegem. Mulțumim pentru ajutor.

Lăsară un număr de telefon ca să fie contactați în cazul în care se întorcea Scarlett sau dacă afla ceva, indiferent ce, despre locul în care se afla ea.

Când reveniră în mașină, Cassie se întoarse spre el.

— Acum chiar că-s îngrijorată de moarte. Ce trebuie să facem?

Adam se concentră la șofat.

— Cred că trebuie să-i mai dăm un pic de timp, zise el calm. Nu știm că ar avea vreun necaz. Pur și simplu poate să fi ieșit pe undeva.

— Pe undeva? Cassie era exasperată. Dacă doar ar fi ieșit pe undeva, atunci ar fi apărut la cafenea atunci când trebuia s-o facă sau măcar ar fi răspuns la telefon.

— Cassie! Adam își alege vorbele cu atenție. Încearcă să-ți aduci aminte că noi nu știm prea multe despre Scarlett. Poate că a plecat să-și viziteze niște prieteni și a uitat să te sune.

— Deci tu crezi că pur și simplu a ratat întâlnirea cu sora ei?

— Nu asta am spus.

— Crezi că nu e altceva decât o ciudată, spuse Cassie. Iar asta doar pentru faptul că nu este la fel de deschisă ca voi ceilalți.

— Voi? Adam strânse și mai tare volanul și opri mașina la un stop. Vrei să spui noi, Cercul? De ce ții să te separi de noi? Nu înțeleg, Cassie.

Cassie era prea copleșită de sentimente ca să le poată înțelege sensul. Dar iată-i din nou certându-se așa cum o mai făcuseră. O obosea încercarea lui Adam de a o determina mereu să-și treacă prin filtrul rațiunii adevăratele sentimente.

— Nu mă separ, zise ea. Dar nu pricep ce-ți trebuie mai mult ca s-o accepți pe Scarlett. Este sora mea, Adam.

— Știu, spuse el, reluând drumul pe Crowhaven Road spre casa lui Cassie. Nu vreau să insinuez nimic sugerându-ți că s-ar putea să fi dat de vreun bucluc. Vezi cât de repede ai ajuns la concluzia asta?

Cassie nu voia să recunoască, dar vedea și ea asta. Tăcu până ajunseră acasă.

— Cred că sunt pur și simplu prea copleșită, zise ea în cele din urmă.

— Hai să lăsăm să mai treacă și noaptea asta, zise Adam. Dacă tot nu avem vreo veste de la ea, îți promit că o să strâng grupul și dimineată o s-o căutăm.

— OK.

Cassie se apropie de Adam și-l sărută pe obraz, dar nu-l invită în casă.

În acea seară, Cassie avu un vis. Era pe o plajă și se bronza sub soarele verii, în timp ce asculta oceanul și pescărușii, pentru ca în clipa următoare să audă un țipăt. Era un țipăt de ajutor care-ți îngheța sângele-n vine, mai ceva decât țipătul lui Melanie din seara în care Constance fusese ucisă la festival. În vis, Cassie deschise ochii și descoperi că nu se mai afla pe nicio plajă însorită, ci pe un câmp sau pe o pajiște, și era seară. Cerul devenise sumbru, la fel ca o apă murdară.

Țipătul de ajutor se auzea și mai tare. Cassie credea că venea de la o casă întunecată aflată în depărtare. Fără dubiu, era vocea lui Scarlett, dar Cassie nu putea ajunge la ea. De fapt, nu se putea mișca deloc.

Scarlett! striga Cassie în vis. Te aud!

Totul era așa de aievea, încât Cassie era sigură că se petrecea în realitate.

Legătura dintre noi două funcționează, replică Scarlett ușurată, dar încă înfricoșată.

Unde ești? o întrebă Cassie.

JVu știi! Vânătorii mă țin captivă. Mă torturează, îmi cercetează puterile. Te rog ajută-mă!

Încearcă să-ți păstrezi calmul, îi spuse Cassie. Gândește-te bine, există vreun indiciu privind locul în care te afli?

Ajută-mă, Cassie. Te rog grăbește-te. Cred că în curând mă vor ucide.

JVu! Cassie o pierdea. Legătura era tot mai slabă. Scarlett, mă mai auzi? Îți promit că o să te găsim, într-unfel sau altul. Scarlett! Hei! Așteaptă! O să te salvăm!

În patul ei, Cassie se ridică în capul oaselor, uluită. Acum era perfect trează, în dormitor, singură. Mobila de mahon parcă se holba la ea. O putea auzi pe mama ei respirând șuierător în camera ei aflată mai jos pe hol. Totul era așa cum trebuia să fie.

Era ora trei dimineța. Adam îi spusese să-i mai acorde o noapte. Dar dacă Scarlett nu mai avea timp până-n zori? Trebuia să-l sune.

Tremurând, formă numărul lui Adam, iar în momentul în care acesta îi răspunse, ea zise:

— Scarlett a fost răpită.

Adam mormăia și era confuz.

— Poftim?

— Am visat-o. Dar nu era chiar un vis. A venit la mine, Adam. Am comunicat cu ea.

— Ești sigură?
— Niciodată n-am fost mai sigură de ceva. Vânătorii sunt de vină! Au răpit-o!
— OK. Adam își drese glasul. O să-i sun și pe ceilalți. Unde ne întâlnim?
— In spatele casei mele, pe faleză. Așa nu riscăm s-o trezim pe mama.
— S-a făcut! O să fiu acolo.
— Adam, încă ceva! Cassie nu putea exprima ușor în cuvinte recunoștința că el îi era alături într-un moment ca acesta. Te iubesc!
Aproape că-l putea auzi zâmbind.
— Și eu te iubesc, îi răspunse el.

20

Faye, Deborah și Suzan sosiră ultimele pe faleză. Se îndreptară clătînându-se către ceilalți, privind confuz, dezordonate și îmbrăcate prea subțire pentru frigul de dinaintea zorilor.

— Ieșiseră să se distreze, spuse Adam când le văzu venind. Se pare că încă o fac.
— Așadar, care era marea urgență? zise Faye mult prea tare. Sper că e ceva important. Aveți idee cât e ceasul?
— Ce-i cu tine? o întrebă Melanie.
Faye râse și o bătu pe Melanie pe umăr.
— Tu și Laurel nu sunteți singurele interesate de plantele medicinale. Scoase o pipetă din buzunar. Vrei să guști? E natural.
Melanie se crispă.
— Nu e momentul potrivit pentru asta, comentă ea. Vânătorii au răpit-o pe Scarlett.
Faye puse pipeta la loc în buzunar.
— In cazul ăsta, da, și eu cred că nu e momentul potrivit pentru asta.
Cassie le ignoră pe Faye, Deborah și Suzan și li se adresă doar celorlalți, care erau capabili să fie atenți la ea.
— Scarlett nu știe unde se află, spuse Cassie. Dar e îngrozită că ei o vor ucide.
Continuă, povestind visul cu detalii grăitoare, cum vânătorii o țineau captivă pe Scarlett, o torturau și îi cercetau puterile și cum ea o implorase pe Cassie să vină s-o salveze.
— Ce ar trebui să facem? întrebă Adam uitându-se la Diana, dar cea care îi răspunse era Cassie.
— Trebuie să aflăm unde o țin vânătorii, spuse ea. Putem folosi vraja de localizare pe care am învățat-o de la Constance.
— Da! zise Faye, uitându-se fix la lună de parcă ar fi vorbit cu ea. Ne întorcem la magie!
— Nu așa de repede! zise Diana, cu buzele crispate. Trebuie să mânuim asta cu mare atenție.
— Spărgătoare de chef! zise Faye.
— Ce am făcut la docuri a fost o excepție! rosti Diana cu fermitate. Să folosim magia încă înseamnă să ne supunem riscurilor. Dacă asta este o șmecherie ca să-i ajutăm pe vânători să descopere cine suntem?
— Nu-mi pasă de asta, se repezi Cassie fără să-și dea seama.
Toată lumea întoarse capul spre ea, uluiți cu toții de ieșirea ei.
— Sora mea e în pericol, continuă Cassie, refuzând să se calmeze. Merită riscul!
Deborah întrerupse prima tăcerea, izbucnind în râs.
— Nu tu hotărăști, prințeso.
Cassie simțea o nevoie imperioasă să țipe, dar se abținu și spuse pur și simplu:
— Fiind una dintre conducătoarele grupului, parțial hotărăsc și eu.
— De când chestia asta? strigă Faye. Nu poți să pui interesele tale meschine înaintea intereselor Cercului.
— Astea nu pot fi numite interese meschine, Faye, zise Cassie. Scarlett e torturată. Probabil că o vor omorî în curând.
— Și ți-ar conveni să fim cu toții uciși încercând s-o salvăm! Faye o ignoră pe Cassie întorcându-i

spatele, aruncându-și pletele negre în direcția ei. Nu ești decât o egoistă!

— Cine vorbea despre egoism! îi dădu Cassie replica. Cine e mai egoist decât tine?

— OK. Ajunge! ridică Diana glasul ei limpede și puternic, restabilind ordinea.

Adam își puse o mână pe spatele lui Cassie ca s-o calmeze.

— Trebuie să existe o cale să aruncăm vraja de localizare fără ca vânătorii să ne dea de urmă.

Toată lumea tăcu, gândindu-se, dar Cassie nu pricepea de ce avea loc această deliberare. O copleșea o fierbințeală, dar nu din afară — pe faleză era încă răcoare și adia briza —, ci din adâncurile ei, unde fierbea mânia.

.Nu există altă cale, își spunea în gând. Trebuia s-o găsească pe Scarlett pe cont propriu.

Apoi Adam se ridică din locul în care se așezase.

— O putem face într-un loc aglomerat, spuse el.

Nu-i răspunse nimeni, dar Adam avea o expresie de

Încântare pe chip și respira precipitat.

— N-ați priceput? spuse el. Dacă o facem în mulțime, vânătorii vor avea nevoie de mult timp ca să deslușească sursa magiei.

— Prietene, e o idee minunată! zise Chris, bătând palma cu Adam.

Melanie deschise larg ochii ei cenușii.

— Chiar c-ar merge perfect! O putem face în timpul unui eveniment de la școală.

— Printre susținătorii fotbaliștilor, strigă Laurel. Azi, după ore, la concursul dintre echipe.

Cassie se aruncă în brațele lui Adam și-l strânse tare.

— De-asta te iubesc, spuse ea. Ai întotdeauna cele mai bune idei!

Ochii de un albastru senin ai lui Adam radiau de încântare.

— De-asta? începu să râdă, apoi spuse: OK, deci avem un plan. Facem vraja de localizare în după-amiaza asta.

— Ar trebui să supunem la vot, zise Diana deodată.

Faye mustăci.

— Iar strici momentul, D.!

— E doar o modalitate onestă ca fiecare să-și exprime părerea în legătură cu asta, insistă Diana. Plus că trebuie să nu uităm că localizarea lui Scarlett este doar o parte din treabă. Tăcu și se uită la Cassie. Și ar trebui să votăm ce decidem să facem în continuare.

Cassie izbucni, incapabilă să se abțină.

— Nu înțelegi că o s-o ucidă? Ea e familia mea. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Diana deschise gura, dar nu scoase niciun sunet. Îi cercetă ochii lui Cassie de parcă ar fi căutat ceva în ei, ceva ce pierduse.

Furia lui Cassie nu era îndreptată doar către Diana, dar se putea foarte bine să fie și așa. Aproape că-i țipase în față. Era un comportament intolerabil, dar felul în care Cassie vedea lucrurile... nu era timp pentru analize la rece și strategii meticuloase. Nu când viața lui Scarlett era în pericol.

Diana se uită la Cassie încă un moment, confuză și mută, după care se îndepărtă.

— Ne pripim! spuse ea. Nu avem nicio garanție că măcar vraja de localizare va funcționa.

Adam se duse lângă Cassie și o cuprinse de mijloc.

— Dar o să încercăm. Suntem cu toții de acord?

Toți dădură aprobator din cap.

Adam era așa de bun cu ea, plus că întreg grupul își dorea să încerce vraja, dar asta încă nu era suficient ca s-o consoleze pe Cassie. Tot acest vot și aceste planuri însemnau prea multă pierdere de timp. În ritmul ăsta, nu aveau să ajungă la timp la Scarlett.

Cassie se duse acasă la prânz ca să se uite pe notițele ei privind vraja de localizare pe care o învățaseră de la Constance. Cum nu făcuseră niciodată această vrajă, detaliile despre cum funcționa erau neclare în mintea ei. Notițele sale se întindeau pe câteva pagini, dar, din câte își putea da seama

Cassie, vraja era menită să localizeze obiectele pierdute. Nu scrisese nicăieri că putea fi folosită și la localizarea unei persoane.

Chiar în acel moment, cineva ciocăni la ușa din față a casei sale. Era Adam; ar fi trebuit ca ea să știe.

— Mi-am imaginat c-o să te găsec aici, spuse el, urmând-o pe Cassie în dormitorul ei.

— Nu aveam de gând să evit Cercul. Voiam doar să fac un pic de cercetare.

— Știu. Azi ai trecut oricum printr-o situație dificilă — toată lumea s-a dus acasă să strângă materialele pentru vrajă.

Se prăbuși pe patul lui Cassie, cerându-i să stea și ea alături.

Adam chiar credea că era momentul potrivit pentru săruturi? Cassie se așază lângă el, cu notițele între ei.

— Oare chiar va funcționa o asemenea vrajă de localizare asupra unei persoane? întrebă ea. Nu mi-am dat seama că de fapt era o vrajă ca să ne găsim cheile de la mașină, pe care le rătăciserăm.

Adam luă notițele din mâinile lui Cassie și le puse pe noptieră.

— E posibil să nu meargă, zise el. Dar e posibil să meargă. Vrajile astea pot fi folosite să găsești oameni dispăruți doar dacă acei oameni vor să fie găsiți.

Cassie simți că umerii îi tresară ușor. Nu se punea problema că Scarlett nu voia să fie găsită.

— Dar dacă vânătorii sunt cei care nu vor ca Scarlett să fie găsită? întrebă ea.

Adam se încruntă, solidar cu Cassie.

— Asta ar putea să fie o problemă. Dar presupunerea mea este că vânătorii vor ca ea să fie găsită, deoarece vor ca noi să mergem după ea. Apoi, ochii i se umplură de remușcare. Asta e un motiv pentru care o vor lăsa în viață pe Scarlett, Cassie. Altminteri, ar fi ucis-o pe loc. O s-o găsim. Îți promit!

Cassie știa că Adam avea dreptate. Îl sărută ușor pe obraz.

— Nu știu cum aș fi trecut prin toate astea fără tine.

— Din fericire, nu e nevoie, zise el în timp ce-i mai cerea un sărut.

Pentru o singură clipă, lumea păru din nou în regulă.

În acea după-amiază, după școală, Cercul se adună printre susținătorii fotbaliștilor chiar înainte ca finalele concursului să înceapă. Dar Faye nu se zărea pe nicăieri. Cercetând mulțimea în căutarea ei, Cassie și Laurel nu fură deloc surprinse să constate că nu era singură.

Faye și Max erau înconjurați de galerie, dar ei nu observaseră. Max o săruta pe gât în timp ce Faye își plimba degetele pe spatele lui, trăgându-l de jeansi ca un animal înfometat.

— Atâta deranj ca să-i vină de hac lui Max! zise Laurel. Dar presupun că odată ce trece efectul vrăjii, o să treacă și dragostea.

Cassie o aprobă dând din cap.

— Dar Faye nu e sub efectul vrăjii, așa că ce scuză are?

— E Faye pur și simplu, răspunse Laurel.

Cassie o observă pe Portia venind spre ele, sau mai degrabă mărșăluind spre ele; purta o bluză cu guler înalt care avea aceeași nuanță cu părul ei de culoarea paielor.

— N-ai vrea să-i spui dezgustătoarei tale prietene să-și închirieze o cameră? strigă Portia. Aici e un concurs, nu un film interzis copiilor.

Laurel chicoti.

— Portia are dreptate. Cred că i-ar speria pe copii.

Se întoarse spre Cassie.

— Vrei să-i uzi cu niște apă rece sau s-o fac eu?

Portia zâmbi vag.

— Mulțumesc, Laurel. Am știut dintotdeauna că ești cea mai rațională persoană din mica noastră clică. Apoi, Portia se uită la Cassie și spuse: Deși ștacheta e destul de jos.

— O să am eu grijă de asta, spuse Cassie, pornind deja.

Era o scuză ca să scape de Portia.

Laurel și Portia continuară să stea de vorbă câteva minute, în timp ce Cassie făcu tot ce se putea ca să-i despartă pe Faye și Max.

— Nu, scânci Max. De ce o iei de lângă mine?

Tot aerul lui distant dispăruse.

— Spune-i la revedere, Max, insistă Cassie. Acum, Faye trebuie să plece.

Faye se luptă să-l mai atingă o dată înainte de a fi smulsă de lângă el. Își trecu degetele peste chipul lui fin.

— Să fii cuminte și să stai aici, spuse ea. Iar mai târziu, o să te răsplătesc.

Trăsăturile ferme ale lui Max se îmblânziră de încântare.

— Promiți? o întrebă el.

Faye îi aruncă un sărut drept răspuns, în timp ce Cassie o târa printre suporteri.

Când ajunseră la o distanță sigură de Max, Cassie clătină din cap.

— Nu-mi vine să cred că e același Max!

Faye zâmbi.

— Dacă l-ai vedea fără cămașă, ai crede!

Sub galeria pentru suporteri, Cassie aproape că terminase pregătirile pentru vrajă. Suzan și Sean fixaseră lumânări în pământ: una la nord, una la sud, una la est și una la vest. Nick le aprinse cu bricheta lui Zippo.

Melanie o bătu pe Cassie pe umăr.

— Scuză-mă, zise ea, trăgând-o deoparte. Trebuie să aprind cădelnița.

— N-o să miroasă a tămâie? o întrebă Cassie, refe- rindu-se la mulțimea de suporteri.

— Nu, replică Melanie în timp ce alunga energia pământului. E doar iasomie. Dacă o să simtă ceva, se vor gândi că cineva fumează cine știe ce.

— Sunteți cu toții gata să începem? strigă Diana, privind-o pe Cassie.

După ora de chimie, o luase deoparte pe Cassie ca să-i povestească în șoaptă ce se întâmplase la întâlnirea pe care o avuseseră de dimineață. Încercă să-i explice poziția ei, faptul că dorea să o salveze pe Scarlett la fel de mult ca și Cassie, dar că trebuia să pună în balanță dorința și respectiv responsabilitatea pe care o avea față de Cerc. JVu e ceva personal, spusese ea. Cassie o asigurase pe Diana că o înțelegea. Dar era ceva personal. Însă de lucrul ăsta se părea că nimeni nu-și dădea seama. Pentru Cassie, asta era ceva foarte personal.

Deasupra lor, strigătele supporterilor semnalau că începuse concursul.

— Suntem mai pregătiți ca niciodată, zise Laurel. Grupul stătea în cerc, în jurul lumânărilor, în timp ce

Diana le dădea instrucțiuni ce trebuia să facă. Apoi, Diana plasă un pocal de apă în cerc.

— Să invocăm cu toții elementul Apei, spuse ea. Cassie se holbă la pocal, imaginându-și că acesta conținea întregul ocean, atât de albastru și de rece și de adânc, încât dacă ar fi încercat să-și bage degetele în el ca să-i atingă fundul, n-ar fi reușit niciodată.

— Puteri ale Apei, vă implorăm, zise Diana.

După care repetară încet de patru ori cu toții, în grup, această incantație:

Ceea ce s-a pierdut acum va fi regăsit,

Locurile ascunse vorfi eliberate.

Se uitară stăruitor la pocal în timp ce Diana rostea:

— Să lăsăm Apa să ne arate locul în care se află Scarlett.

La început, nu se întâmplă nimic, doar un pic de apă se revărsă din ciudatul pahar. Mulțimea aflată deasupra lor strigă și țâșni în picioare, iar apa se agită. Trebuie câteva secunde pentru ca ea să se liniștească din nou, dar când acest lucru se întâmplă, Cassie observă că propria-i reflexie în apă deveni mai clară. Forma feței sale, ochii rotunzi și gura bosumflată apărură cu o claritate perfectă. Cât de înspăimântată i se păru că arăta, cât de disperată! Dar curând, imaginea ei dispăru și apăru o alta, la fel de clară. Era o casă delabrată — aceeași precum cea din visul ei, doar că acum o putea vedea, nu doar simți.

Era o căsuță șubredă, pe o plajă, iar Cassie recunoscuse stilul clasic din Cape Cod. Se afla la capătul unei lungi porțiuni nisipoase, pustii, mărginită pe-o parte de o apă mare, iar pe cealaltă de mlaștini de maree.

Știu locul ăsta, se gândi Cassie, dar în următorul moment imaginea se transformă în altceva.

Ce era?

Imaginea se forma încet, dar ar fi putut să jure că era o frazelă. După care frazela se despărți în felii. Poate că doar îi era foame, pentru că, la fel de rapid pe cât această imagine se conturase, ea își schimbă forma în altceva: era chipul unui bărbat care părea să fie de prin anii 1800. Avea sprâncene stufoase și o mustață groasă și purta guler înalt. Cassie era sigură că știa cine era acest bărbat, dar... de unde îl știa oare?

Apoi, într-un târziu, imaginea se schimbă din nou, pentru ultima oară — Într-un număr. Scânteie doar preț de o clipă, aproape prea rapid ca să-l vadă, dar era numărul 48. Ii apăru lui Cassie precum o minge albă numerotată ca la loterie. Apoi, apa se înnegri și deveni nemișcată.

— Cred că Scarlett este la Cape Cod, spuse Cassie, uitându-se la ceilalți ca să-i confirme.

Da, o aprobă Adam. În orașul Sandwich. Este în Cape, în partea de nord-vest.

Cassie râse pentru ea însăși. Desigur. Cum de nu-și dăduse seama?

— Dar cine e acel bărbat? întrebă ea.

— Știu că l-am mai văzut înainte, zise Diana.

Atunci, Melanie râse.

— Tocmai am citit Litera stacojie, spuse ea. E Nathaniel Hawthorne.

— Probabil că e un indiciu privind strada, sugeră Laurel. Multe dintre străzi poartă pe-aici numele vechilor scriitori.

— Patruzeci și opt, zise Adam, scriind pe telefon. Strada Hawthorne, 48, acolo este.

— Ei bine, ce mai așteptăm? zise Nick. Să mergem s-o căutăm.

— Nu putem face asta, zise Diana cu fermitate. Cape Cod este în afara zonei în care vraja de protecție are efect. E prea periculos!

Melanie, simțind-o pe Cassie că mai avea puțin și exploda, i se alătură Dianei:

— Avem nevoie de toată puterea de care suntem în stare, dacă există vreo șansă să-i înfrângem pe vânători, spuse ea. Ar trebui să așteptăm să ne luptăm cu ei aici, în New Salem, unde ne aflăm sub vraja de protecție.

— Eu am terminat cu așteptatul! zise Cassie. Nu ne putem baza pe faptul că vânătorii o vor cruța mult timp pe Scarlett.

Înainte ca vreunul să apuce să răspundă ceva, de deasupra, dinspre suporterii, se auzi un țipăt care-ți îngheța sângele-n vine. Se dovedi imediat a nu fi genul de țipăt care venea de regulă dinspre suporterii. Era un sunet terifiant, de durere și de șoc, de teroare — toate acestea la un loc. Suna ca de moarte.

Cassie și ceilalți se grăbiră să vadă ce se întâmplase, dar când ajunseră acolo, era o harababură totală. Se străduiră să se uite prin mulțimea de elevi înspăimântați și părinți și profesori înnebuniți.

— Un elev a căzut printre suporterii, zise Adam.

Cassie reuși să vadă părul de culoarea paielor și

Înțelese instantaneu despre cine era vorba. Era Portia Bainbridge. Era lungită chiar deasupra locului în care Cercul făcuse vraja.

— A căzut! zise cineva din grupul de susținători.

Laurel își făcu loc cu coatele prin mulțime ca să vadă dacă Portia mai trăia. Îngenunche lângă ea, o strigă pe nume și-i căută pulsul. Dar nu folosea la nimic.

Portia murise — era la fel de lipsită de viață ca și Constance când se prăbușise la pământ în seara în care avusese loc Festivalul Primăverii. Și mai rea de-atât — iar Cassie își dorea mai mult ca orice pe lume să nu fi văzut asta — era lucirea slabă a simbolului vânătorilor pe cămașa Porției, chiar în locul în care inima ei ar fi trebuit să bată.

Cassie nu avea nevoie să-i mai întrebe pe ceilalți dacă vedeau și ei semnul. Știa — după fețele lor lovite de spaimă — că puteau să-l vadă.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse Melanie, cu chipul precum cel al unei stafii.

— Acum! ordonă Diana. Toată lumea la mine acasă!

Împrăștiați prin dormitorul Dianei, membrii Cercului încercau să-și revină. Dar erau amețiți de șocul provocat de moartea Porției și de faptul că fusese cât pe ce s-o pățească ei.

Adam se plimba pe covorul buclat, făcând opturi și rozându-și unghiile.

— Nu înțelegeți ce înseamnă asta? zise el. Vânătorii au ucis o persoană, crezând că aceasta era sursa magiei. Deci încă nu știu cine sunt vrăjitorii.

— Încă nu știu că suntem noi, continuă Faye, lungită pe canapeaua Dianei. După atâta timp! V-am spus eu că așa o să fie!

În vocea ei se simțea o nuanță de triumf.

Laurel dădu înapoi când văzu ce insensibilă era Faye.

— Dar prețul ca să aflăm asta a fost uriaș, nu crezi? Portia a murit.

— Ah, da, și mai mult sânge de străini pe mâinile noastre, zise Faye maimuțărindu-se.

Suzan desfăcu o Twinkie pe care o scosese din geantă și mușcă nervoasă din ea.

Cu gura plină, mormăi:

— În sfârșit, începusem și eu să n-o mai urăsc pe Portia. Pentru ca apoi să mergem să vedem că a murit.

— N-a fost vina ta, zise Deborah. Nu aveam cum să știm ce se va întâmpla.

Melanie nu era de acord.

— Știam că dacă facem o vrajă atât de puternică, riscăm și ne-am asumat riscurile respective. Dacă nu am fi făcut-o, Portia încă ar mai fi în viață.

Până acum, Cassie tăcuse. Desigur, se simțea responsabilă pentru ceea ce i se întâmplase Porției, dar nu era timp pentru a stăruia acum asupra acestui lucru. Luă controlul asupra audienței, sperând să canalizeze teama și mânia grupului și chiar sentimentul de vinovăție către sarcinile care urmau.

— Sunt la fel de înspăimântată ca voi, îi anunță Cassie. Asta demonstrează că vânătorii sunt puternici și că sunt tot mai aproape. Iar Scarlett este încă ținută ostatică și torturată într-o cocioabă de la Cape Cod, așa cum vorbeam. Trebuie să acționăm rapid, ca să nu avem aceeași soartă ca Portia.

Diana începu să dea din cap înainte să-și termine Cassie fraza.

— Îmi pare rău, Cassie, dar pur și simplu nu putem risca. Vom găsi o altă cale.

Melanie sări în ajutorul Dianei în a o opri pe Cassie.

— Nu putem rata cu vânătorii ăștia. Uite de ce sunt în stare!

Faye părea pe deplin satisfăcută. Ce o făcea să se simtă așa? Brusca pierdere a unei vieți omenești, divizarea grupului, faptul că toți se întorceau împotriva lui

Cassie?

Se ridică de pe canapea, unde stătuse lungită.

— Cred că știți că în niciun caz nu trebuie să ne ducem direct în mâinile vânătorilor, da? Își miji ochii ca de șarpe către Cassie. Nu cu acest grup de lași, în orice caz.

Nick sări de pe scaun.

— N-ar trebui să supunem la vot?

— Nu, râse Faye. Se numește veto. Nu-i așa, D.?

Diana se uită în jos la mâinile ei subțiri.

— Se numește decizie executivă.

— Nu putem pleca la Cape Cod după vânători, zise Adam. Dar ce-ar fi dacă i-am ademeni înapoi aici, în New Salem?

— N-avem timp de-așa ceva, spuse Cassie, pierzându-și răbdarea.

Chris Henderson se ridică și se duse lângă Nick.

— Ar trebui să votăm. Așa cum facem întotdeauna.

— Sunt de acord. Doug i se alătură fratelui său, lui Nick și celor câțiva insurgenți. De când ați devenit cu toții fasciști? Eu zic să mergem s-o salvăm pe Scarlett. Apoi i se adresă direct lui Cassie: Știu cum e să pierzi o soră. Nu trebuie să ți se-ntâmplesse asta.

— Și eu am încredere în judecata lui Cassie, declară Nick. Maxilarul său era crispat, dar ochii îi erau plini de emoție. Sunt gata să-mi asum riscul.

Cassie se simțea confuză în sufletul ei. Cum de jumătatea ei nu o înțelegea așa cum Nick o făcea de-atâtea ori? Adam rămăsese acolo, încăpățânat și excesiv de protector, clătănând din cap, în timp ce Nick era dornic să facă orice ca să o sprijine pe Cassie s-o salveze pe Scarlett.

— Asta n-o să se-ntâmplesse, băieți, spuse Faye cu răutate.

— Avem dreptul să votăm, insistă Nick când Chris și Doug deveniră vizibil nerăbdători, alături de

el.

Dar chiar și dacă votau, era clar cine câștiga. După toate prin câte trecuseră, Scarlett încă era o străină pentru ei. Ar fi făcut orice s-o salveze pe strămătușa lui Melanie, dar când sora lui Cassie era la ananghie, iar ei aveau cum s-o salveze, refuzau s-o facă.

— Bine. Diana se înroși, fiind un pic iritată de această răzvrătire. Vom vota. Dar hotărârea pe care o vom lua va fi ultima decizie a Cercului. Și dați-mi voie să vă aduc aminte că...

— Economisiți-vă energia! Îi tăie Cassie vorba Diane. N-am nevoie de votul vostru. Nu am nevoie de niciunul dintre voi.

Se îndepărtă, lăsând un gol în Cerc.

22

Cassie stătea trează, holbându-se la baldachinul care cădea în cascadă din acoperișul patului ei cu patru coloane. Văzu cum soarele se reflecta în metalul alb al suporturilor de lumânări de pe policioara șemineului și în ceasul chinezesc de pe peretele opus. Uneori tot se mai simțea ca o străină în această cameră, care parcă ar fi fost o prelungire a somnului unei alte fete din această casă.

Când Cassie nu se dădea jos din pat la ora la care o făcea de obicei, mama ei bătea ușor la ușa camerei sale.

— O să-ntârzii la școală, îi zise ea intrând în camera plină de lumină.

Cassie nu se deranjă să-i spună că nu se simțea bine. Nu se deranjă să scoată niciun cuvânt. De fapt, era aproape catatonică, în liniștea în care stătea nemișcată.

— Nu arăți prea bine, îi zise mama ei, uitându-se la ea cu îngrijorare. Nu te simți bine?

Cassie o evitase pe mama ei din noaptea în care descoperise că avea o soră. Știa că dacă o confrunta cu acest fapt, mama ei nu ar fi făcut altceva decât să încerce să expedieze subiectul, așa cum făcea cu orice altceva. Așa că, în schimb, Cassie ținu secretul aproape de sufletul ei, ca pe o armă ascunsă.

Mama ei îi puse mâna pe frunte. Neliniștită, îi examină ochii și pielea, să vadă dacă nu cumva era roșie.

— Nu cred că ai febră, zise ea.

Părul ei negru și lung, dat pe spate, o făcea să arate și mai palidă și slabă decât de obicei, iar Cassie se îngrijoră că de fapt mama ei era cea care nu se simțea bine.

Dar oricât de mult și-ar fi dorit Cassie să se deschidă față de mama ei și să-i spună tot ce se întâmpla, nu putea s-o facă. Încă nu era pregătită să o ierte.

— Azi nu mă duc la școală, zise Cassie direct, arătând că era limpede faptul că în niciun caz nu cerea permisiunea să stea acasă.

Dar mama ei nu o contrazise.

— O să-ți aduc o ceașcă de ceai fierbinte, spuse ea.

— Nu vreau ceai!

— Bine, atunci fără ceai. Mai scoase o pătură din dulapul de mahon din colț, o desfăcu și o acoperi pe Cassie cu grijă.

— E totul în regulă, Cassie? Te-am supărat cu ceva?

Cassie se întoarse pe o parte, cu spatele la mama ei.

— Nu sunt supărată, zise ea, uitându-se spre fereastră. Sunt obosită. Când ieși, ai putea să închizi ușa?

Câteva secunde, mama ei nu spuse nimic, dar Cassie o simțea cum încă delibera dacă să o forțeze pe fiica ei să vorbească despre ceea ce era în neregulă sau s-o lase în pace și să-i acorde liniștea pe care o ceruse.

— Te rog, zise Cassie, ca s-o ajute. Poți doar să pleci și să mă lași să mă odihnesc?

Mama ei inspiră adânc și apoi răsuflă îndelung. Era sunetul resemnării.

— OK, zise ea. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva. O să fac mai târziu un pic de supă pentru prânz. Ieși din cameră fără să mai spună vreun cuvânt.

Odată ce ușa se închise cu zgomot, Cassie se simți cum nu se poate mai singură. Mama ei era o străină pentru ea și, de parcă asta nu ar fi fost de-ajuns, Adam fusese împotriva ei la ultima întâlnire, iar Diana fusese mai mult o dușmancă decât o prietenă. Cassie nu avea pe nimeni pe care să se bazeze.

Se dădu jos din pat și se duse la fereastră. Să se uite la apa de un bleu cristalin o liniștează întotdeauna, dar azi se părea rece și pustie.

Trebuie să găsesc o cale s-o savezpe Scarlett, se gândi ea. JVu contează ce-nseamnă asta.

La ce bun să fii vrăjitoare, dacă nu-și putea folosi puterile? Pe de altă parte, câtă putere avea dacă în jurul ei nu se afla întregul Cerc?

O trecu un fior pe șira spinării în timp ce privea oceanul, dar nu primi niciun răspuns. Percepu imensa întindere de apă și valurile sale, dar ritmul intern nu se sincroniza cu această imagine, așa cum i se întâmpla de regulă altădată. Deodată, nu i se mai păru că cerul și marea o așteptau, o priveau și o ascultau.

Începu să se simtă febrilă, o durea ceva și era asudată. De fapt, nu ești bolnavă, își spuse sieși, dar se întoarse totuși în pat și se înveli bine. Minutele treceau, poate se făcuse o oră, dar nu se putea odihni. De câte ori era cât pe ce să-și elibereze mintea și să amorțească, alunecând în somn, tresărea și se trezea. Cum ar fi putut să-și permită să se odihnească într-un asemenea moment?

Cartea Umbrelor era la îndemâna ei, pe noptieră. O luă și o răsfoi, căutând un detaliu sau un indiciu ca să știe ce să facă în continuare. Dar undeva în adâncul ei știa că nu existau scurtături magice. Trebuia să meargă la Cape Cod și să se lupte ea însăși cu vânătorii. Era singura cale. Putea să moară în timp ce încerca să facă asta, iar ea știa acest lucru, dar nu-i venea în minte un motiv mai bun să moară.

Gândurile sale fură apoi întrerupte de un alt ciocănit în ușa dormitorului ei, de data aceasta mai tare, mai puțin delicat.

— Mamă, dorm, strigă ea.

— Sunt Adam, zise vocea de dincolo de ușă.

Cassie nu-i spuse să intre, dar el întoarse oricum mânerul ușii și intră.

— Mama ta mi-a spus că nu te simți bine, zise el, închizând ușa după ce intră.

Cassie se uită la el cu indiferență.

— Sunt bine, spuse ea.

El își aruncă pantofii din picioare și se așeză pe pat lângă ea. Ceva strălucea în ochii lui, ceva care o făcu pe Cassie să-și dea seama că el avea să-ncerce să poarte o discuție plină de dulcegării cu ea.

— Nu-mi aduc aminte să-ți fi spus să te faci comod, zise ea.

El nici nu clipi.

— Am înțeles, Cassie. Ești supărată pe mine. Dar, te rog, ascultă-mă.

Cassie nu-i răspunse nimic.

Adam înțelese din asta că putea să continue.

— Știi că sunt întotdeauna de partea ta, zise el. Și vreau s-o salvăm pe Scarlett la fel de mult pe cât vrei și tu. Cu toții vrem asta.

— Atunci n-ar trebui să fie nicio problemă, spuse Cassie. Dorim cu toții același lucru.

Adam se încruntă.

— N-am terminat, spuse el. Vreau s-o salvăm pe Scarlett, dar sunt îngrijorat de felul în care ar decurge lucrurile. Și nu vreau ca tu — sau oricare dintre noi — să fii rănită.

— Asta începe să semene cu o placă stricată, Adam. Toată lumea vorbește despre cât de periculos e totul, despre faptul că nu putem face nimic magic, despre faptul că nu putem pleca după vânători.

Încep să cred că Faye are dreptate. Cercul e o adunătură de lași.

Adam se aplecă ușor în față, de parcă i-ar fi tras Cassie un pumn în burtă.

— Nu sunt un laș, zise el.

Dovedește-o, ar fi vrut ea să-i spună, dar avu un acces de autoreproșuri. Să-l distrugă pe Adam nu era o cale care să ducă undeva. Nu avea cum să-l convingă să vadă lucrurile ca ea.

— Nu sunt un laș, repetă Adam, iar pentru un moment, Cassie zări o scânteie în el care o înfricoșă.

O putere impresionantă care se afla întotdeauna, în stare latentă, în el. Dacă ar fi reușit să

direcționeze acea putere să acționeze pentru ea, și nu împotriva ei, în această situație!

Cassie știa adânc în sufletul ei că de fapt puterea Cercului exista atunci când acționau împreună. Nu aveau nevoie să se bazeze pe o vrajă de protecție pentru ca ei să fie în siguranță. De ce nu putea Adam să înțeleagă acest lucru?

— Nu pot să vorbesc acum despre asta cu tine, zise Cassie. Am nevoie de puțin timp doar pentru mine. Să mă gândesc.

Adam se ridică. Ochii lui redeveniră întunecați precum cerul pe timp de furtună.

— Te iubesc, îi spuse el. Iar dacă trebuie să te superi pe mine, ca să-mi dovedești dragostea, e în regulă. Dar nu am de gând să te pierd.

Își puse mâinile în șolduri. Soarele strălucitor răzbătea prin fereastră, aducându-i culori diferite în păr — valuri de roșu amestecate cu maro și auriu.

— Dacă de timp ai nevoie, e OK, spuse el. Voi fi aici când vei fi gata. Dar am o dorință.

Făcu o pauză, ca să se asigure că ea îl asculta cu atenție.

— Care e dorința aceea? îl întrebă ea, dar tot fără să se uite la el.

— Nu face nimic nechibzuit până nu vorbești mai întâi cu cei din Cerc.

Cassie se îndoia. Nu era chiar corect să-i ceară așa ceva.

— Promite-mi! insistă el.

Dar ea făcu atunci greșeala să-l privească în ochi — iar ochii lui Adam erau îndurerați, plini de dragoste. Nu era un laș. Avea un suflet bun și curajos și nu dorise decât ce era mai bun pentru ei toți, întotdeauna.

— Te rog, adăugă el. Nu face nimic necugetat.

Cassie nu era mai puțin supărată pe Adam decât atunci când el venise, dar îl și iubea, din toată inima. Și nu se putea împotrivi nevoii imperioase de a-l liniști.

— Îți promit, zise ea.

Dar știa că probabil era o promisiune pe care nu avea s-o respecte.

23

Întuneric pe kilometri întregi — asta era tot ce putea vedea Cassie. Un întuneric cu nuanțe de roșu, la fel ca în interiorul pleoapelor ei, deși își ținea ochii larg deschiși. Simțea că, ascunsă în bezna nopții, cocioaba nu era departe. Striga: Scarlett!

Scarlett nu venea în visul lui Cassie — ci Cassie se ducea la ea. Se chinui să înainteze prin noaptea neagră de parcă ar fi fost oarbă și nebună, strigând numele lui Scarlett. Parc-ar fi călătorit prin spațiul de dincolo de Pământ, într-un univers fără stele, dar, cu voință, Cassie ajunse la ceea ce căuta. Casa. Iar dincolo de ușa dărăpănată, Cassie o găsi pe Scarlett. Era legată de încheieturile mâinilor și de glezne de un stâlp de lemn crăpat și țipa.

O biciuiau. Indiferent cine erau ei. Cassie încercă să vadă fețele vânătorilor, dar nu reuși. Nu aveau fețe; erau niște entități negre fără formă, ca niște stafii. Nu putea decât să simtă sufletele lor tremurătoare și spaima lor până la brutalitate. Spaima îi conducea, spaima de necunoscut, de supranatural, de vrăjitorii. La fel ca soldații din Cruciade, credința lor în propria corectitudine era de nezdruncinat, iar capacitatea lor de a fi violenți cu dușmanii era extremă. O biciuiau fără milă pe Scarlett, iar și iar, insensibili la țipetele ei.

Cassie se întrebă de ce vânătorii nu-i puseseră lui Scarlett un căluș în gură, ca să nu mai țipe. Apoi îi veni în minte un gând, de parcă ar fi apăsat comutatorul și ar fi aprins lumina. Vânătorii voiau ca Scarlett să vorbească, să dezvăluie informații — nu doar secretele magiei sale, înțelese Cassie, ci secretele Cercului, cine erau membrii acestuia și unde puteau fi găsiți. Scarlett țipa și striga și-i scuipa pe vânătorii fără formă, dar niciun cuvânt nu ieșea din gura ei rănită. Suporta toată această durere ca să protejeze Cercul? Și ca s-o protejeze pe Cassie?

Trupul ei maltratat atârna de stâlpul de lemn, moale și slăbit de parcă ar fi fost o floare ofilită. Chipul ei era un amestec de sânge și murdărie, iar un ochi îi era complet închis și umflat. Din părul roșu și ud îi picura ceva ca sângele pe umerii osoși. Era aproape dezbrăcată, trupul și picioarele

fiindu-i marcate de răni și creștături vinete. Oare cât timp avea să mai reziste la un asemenea abuz?

La fel cum i se întâmplase și în ultimul vis, Cassie nu se putea mișca. Picioarele îi erau înghețate pe loc, în pragul ușii — de unde o putea vedea pe Scarlett, dar nu era sigură că și Scarlett o putea vedea pe ea. O strigă de-a- colo de unde stătea.

Scarlett, știu unde ești, spuse ea. Și o să ajung în curând acolo, îți promit!

Și cu asta, tresări și se trezi.

Sora mea, se gândi Cassie, biata, draga mea soră. Mai degrabă Scarlett ar fi trebuit să le dea vânătorilor ceea ce voiau de la ea, să le spună tot adevărul despre Cerc, dacă asta însemna că era lăsată în viață. Mai bine decât s-o vadă murind ca să-i protejeze pe ei. Scarlett venise în New Salem în căutarea siguranței alături de cei din Cerc, și nu invers. Cum de luase situația o asemenea întorsătură?

Dar Scarlett era încă vie, Cassie era sigură de asta. Și atâta vreme cât încă trăia, încă era timp s-o salveze. Poate că dacă Cercul ar fi înțeles că Scarlett se lăsa torturată ca să-i protejeze pe ei, atunci ar fi luat în considerare cu puțin mai multă seriozitate salvarea ei. Poate că ar fi acceptat-o în cele din urmă ca pe una de-a lor.

Deodată, Cassie auzi un sunet tare, strident. Se uită pe noptieră și își dădu seama că suna telefonul. Dar cine putea s-o sune la acea oră din noapte?

— Alo? răspunse Cassie cu precauție, aproape crezând că la celălalt capăt al firului avea să fie unul dintre vechii vânători de vrăjitoare din visul ei. Dar vocea aspră care-și cerea scuze că o trezise îi aparținea lui Deborah.

— Ce s-a întâmplat?

Cassie șda că dacă Deborah o sunase în toiul nopții, cineva fusese rănit sau omorât, ori poate ambele variante.

— Cineva a dat foc la pajiștea lui Laurel, spuse Deborah. Arde în forma simbolului vânătorilor.

În cazul în care Cassie nu se trezise încă din coșmar, putea să jure că tocmai avea un altul.

— Laurel a fost însemnată, adăugă Deborah, pentru cazul în care Cassie nu înțelese adevărata amploare a situației.

Cassie se simți deodată de parcă se sufoca, de parcă unul dintre vânătorii din coșmarul ei o înșfăcase și o ținea de gât, strângând fără ca ea să mai poată respira.

— Cassie! zise Deborah. Ești OK?

Cassie tuși. Laurel. Dintre toți cei care puteau fi însemnați, ei o aleseseră pe Laurel cea dulce și iubitoare de pace. Cum de fusese posibil să se întâmple una ca asta?

— Sunt doar șocată, zise Cassie. Zi mai departe!

Deborah îi povesti pe scurt, șoptind aspru.

— Așa că o să avem o întâlnire a Cercului mâine-di- mineață, devreme, înainte de școală. Ca să stabilim ce să facem.

— Sigur, zise Cassie. O să fiu acolo.

— Ne vedem la Diana. La șase jumate.

— OK. Cassie se simți ciudat, tremura. Vocea nu părea a ei. Măinile acelea invizibile încă o strângeau de gât, nelăsând-o să respire decât cu greu. Laurel e OK? reuși ea să mai întrebe.

Dar convorbirea se terminase. Deborah deja închisese. Lui Cassie i se păru ciudat că dintre toți membrii Cercului, cea care o sunase ca să-i dea această veste fusese Deborah. Nu Adam, nici Diana.

Cu grijă să n-o trezească pe mama ei, Cassie se dădu jos din pat, își puse papucii în picioare și-și strânse jacheta în jurul trupului. Apoi deschise ușa din față și se furișă până la marginea proprietății lor. De-acolo de sus, de pe faleză, avea o vedere bună asupra întregii întinderi, asupra fiecărei case vechi de pe șerpuitul Crowha- ven Road — atât asupra celor în stare bună, cât și asupra celor care arătau de parcă ar fi stat să se prăbușească într-o grămadă de scânduri dacă ar fi bătut un vânt puternic.

Cassie își forță ochii, să vadă până departe. Mai întâi, văzu că focul fusese stins, dar încă mai putea să simtă în aer mirosul de fum și de iarbă arsă. Apoi observă două siluete care se mișcau pe-acolo în noapte, la marginea pajiștii. Era greu să-și dea seama cine era, prin fumul care se mișca încet. Cassie privi cu ochii mari, dar fără folos. Cassie se gândi s-o pornească într-acolo. Trebuie că era cineva din Cerc. Dar când siluetele se apropiară, le recunoscă. Erau Adam și Diana.

Părul blond și lung al Dianei strălucea la lumina lămpilor de stradă în timp ce mergea, aproape și cu atenție, pe lângă Adam, către casa ei.

Cassie simți o tresărire de resentimente. Ieșiseră amândoi afară, împreună. Și niciunul dintre ei nu avusese timp s-o cheme și pe Cassie cu ei.

Cum de se îndepărtase atât de tare de cei mai importanți doi oameni din viața ei?

Cassie se întoarse și se duse acasă, simțind un gol în stomac. Merse tiptil pe podeaua din living, înapoi în dormitorul ei, și închise ușa încet. Apoi își scoase pantofii și se sui în pat, părându-i rău că îl părăsise de la bun început.

Putea să-și închipuie ce făceau. Plănuiau, făceau strategii și puneau la cale întâlnirea care avea să aibă loc peste câteva ore. Așa erau ei și așa aveau să fie întotdeauna. Bravul cavalier și înalta preoteasă, mereu vigilenți. Ei aveau cu adevărat influență asupra grupului, indiferent care erau conducătorii și la cine se aflau Instrumentele Supreme.

Poate că Adam era jumătatea sufletului lui Cassie, dar întotdeauna avea să fie Cercul. Iar Cercul, dacă era să fie reprezentat de o singură persoană, aceea era Diana. Cassie nu bănuia nici măcar pentru o secundă că Adam o înșela pe ea cu Diana. Nici nu trebuia s-o facă. Ceea ce împărțăsea cu Diana era ceva mai presus de a o înșela pe ea.

Cassie se uita fix la tavan, fără să poată adormi. Lasă-i să facă strategii! Cassie terminase cu așteptatul stând deoparte. Va pleca s-o salveze pe Scarlett și să-i distrugă pe vânători înainte ca aceștia să marcheze pe careva — și înainte ca ei să aibă ocazia s-o omoare pe Laurel.

Dar Cassie știa că avea nevoie de două lucruri dacă pleca să se lupte cu vânătorii de una singură: diadema și jartiera de la Diana și, respectiv, Faye.

24

În dimineața următoare, Cassie sosi acasă la Diana aducând cafea și brișe proaspete. Diana păru un pic nehotărâtă când luă punga de brișe de la Cassie, neștiind cum să interpreteze gestul ei frumos. De când fuseseră în dezacord ultima dată, iar Cassie părăsise ca o furtună întâlnirea celor din Cerc, se evitaseră una pe cealaltă. Așa că era de înțeles ca Diana să fie un pic suspicioasă cu privire la această schimbare bruscă și spectaculoasă de atitudine.

— Vrei să stăm un pic împreună la masa din bucătărie, până vin ceilalți? îi ceru Diana lui Cassie.

Cassie se așeză, trase mai aproape de ea o cafea și ascultă.

Diana mușcă dintr-o brișă.

— Am stat trează toată noaptea ca să caut o vrajă de anulare a însemnului, spuse ea. Ca s-o salvăm pe Laurel.

— Și?

— Nimic nu se potrivește perfect încă, dar e promițător. Sper să descoperim o cale de a combina vraja de deschidere cu cea de vindecare.

Cassie nu se putea gândi la altceva decât la diademă, dar se chinuia să dea din cap încurajator către Diana.

— Să-mi spui dacă pot face ceva ca să fiu de ajutor, zise Cassie.

Știa că trebuie să-i ofere mai mult Dianei, ca să-i poată recâștiga încrederea.

— Știu că în ultima vreme m-am cam lăsat dusă de val, continuă Cassie. Și n-ar fi trebuit să plec de la întâlnirea noastră în felul acela, când e atât de important să rămânem cu toții uniți.

Diana ridică din sprâncene, iar Cassie o simți că inima i se umplea de speranță.

— Și mi-aș dori să ținem Cercul laolaltă, ca să fie cât mai puternic, adăugă Cassie. Cred cu adevărat că împreună suntem suficient de puternici ca să-i învingem pe vânători.

Diana își ridică bărbia și se uită la Cassie exact când Adam apăru în ușa laterală.

Când dădu cu ochii de Cassie, fața lui tensionată și atentă se relaxă. Apoi privirea i se intersectă scurt cu a Dianei și o scânteie de înțelegere apăru între ei.

— Sper că nu vă întrerup, zise Adam. Dar trebuie să recunosc, e drăguț că vă văd stând de vorbă.

Diana îi zâmbi lui Adam, pe deplin convinsă că între ea și Cassie se clarificaseră lucrurile. Lăsă jos brișă și o prinse pe Cassie de mână.

— Îmi pare așa de bine că ești aici! spuse ea. O să plecăm după vânătorii ăștia, pentru că situația e

de neevitat pentru noi. Ochii ei ca smaraldele se umplură de lacrimi. Doar așa pot fi sigură că sora mea e în siguranță.

Adam li se alătură la masă, luându-și o cafea, nedorind să rămână în afara conversației lor.

— Și amintește-ți, Cassie, zise el. Scarlett este o vrăjitoare puternică, la fel de puternică precum ești tu. Poate chiar mai puternică. Amestecă în cafea. Trebuie să ai încredere în faptul că își poate purta singură de grijă.

Curând, ceilalți membri ai grupului începură să intre unul câte unul. Deborah sosi împreună cu Melanie și cu Laurel, care era înfricoșată. Nick, atrăgător și distant, mergea în spatele ei. Erau urmași de Chris și Doug, precum și de Sean, care era tăcut, pe jumătate adormit. În sfârșit, Faye sosi cu Suzan, care era cât pe ce să cadă când se năpusti spre farfuria cu briose.

Pentru câteva minute, toată lumea se agită în jurul mesei din bucătărie, bând și mâncând. Zgomotul conversației dintre cei din grup era diferit decât cel care se auzea de regulă. Cassie simți un fel de răceală din partea lor, un nou tip de frică. Și în ea însăși simțea un soi de întuneric, de parcă, odată cu această ultimă amenințare, ar fi fost și mai marginalizată în cadrul grupului, pentru totdeauna.

Pentru Cassie era ușor să se strecoare neobservată. Își înhăță geanta rapid și-și croi drum spre baie, fără să șovăie. După care își continuă drumul. Știa că diadema era ascunsă în camera Dianei. Tot ce mai trebuia să facă era s-o găsească. Iar ușa de la camera Dianei era deschisă, practic ca o invitație înăuntru.

Se opri în prag. Nu mai exista cale de întoarcere odată ce-ar fi pășit înăuntru. Trebuia să fie sigură că avea să-și asume suferința consecințelor, mai târziu. Dar adu- cându-și aminte de coșmarurile ei și de țipetele lui Scarlett a fost suficient ca să se convingă să facă pasul critic și să treacă pragul camerei.

Cassie se familiarizase cu eleganța camerei Dianei. Cândva, fusese uimită de cât de ciudat i se păruse dormitorul, semănând cu cel al unui adult, nu al unui adolescent, dar azi i se părea perfect pentru Diana.

Acum, dac-ar fi fost în locul Dianei, unde-ar fi ascuns diadema?

Cassie își plimbă ochii prin cameră, peste fiecare piesă de mobilier cu aspect de antichitate. Se uită către scaunul de la fereastră și la numeroasele prisme care pluteau în fața lui. Soarele dimineții le lovea din plin, reflectând mici curcubeie în partea opusă a camerei. O explozie de lumini în multe culori se legăna înainte și înapoi pe pereții cu zeite de deasupra patului Dianei.

Cassie zâmbi. Posterele cu zeite. O cunoștea pe Diana, pe sora ei de cruce, atât de bine! N-avea nevoie să recurgă la magie ca să-și dea exact seama unde ascunsese diadema.

În total, erau șase postere. Cinci dintre ele erau similare, în alb și negru și ușor retro. Erau zeitele grecești Afrodita, zeița dragostei; Artemis, zeița vânătorii; Hera, regina zeilor; Athena, zeița înțelepciunii; și Persephona, zeița a tot ce e viu și crește. Dar ultimul poster era diferit de celelalte. Era în culori, era mai mare și mai modern. Reprezenta o femeie tânără sub un cer plin de stele, cu o semilună ce strălucea de-a lungul părului ei lung, curgător. Era zeița Diana. Avea aceeași ținută pe care o purta Diana la întâlnirile Cercului, precum și o jartieră pe coapsă și o brățară de argint în partea superioară a brațului. Și, mai important decât orice, pe cap avea un semicerc fin, ca o semilună, cu coarne. Diadema.

Sigur că da, se gândi Cassie. Era cât se poate de evident.

Cassie zăbovi cu mâinile pe poster, după care le ridică ușor pe perete. Exact așa cum bănuia, peretele din spatele cadrului se înfunda, deci iată unde era! În acea scobitură secretă din ipsos și gips-carton era o cutie din argint pentru documente.

Cassie se întinse iute s-o ia, ridicându-i capacul. Iar acolo, stând tăcută în ascunzătoarea cutiei de argint, scânteia diadema în toată gloria ei.

Repede, Cassie îndesă diadema în geantă și puse la loc cutia în mica scobitură din perete. Agăță la loc posterul peste scobitură și-l îndreptă exact așa cum îl găsisese.

Întreaga teribilă acțiune dură mai puțin de cinci minute. Mobilierul antic se afla tot la locul lui, iar prismele continuau să arunce curcubeie colorate în jurul camerei. Totul arăta exact așa cum era când venise ea. Dar diadema din geanta ei părea grea — părea vie. Îi simțea puterea scuturând-o, cum o ținea în partea ei laterală.

Cassie se întoarse nevinovată printre cei din grup, strecurând geanta sub unul dintre scaunele din

bucătărie, pe care-l împinse apoi sub masă. Grupul se mutase în living, unde se răspândise pe canapea, podea sau înconjurase masa.

Acum, toată lumea se uita la Cassie, fiind cu toții ciudat de tăcuți.

Cassie își ținu răsuflarea. Poate că-i luase mai mult timp decât crezuse ea.

— Ce-ați pățit, ați căzut în ligheanul cu melancolie? strigă Doug Henderson și toată lumea izbucni în râs.

— Îmi pare rău, răsuflă Cassie ușurată. Am fost să-mi refac machiajul.

Adam se încruntă către Doug, după care o invită pe Cassie să se așeze lângă el pe canapea. Ședința lor urma să înceapă.

Cassie zâmbi inocentă și se duse spre Adam. Ii luă mâna puternică și caldă într-ale ei și așteptă ca Diana să se ridice și să înceapă să vorbească. Nu simțea niciun dram de vinovăție din pricina a ceea ce tocmai făcuse. Asta n-o caracteriza deloc, dar știa că, dacă ea ar fi fost în pericol, și Scarlett ar fi făcut la fel. Când toate astea se vor termina, cei din grup o vor înțelege, odată ce Scarlett, lăsată singură să se descurce, va fi salvată, iar vânătorii vor fi învinși cu ajutorul puterii Instrumentelor Supreme, conduse de ea. Atunci vor vedea cu toții că ea avusese dreptate în tot acest timp și că faptul că furase Instrumentele Supreme de la prietenii ei fusese un rău necesar. Un rău necesar — acesta era un concept la care Cassie nu se gândise niciodată cu adevărat până atunci și că acesta era ceea ce se dovedise acum a fi.

Se uită spre geanta ei din bucătărie și ar fi putut să jure că era înconjurată de un fel de energie, de o forță pură și de vigoare. Spera ca nimeni altcineva să nu observe. Tot ce mai trebuia să facă acum era să ia jartiera de la Faye.

25

S-ar zice că să te strecuri în toiul nopții pe lângă casa lui Faye era o dorință letală și poate că așa era. Dar Cassie ajunsese prea departe ca să mai dea acum înapoi, plus că venise pregătită. Își petrecuse întreaga zi studiind Cartea Umbrelor, memorând fiecare vrajă care-ar fi putut s-o ajute să treacă nedetectată prin această misiune sub acoperire.

Faye se distra prea bine făcând vrăji, așa că sub nicio formă nu lăsase nepăzită jartiera. Detectabilă sau nu, magia era singura cale prin care Cassie putea să reușească să pună mâna pe jartieră. Dar mai întâi trebuia s-o găsească.

Cassie știa foarte bine cum să pătrundă în casa lui Faye, pe la subsol. Tot ce trebuia să facă era să descuie ușa de lemn de la cămară, din curtea din spate, și să se strecoare în jos, pe podeaua de ciment — În același fel în care știa că Faye se furișă în timpul nopții, la orice oră.

Odată intrată, Cassie privi împrejur. În subsol era beznă și un iz de mucegai, plus că era plin de coșuri acoperite de praf și de cutii de carton umede. Îi trecu prin minte că Faye se strecurase afară în acea seară și se întorcea intrând pe ușa de la cămară, în spatele ei, și că o s-o prindă. Iar să fii prins de Faye era totuna cu să fii distrus de Faye. Cassie aruncă o privire în urma ei, către ușa închisă, după care se uită la fel și de jur împrejurul încăperii igrasioase. Trebuia să continue; acum nu mai exista cale de întoarcere, fără riscuri. Înainte de a-i permite furiei să pună stăpânire pe ea, se hotărî să invoce vraja pentru jartieră.

Ținând în palmă pandantivul roz din cuarț pe care-l purta la gât, Cassie șopti incantația pe care o memorase din Cartea Umbrelor, modificând-o pentru scopul ei actual.

Pierdută acum,

Găsită în curând,

Vechea jartieră va fi eliberată.

La început, nu se întâmplă nimic, dar ea așteptă cu răbdare, dădu roată încăperii și repetă cuvintele.

Ghinion! Și nu simți nimic. Așa că hotărî să încerce ceva mai puternic. Mai știa o vrajă de chemare, dar

Cartea Umbrelor spunea că această vrajă ar putea mai degrabă să ia urma energiei obiectului

respectiv decât să găsească obiectul în sine.

Pentru vraja asta, Cassie trebuia să se concentreze și mai mult. Închise ochii și inspiră adânc până când se simți în centrul unei stări meditative. Îi trebuia câteva minute, dar curând respirația ei intră în ritmul bătailor inimii. Se lăsă să plonjeze în acest ritm până când se simți copleșită de sentimente pe care le controla, de parcă însuși pulsul vieții se afla sub comanda ei. Când rosti cuvintele, parcă acestea porneau din străfundurile trupului ei.

Spirite Călăuzitoare, vă cer îndurare,

Dați-mi concentrarea și clarviziunea voastră, Străvechea jartieră fie invocată,

Negru în alb, întuneric în lumină,

Arătați-mi energia voastră prețioasă.

Cassie deschise ochii și descoperi în fața ei o lumină acvamarin scânteietoare. Tremurătoare, lumina aștepta s-o observe, după care se avântă înainte prin aer, lăsând o dâră în urma ei, precum coada unei comete.

Acum se petrecea ceea ce își imaginase dintotdeauna ca arătând magic și simțindu-se așa. Urmă dâra acvamarin de jur împrejurul subsolului până când aceasta o conduse în spațiul de depozitare aflat sub scară.

Cassie se înveseli. Acesta trebuie că era locul!

După care auzi ceva — pași deasupra capului ei. I se tăie răsuflarea și-și simți întreg corpul înțepenit, în timp ce ascultă pașii care se auzeau din nou. Rămase perfect nemișcată, scrutând colțurile subsolului în căutarea unui loc în care să se ascundă. Apoi auzi din nou pașii și își dădu seama că nu era decât vântul de-afară, care bătea în podeaua de lemn. Era doar o alarmă falsă, slavă Domnului!, dar suficient cât să nu mai fie concentrată. Lumina acvamarin scânteia.

Spațiul de sub scară era scund și îngust și plin de cutii. Cassie le șterse cu mâna pe câteva dintre ele, umede, ca să vadă dacă simțea vreo vibrație venind dinspre vreuna sau alta. Atență să nu facă prea mult zgomot, le alese până dădu de una care avea pe o parte un model vag — un vârtej similar unui nod celtic. În grabă, Cassie înălță capacul și se uită în interior. Acolo găsi o altă cutie. O cutie din oțel, pentru documente. În entuziasmul ei, întinse mâna fără să se gândească. Când o atinse, scoase scânteii, iar pielea de pe degete îi scăpără.

Desigur, Faye o păzea. Cassie se căută în buzunar și scoase de-acolo un cristal de obsidian pe care-l luase cu ea de-acasă. Neagră precum lava, cu margini ascuțite, piatra avea mărimea palmei sale și putea fi ușor folosită ca armă. Dar Cassie o adusese pentru calitatea ei de a purifica materia întunecată. Purtă cristalul pe deasupra și în jurul cutiei de oțel ca să dezactiveze vraja lui Faye, iar în acest timp șopti cuvintele pe care le învățase pe de rost: Să dispară întunericul, nu mai e nevoie de scuturi, puritatea să intre și să iasă de-aici nestingherită!

Și funcționează! Când Cassie ciocăni în cutie cu vârful degetelor pentru a doua oară ca să vadă dacă mai scotea scânteii, aceasta era rece și liniștită. Încrezătoare acum, îndepărtă capacul de pe cutia de metal.

Dar nu găsi jartiera în interior. În schimb, dădu de un bilețel scris cu cerneală roșie, care zicea: Drăguță încercare!

Cassie trânti furioasă capacul. Tipic pentru Faye. Cassie trebuia să apeleze la viclenie dacă voia să câștige în acest caz. Trebuia să gândească precum Faye.

Faye era... cum? Faye era posesivă, cel puțin. N-ar fi avut încredere decât în ea însăși în ceea ce privește sistemul de securitate al jartierei. Probabil că o ținea undeva aproape de ea. De fapt, probabil că nu o pierdea niciodată din ochi.

Deodată, Cassie își dădu seama, dincolo de orice îndoială, ce avea de făcut mai departe. Trebuia să meargă în camera lui Faye, unde dormea ea, și acolo avea să găsească jartiera. Era singurul loc în care putea să fie, unde Faye putea s-o protejeze chiar și atunci când dormea.

Acum, Cassie își dorea ca Faye să sefi strecurat afară în acea noapte, iar camera ei să fie pustie. Dar știa că era timpul să acționeze, nu să stea pe gânduri. O vrajă de liniște o putea ajuta să urce scările.

De la bărbie și până la călcâie, să se facă o liniște perfectă! Cassie își strecură degetele dinspre gură în jos, pe torace, pe brațe și pe picioare, de-a lungul tălpilor, simțindu-și fiecare milimetru al

trupului devenind mut sub atingerea ei. Când pași înainte, i se părea că felul în care tălpile ei atingeau podeaua rămăsese același, însă niciun pic de zgomot nu o însoțea. Chiar și atunci când sări în sus și-n jos, mișcarea ei nu produse niciun zgomot. Era ciudat, dar uimitor!

Ca un hoț care se furișează în noapte, se îndreptă spre scara principală, trecu prin livingul încărcat, până la ușa dormitorului lui Faye. Întoarse ivărul și împinse ușa cu încredere.

Camera părea la fel cum și-o amintea Cassie, dar mai întunecată. Lumina lunii strălucea prin fereastra largă, dar încă-i era greu să vadă, iar Cassie nu putea risca s-o trezească pe Faye cu lumina lanternei ei. Erau numeroase lumânări roșii răspândite primprejur, dar, desigur, toate erau neaprinse. Cassie așteptă câteva secunde pentru ca ochii să i se adapteze, după care cuvinte pe care nu le știuse mai înainte îi veniră pe buze.

Cu puterea soarelui, fă ca întunericul să devină lumină

Și dă-mi ochii cu care să văd prin noapte.

Deodată, Cassie reuși să vadă prin întuneric de parcă ar fi trecut la vederea de noapte. Iar Faye era acolo, dormea, sforăind atât de încet! Preț de o miime de secundă, Cassie simți înduioșare față de ea — era de departe imaginea cea mai liniștită a lui Faye pe care Cassie o văzuse vreodată. Părea aproape un copil, ghemuită senin în patul ei uriaș, înconjurată de perne moi, brodate. Părul ei încurcat, negru, cădea în cascadă în bucle, înca- drându-i fața într-un fel care o făcea pe Cassie să-și amintească greu ce anume o făcea pe Faye să arate așa de înspăimântător în orele în care era trează.

Dar Cassie se scutură de acest gând. Știa că se afla într-un loc periculos, iar Faye era ca un dragon care, în timp ce dormea, proteja o comoară. O singură mișcare greșită, și Cassie ar fi...

Dar nici nu-și termină gândul, că se și mișcă cearșafurile din pat, și din ele țâșni capul unei pisici portocalii, urmat de cel al uneia cenușii.

Cassie uitase de sângeroasele pisicuțe ale lui Faye.

Acum erau pisici mature. Fără-ndoială că aveau dinți și gheare mai ascuțite decât ultima dată când le văzuse Cassie. Rămase nemișcată și se uită la creaturile care se strecurau afară din pat. Chiar dacă ar fi stat așa, mută, pisicile tot ar fi putut s-o vadă și s-o miroasă. O adulmecară, torcând. Cea portocalie își puse o lăbuță pe genunchiul ei și o scupă. După care cea cenușie o înțepă cu gheara în laba piciorului și o lovi cu răutate, zgâriindu-i pielea de pe gleznă.

Aruncă o privire spre Faye, lovi mâța cenușie cu piciorul drept, trimițând-o pe covor, unde se rostogoli. Dar asta nu păru să facă altceva decât s-o înfurie și mai tare pe cea portocalie. De-acolo de unde era, stătea agățată cu amândouă labele de genunchiul stâng al lui Cassie, sărind spre fața ei, zgâriind-o cu ghearele ascuțite pe obraz.

Nu! Cassie țipă, dar vocea ei nu se auzi deloc. Cu o mișcare rapidă de apărare, înhăță pisica de ceafă. O zgârie cu ghearele pe încheietură și o mușcă de mână. Sângele începu să-i picure din degete pe podea.

Arunca pisica portocalie afară din cameră și-i închise ușa în față înainte ca aceasta să sară din nou la ea. Intre timp, mâța cenușie sărise în pat, înțepând-o ușor cu ghearele pe gât pe Faye, încercând s-o trezească.

— Au! țipă Faye.

Și având ea însăși viteza unei pisici, Cassie țâșni în debaraua lui Faye, închizându-se încet înăuntru înainte ca Faye să o poată depista.

— Oh... ce țî-a venit?

Faye, trezită de-a binelea, se încruntă la mâța cenușie.

Ca de obicei, Cassie își ținu respirația și închise ochii.

Faye tăcu din nou, dar Cassie putea auzi fâșâitul cearșafurilor din pat. Era sigură că Faye simțea că ceva nu era în ordine. Prin minte-i alergau tot felul de explicații și scuze. De-ar fi știut o vrajă care s-o facă invizibilă! Era singurul lucru care ar mai fi salvat-o acum, dacă Faye ar fi deschis ușa debaralei.

Dar atunci Faye chicoti neatentă.

— Așa e mai bine, spuse ea. Acum las-o pe mama să-și facă somnul de frumusețe. Poți să dormi aici cu mine în noaptea asta, dacă-mi promiți că ești cuminte.

Cassie răsuflă ușurată. Fusese cât pe ce. Dar când deschise ochii din nou, debaraua i se păru diferită. O lumină acvamarin neobișnuită radia dintr-o haină atârnată acolo.

Vraja de localizare funcționase și încă mai acționa în favoarea ei. Lumina scânteietoare plutea chiar în interiorul jachetei de piele favorite a lui Faye, cea pe care o purta în fiecare zi, indiferent de vreme. Cassie își trecu degetele peste pielea moale și peste satinul roșu și mătășos din interiorul ei.

Sigur că da. Faye cususe jartiera în căptușeala jachetei. Era perfect logic.

Cassie înțepă satinul roșu până când reuși să-l rupă și să deschidă larg căptușeala. Și iat-o, odihnindu-se pe patul de satin roșu, fin —jartiera de piele verde. Cassie era gata-gata să întindă mâna spre material ca să o ia, dar își aduse aminte de scânteile care-i arsese degetele mai devreme. Scoase iar din buzunar cristalul de obsidian și-l purtă pe deasupra și în jurul jartierei, ca să anuleze o eventuală vrajă de-a lui Faye. Apoi era liberă să întindă mâna s-o ia. În sfârșit!

Jartiera era grea și victorioasă la ea în mână. O strânse, admirându-i catarama strălucitoare, venindu-i cu greu să creadă că reușise. Chiar reușise! Dar nu avea timp să sărbătorească. Cassie o auzea pe pisica portocalie zgâriind pe-afară ușa de la dormitorul lui Faye, așa că trebuia să fugă înainte ca Faye să se trezească din nou.

Fără niciun zgomot, încercă să pună la loc căptușeala, dar fără ac și ață sau fără o vrajă adecvată era imposibil. Dimineață, Faye avea să descopere că lipsea jartiera — acest fapt era inevitabil. Dar nu avea importanță.

Cassie avea să fie atunci în Cape Cod, având cu ea puterea tuturor Instrumentelor Supreme.

Lăsă jacheta să atârne ca un mormânt devalizat, se furișă afară din debara și traversă podeaua dormitorului. În clipa în care deschise ușa, pisica portocalie sări înăuntru, dar Cassie cobora deja scările și, în câteva secunde, ieși tot pe unde venise.

De-abia atunci, în sfârșit, lăsă realitatea s-o copleșească. Avea acum în posesie toate Instrumentele Supreme și puterea de care avea nevoie ca s-o salveze pe Scarlett, chiar și fără ajutorul Cercului.

26

În dimineața următoare, Cassie se trezi la cinci, înainte să sune ceasul. Trupul ei părea așa de adaptat la misiunea pe care o avea în acea zi, încât tehnologiile care sporeau confortul realizate de mâna omului — cum ar fi ceasurile — erau considerate ca nefi- ind necesare. Azi se simțea una cu elementele, nu mai era la mila lor.

Se dădu jos din pat și se îmbracă ceremonial, ca un războinic spartan pregătindu-se de bătălie. Își puse haina albă pe care i-o dăduse Diana și, cu mândrie, își prinse brățara sus pe braț, jartiera de piele pe coapsă și-și așeză diadema scânteietoare pe cap. Era gata să meargă s-o salveze pe sora ei.

Cassie coborî pe scară, spre bucătărie. Trebuia să ia cu împrumut mașina mamei ei, dar nu putea să-i spună mamei că avea nevoie de ea ca să se poată lupta cu vânătorii de vrăjitoare ca să-și salveze sora, despre care nu-i vorbise niciodată. Așa că trebuia să ia mașina fără să-i mai ceară voie. Acesta părea să fie laitmotivul întregii ei misiuni: să ia tot ce-i trebuie ca să-și facă treaba, iar explicațiile să le dea mai târziu. Și așa o să facă. Totul avea să fie dezvăluit mai târziu — mamei sale, Diane, lui Faye, lui Adam, tuturor. Pentru moment, Cassie nu-și putea permite să aibă niciun sentiment de vinovăție care s-o distragă; trebuia să se concentreze numai la cum să ajungă la Cape Cod.

Dar în timp ce conducea mai departe pe Crowhaven Road și apoi tot mai departe, ieșind din New Salem, în interiorul ei simți cum începe să i se facă rău. Emoțiile, se gândi ea, spunându-și că avea toate motivele să se simtă așa; era în timpul unei acțiuni periculoase. Vânătorii aveau de partea lor magia neagră.

Instrumentele Supreme nu mă vor lăsa baltă la greu, se gândi Cassie. Iar asta îi aduse aminte de trandafirul de calce- donie pe care-l ascunsese în buzunar.

Era piatra norocoasă pe care i-o dăduse Adam cu mult timp în urmă, ca s-o aibă pentru cazul în care intra în vreun necaz — tocmai de-aia o luase cu ea. După toate prin câte trecuseră și după toate neînțelegerile pe care le avuseseră în ultimele săptămâni, Cassie continua să creadă în Adam și avea încredere în relația lor. Oare în acest punct al legăturii dintre ei aveau nevoie de un cristal rar care să-i țină laolaltă? Nu, bineînțeles că nu.

Poate că ea, Cassie, luase cu ea bucata de calcedonie din superstiție, dar chiar și așa, o calma să-i

atingă suprafața aspră. Piatra părea vie în palma ei, la fel cum o percepușe și atunci când i-o dăduse Adam. Ține-o strâns, îi spusese el, și gândește-te la mine. Făcu acum acest lucru și simți cum curajul ei sporește.

Dar intrând în orașul Sandwich, frica lui Cassie trecu la un nou nivel. Indicatorul vechi pe care citi ÎNFIINȚAT 1639 îi aminti lui Cassie de istoria cu rădăcini vechi a acestui loc, care era cel mai vechi oraș din Cape Cod. Înseși Instrumentele păreau să reacționeze la aceste împrejurimi. Cassie ar fi putut să jure că erau calde pe corpul ei și că deveneau tot mai fierbinți cu fiecare secundă în care ea înainta pe Hawthorne Street, după cum îi arăta harta.

Ar fi trebuit să aibă un plan de atac, își dădu ea seama, pentru momentul când avea să-i întâlnească pe vânători. Știa pe de rost blestemul vânătorilor de vrăjitoare, iar Instrumentele îi vor veni cu siguranță în ajutor, dar acum, când situația chiar avea loc în realitate, în mintea ei începură să apară tot felul de întrebări. Nu știa câți vânători vor fi. Oare exista vreo limită a numărului de vânători cărora le putea veni de hac cu ajutorul blestemului? Și dacă Scarlett va fi într-o formă mai proastă decât îi apăruse ei în vis? Undeva, din minte, pe Cassie o pâdea spaima că era posibil ca Scarlett să fi fost deja ucisă.

Din nou, Cassie atinse trandafirul de calcedonie. Dar chiar simțindu-se mai bine că avea cristalul, când casa de pe Hawthorne Street, numărul 48, apărui în raza ei vizuală, toată ființa ei era invadată de spaimă. Era exact cum o văzuse în coșmarurile ei, identică imaginii care-i apăruse în timpul vrăjii de localizare. Era o căsuță veche, pe plajă, cu pereți laterali cenușii, din lemn, și era situată la capătul unei dune nisipoase lungi și pustii, având pe o parte o apă mare, iar pe cealaltă o mlaștină de mare. Nu se mai zărea nicio altă casă.

Cassie simți în stomac cum frica sa creștea. Acidul i se urcă în gât, umplându-i gura de un gust bolnăvicios. Fiecare milimetru din corpul ei striga la ea să întoarcă mașina și să se înapoieze acasă. Dar știa că nu putea permite fricii să pună acum stăpânire pe ea. Nu când ajunsese atât de departe.

Cu fermitate, se dădu jos din mașină și se îndreptă prin iarba înaltă către casă, dar după numai câțiva pași îngheță. Încercă să-și continue drumul, dar nu reuși. O barieră magică protejea împrejurimile casei, la fel precum cea pe care o folosise Faye ca să protejeze ascunzătoarea în care pusese jartiera. Dar pentru Cassie era ușor să treacă mai departe, din moment ce avea asupra ei Instrumentele. Atinse fiecare obiect în parte, așezându-le pe toate mai bine la locul lor, după care, în liniște, invocă puterea lor colectivă. Nu era imaginația ei — Instrumentele erau fierbinți la atingere, era sigură de acest lucru.

— Scuturi de putere, dizolvați-vă acum!

Vocea-i ieși din gât profundă și gravă, trimitându-și înspre casă toată energia ei. Se concentră din răspuțeri și rosti din nou aceleași cuvinte, de data asta forțându-și mintea până când simți puterea Instrumentelor ieșind din ea ca un val de căldură.

În sfârșit, vraja părea să funcționeze. Norul întunecat care atârna deasupra casei se luminează, iar forțele defensive din perimetrul casei dispărură. Instrumentele chiar funcționează, își zise Cassie în sinea ei. Scarlett era ca și salvată.

Fără să mai amâne, continuă să înainteze fără piedici. Repetând în gând blestemul vânătorilor de vrăjitoare, înaintă încet și cu precauție către casă, într-o stare de profundă meditație.

Când se afla foarte aproape de ușa din față, își dădu seama cât era de bătută de vânt și deteriorată de apă, lemnul fiind putrezit până la moliciune, cum nu mai văzuse niciodată. Iar fundația casei scârțâia și huruia legănată de vânt, de parcă s-ar fi putut dărâma în orice moment. Lui Cassie îi veni în minte să încerce o vrajă de protecție pentru ea însăși înainte de a intra, sau poate o altă vrajă de liniște, care s-o ajute să se strecoare în casă. Dar în clipa următoare se gândi mai bine la asta. Va intra exact așa cum era, fără șmecherii de om laș, fără scamatorii. Instrumentele constituiau singura putere de care avea nevoie.

Cassie ascultă, încercând să audă voci, dar nu distinse niciuna. În tăcerea ciudată, mintea ei era bântuită de spaima că Scarlett fusese deja ucisă. Imaginea cadavrului ei atârânănd de tavan, legănându-se într-o parte și într-alta, precum pendula unui orologiu — tic, tac, tic, tac —, o obseda. Dar nu putea face niciun pas peste pragul acestei uși dacă nu era pe deplin concentrată. Avea doar câteva secunde la dispoziție ca să arunce blestemul, poate chiar mai puțin, de fapt. Să arunce blestemul, s-o salveze pe

Scarlett, iar apoi să plece naibii de-aici! Țsta era planul!

Cu grijă, Cassie atinse cu mâna lemnul putrezit și moale al ușii. Spre surprinderea ei, nu era încuiată. De fapt, nu era nici măcar bine închisă. Împinse ușor cu palma în lemnul umed, iar ușa se deschise fără opreliște. Deja șoptea blestemul împotriva vânătorilor, pregătită pentru orice i s-ar fi întâmplat, dar, când păși înăuntru, scena nu avea nimic de-a face cu ce văzuse în visele ei.

Camera principală era mare și ordonată. Pereții erau zugrăviți într-un albastru ca marea și finisați cu ornamente din ghips de un alb strălucitor. Podeaua de lemn tare era proaspăt dată cu ceară, iar în interior era cald și mirosea a parfum de cedru, în timp ce focul de lemne ardea.

Scarlett era acolo, singură, lungită pe o canapea de o nuanță pală, aflată în fața șemineului. Cascada ei de păr vopsit roșu cădea în valuri pe umerii ei, încadrându-i chipul zâmbitor, cu obraji rozalii.

— În sfârșit, zise ea. Începeam să mă plictisesc aici, tot așteptându-te.

Instantaneu, Cassie își dădu seama că făcuse o mare greșală. Nu fusese altceva decât o capcană.

27

Vino și așază-te lângă foc, spuse Scarlett. Zâmbea, dar zâmbetul ei părea strâmb. Cassie dădu să alerge înapoi la ușă, dar descoperi că picioarele-i erau din nou încremenite, la fel cum fuseseră și afară, în preajma casei.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Poți să vii mai aproape, doar nu pleci! îi zâmbi strălucitor Scarlett.

— Unde sunt vânătorii? întrebă Cassie.

Scarlett ridică din umeri.

— Nu știu.

— Măcar există cu adevărat?

— Oh, vânătorii sunt cât se poate de reali, răspunse Scarlett. Au omorât-o pe mama mea și au venit după mine aici. Dar nu mă vor prinde niciodată.

Bătu cu palma pe locul liber de lângă ea, de pe canapea, arătându-i lui Cassie unde să se așeze.

— Cercul tău habar nu are în ce se bagă privind vânătorii. Dar mi-au oferit cadrul perfect ca să pot să-mi exersez vrăjile de invadare a minții.

Deci, în tot acest timp, Cassie crezuse că avea viziuni, că reușea să comunice prin timp și spațiu cu sora ei, dar toate astea nu fuseseră decât niște șmecherii. Cercul avusese dreptate. Cassie nu gândise limpede.

Cassie nu se putea întoarce și apoi să fugă de-aici, dar încă avea Instrumentele, pe care le simțea vibrând de energie. Se putea proteja pe ea însăși.

Atinse fiecare Instrument și-i invocă puterea. De îndată, Instrumentele deveniră fierbinți — de data asta, prea fierbinți. Ii însemnară pielea, de parcă se întorseseră împotriva ei.

— Simți arsura? o întrebă Scarlett.

Făcuse cumva astfel încât Instrumentele să o ardă pe Cassie. Acestea deveniseră furioase și neliniștite, sfârâind chinuite.

— O să ți le iau, spuse Scarlett.

Fără niciun efort, pocnind din degete, făcu în așa fel încât Instrumentele Supreme să răspundă la chemarea ei. Ca metalul atras de magnet, se desprinseră de pe trupul lui Cassie și zburară către mâinile lui Scarlett.

Dar cum? Cum de avea Scarlett o influență atât de mare asupra Instrumentelor, încât să asculte de semnul făcut de ea? Probabil că era o vrăjitoare mai puternică decât își imaginase Cassie vreodată.

— Chiar e o rușine că nu te-ai ocupat niciodată, printre altele, de artele întunecate, spuse Scarlett, simțind uluirea lui Cassie legată de abilitățile ei.

Deodată, lui Cassie i se făcu frig și se simți goală, ne- maipurtând altceva pe ea decât costumația albă. Lipsită de putere și tulburată, tremura.

— Cine ești tu? întrebă ea.

— Sunt fiica lui John cel Negru. Nu e evident? zise Scarlett, arătând spre Instrumentele Supreme.

— Deci chiar suntem surori.

— Oh, da, spuse Scarlett. Partea asta e adevărată.

Scarlett — care acum purta Instrumentele Supreme peste tricoul ei negru și peste jeansi — se întinse către vătraiul de lângă șemineu. Cassie se încordă, dar se relaxă când văzu că Scarlett se aplecă peste marginea canapelei ca să desfacă o pungă de bezele. Înfipse una în vârful vătraiului și o ținu în foc.

— Aceste Instrumente mi-au fost hărăzite mie, spuse Scarlett. Toată viața ta mi-a fost hărăzită mie.

— Nu te cred, spuse Cassie, străduindu-se cât putea de mult ca să pară că este stăpână pe sine și că este puternică. N-am niciun motiv să cred ceva din ce-mi spui tu.

Scarlett râse.

— Ai toate motivele să crezi asta.

Se uită la bucata de bezea ușor maronie din foc. Părea să se bucure de felul în care se lupta să-și păstreze crusta înainte de a sucomba din pricina căldurii.

— Am intenționat să fac parte din Cerc împreună cu ceilalți, zise ea. Și eu m-am născut în noiembrie, ca ei. Nu ca tine. Toate lucrurile de care te bucuri de când ai venit în New Salem îmi aparțin de fapt mie.

— Nu, spuse Cassie.

Nu era posibil să fie adevărat.

— Ba da! Tu nu ai fost altceva decât o idee care a venit prea târziu. Un plan de rezervă.

Lui Cassie i se făcu rău. Iar mireasma de dulciuri topite care venea dinspre bezea n-o ajuta deloc.

Scarlett roti vătraiul în mâini ca pe un rotisor.

— Iar acum mă aflu aici ca să-mi revendic locul de drept în cadrul Cercului. Dar ca să-l obțin, va trebui să te omor.

Întoarse spre Cassie ochii ei negri strălucitori.

— Nu e frustrantă chestia asta, surioara mea?

Scarlett ținea vătraiul de metal cu ambele mâini, iar

Cassie își dădu seama în ce pericol se afla. Scarlett părea destul de nebună ca s-o omoare. Trebuia să-ncerce să-i vorbească într-un fel care s-o ajute să scape.

— De ce să mă omori? o întrebă Cassie, când am putea conduce Cercul împreună?

Scarlett făcu ochii mari.

— Serios? Vocea ei era precum cea a unui copil. Ai fi tu dispusă să faci asta?

Cassie încuviință energic din cap.

— Desigur, spuse ea, încercând să pară sinceră. O să dăm pe altcineva afară ca să facem loc pentru tine, ca să fii al doisprezecelea membru. Crede-mă, există o mulțime de legături slabe.

Buzele de un roșu întunecat ale lui Scarlett se strâmbară într-un zâmbet răutăcios, după care ea începu să râdă scuturându-și întreg trupul.

— Chiar că ești penibilă, zise ea. Nu știi tu prea multe, dar cu siguranță știi că așa n-o să-ți meargă.

Scoase vătraiul din foc. Acum, bucata de bezea din vârful lui luase foc, arzând cu flacără roșie, precum un tăciune fierbinte.

— Cineva trebuie să moară, ca să strice componența Cercului, zise Scarlett. Căci, indiferent care membru moare, ceilalți îl înlocuiesc imediat cu altcineva care să aibă aceeași moștenire sangvină.

Împinse vârful arzând al vătraiului drept sub nasul lui Cassie.

— N-ai știut chestia asta? Sau tu și prietenii tăi ați lipsit de la ora asta, la școala de vrăjitoare? Ai făcut ca tu însăși să fii, de cele mai multe ori, o țintă ușoară, continuă Scarlett. Până când vraja de protecție m-a împiedicat total să teucid în New Salem.

— Tu ești cea care mi-a stricat frânele, zise Cassie.

În sfârșit, totul avea sens.

Scarlett ignoră acuzația.

— Dar acum ești vulnerabilă, zise ea. Nu ai nicio vrajă de protecție. Și nici măcar nu ai alături de tine prețiosul Cerc, ca să te poată salva.

Cassie încercă să se gândească la o vrajă, oricare-ar fi fost ea, ca s-o ajute să iasă din situația asta,

dar nu-i veni niciuna în minte. Creierul ei parcă ar fi fost resetat, iar acum arăta ca o coală albă de hârtie. Scarlett făcuse cumva și o lăsase fără nicio putere.

— Și cum ai adus Instrumentele Supreme direct la mine, este ușor să te omor.

Scarlett împinse vătraiul al cărui vârf ardea cu un centimetru mai aproape de fața lui Cassie.

O să mă ardă, se gândi Cassie. O să mă pună pefoc.

— Nu-ți irosi energia încercând să faci o vrajă, spuse Scarlett. Doar magia neagră funcționează în casa asta.

Magia neagră. Asta explica totul.

Poate că nu avea cum să invoce incantația care chema elementul Apei, dar Cassie trebuia să facă ceva. Neavând de ales, apucă de vătrai — știind foarte bine că avea să-și ardă mâna făcând acest lucru —, dar reuși. Smulse arma din mâna lui Scarlett și-o aruncă în cameră. Ateriză cu un bufnet pe covorul gros.

Cassie se simțea destul de mândră de ea însăși, dar Scarlett nu părea absolut deloc mișcată de faptul că îi fusese smuls din mână vătraiul arzând.

— Bună mișcare, spuse Scarlett. Nici eu n-aș fi putut s-o fac mai bine.

Îi arătă lui Cassie în direcția fumului care se înălța din covor, acolo unde aterizase vătraiul. Apoi, fumul dădu naștere unei noi mici flăcării.

Ochii întunecați ai lui Scarlett scăpărară, reflectând argintul diademei și al brățării, precum și al cataramii jartierei. Cu o singură fluturare de mână, ațâță micul foc, care cuprinse toată podeaua și se ridică apoi pe toți cei patru pereți ai căsuței, înconjurând-o pe Cassie într-o învăluire de arșiță și flăcări.

Am fost o fraieră, se gândi Cassie, o fraieră că am fost atât de încrezătoare.

La vederea focului, Cassie se ghemui. Nu avea cum să scape din asemenea flăcări mari.

— Ai mers prea departe, strigă Cassie. O să arzi aici, împreună cu mine.

Scarlett se ridică în picioare și, cu calm, începu să se plimbe printre flăcări, să-și adune lucrurile.

— Altceva ce nu știi, zise ea, scoțându-și hainele din debara și îndesându-le într-un rucsac mare de marinar. Vraja de protecție împotriva focului. Era una dintre favoritele lui tati.

Fumul umplu camera. Pe Cassie o sufoca și ochii o usturau, dându-i lacrimile; dar pe Scarlett nu o deranja.

— Nu! țipă Cassie, târându-se pe podea spre Scarlett, dar nu reuși să înainteze decât câțiva centimetri, indiferent de direcție. Flăcările blocau orice ieșire. În câteva minute, Cassie ar fi ars. Te rog, Scarlett, suntem surori. Te rog, nu face asta!

Dar Scarlett rămase nemișcată, cu rucsacul în mână. Flăcările furioase dansau și trosneau pretutindeni împrejurul ei, iar fumul negru îi înconjură trupul precum o tornadă sinistă.

Măcar mori având un pic de demnitate, Cassie.

Își aruncă jos rucsacul și mai făcu doi pași spre Cassie. Se aplecă încet, ca un șarpe, ca s-o privească pe Cassie în ochi.

— Tatăl nostru a implorat milă când l-ai omorât, Cassie? Pun pariu că n-a făcut-o!

Scarlett avea ochii lui, își dădu Cassie seama. Acele bucăți de marmură neagră erau reci ca moartea, exact ca ai lui John cel Negru. Ea era mai mult fiica lui decât era Cassie. Cum de se lăsase Cassie așa de păcălită de ea până atunci?

Apoi, Cassie își aduse aminte de cuvintele mamei ei în legătură cu John cel Negru. .Nu era cu totul rău, zisese ea.

— Nu trebuie să faci asta, țipă Cassie, încercând să-mblânzească privirea atât de rece a lui Scarlett. În interiorul tău ești bună, chiar și acum. Poți alege să nu fii ca el.

— Știu. Scarlett o lovi pe Cassie cu tocul cizmei sale negre, dând-o la o parte. Dar care-ar mai fi distracția?

lui dogoritoare o făcu pe Cassie să cadă, arsă, în genunchi. Tușea și nu putea respira, curând avea să-și piardă toată puterea. Scarlett se uită la ea pentru ultima oară.

— Adio, Cassie, spuse ea. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Pe Cassie o ardea fața din cauza arșiței. Așa trebuie că era în iad, se gândi ea, o tortură fără sfârșit cu ajutorul focului. Despărțită de mama ei și de prietenii, de Adam, Cassie avea să moară singură. Și iat-o pe Scarlett fiind fiica mai puternică, sora cea crudă, ultimul chip viu pe care Cassie îl vedea înainte de a muri.

Dar nu putea să se lase bătută. Se forță să se ridice în picioare și se apropie de Scarlett atât de mult pe cât îi permiteau flăcările. Instrumentele se întunecaseră, având o lucire sinistă pe trupul lui Scarlett.

John cel Negru e în ea, se gândi Cassie.

Dar el este și în mine.

Scarlett părea să observe o schimbare în ochii lui Cassie. A fost suficient ca s-o facă să dea înapoi.

— El e în mine, zise Cassie, tare de data asta, făcând-o să recapete puteri adunate dintr-un codon secret al ei, la fel cum un generator de urgență intră-n funcțiune când are loc o pană de curent.

Scarlett continua să dea înapoi, printre flăcări, către ieșire. Vraja de protecție împotriva focului încă funcționa în ceea ce o privea, dar în sfârșit i se făcuse și ei frică.

Puterea focului, cugetă Cassie. Puterea focului e în mine.

Iar apoi ceva se deschise trosnind undeva adânc în pieptul lui Cassie — un spațiu întunecat pe care ea nu-l accesase niciodată până atunci. O înspăimânta explozia de energie pe care o simți în timp ce cuvântul ieși de pe buzele sale:

— Arzi! ordonă ea.

Și Scarlett arse. În flăcări, la jumătatea drumului spre ușă, țipă la fel de tare cum o auzise Cassie în coșmarul ei. Cum nu mai era protejată de vraja împotriva focului, nu mai putuse merge în siguranță prin casa arzând, ca să iasă afară în aerul rece.

Scarlett sări înapoi din ușă, bătând furioasă în flăcările de pe hainele ei. Apoi se-ntoarse către Cassie:

— Am crezut că ești o ființă bună, spuse ea.

Cassie rămase dreaptă, cu energii proaspete.

— Și eu la fel.

Cassie simți o agitație adânc în stomacul ei. I se ridică în gât ca o bilă neagră și evadă prin gura ei sub forma unui strigăt care făcu robinetul din bucătărie să explodeze ca un gheizer. Apoi pereții se scuturară și fiecare țevă țâșni, aruncând apă rece în cameră, ca niște torente în diagonală. În câteva secunde, focul era stins.

Scarlett se trase-ntr-o parte, șocată de turnura pe care o luaseră evenimentele, dar ea avea la îndemână propriile sale ordine, precum și Instrumentele Supreme, ca să-și sporească puterea.

— Fragilis! strigă ea, îndreptându-și spre Cassie palmele deschise.

Era o vrajă latină pe care Cassie nu o înțelegea, dar o făcu să cadă pe podea ca și cum toată energia se scursesese din ea. Își simți trupul greu, iar camera începu să se învârtască. Nu putea să ridice nici măcar capul.

— Sentis infirma!

Scarlett își îndreptă degetele încărcate către capul lui Cassie, iar apoi către inima ei.

Cassie se simți atât de slăbită și de obosită, atât de amețită și de lipsită de vlagă, încât era sigură că o să moară.

Asta a fost, se gândi ea. Pur și simplu, Scarlett e mai puternică. Iar ea pierduse.

Ar fi vrut ca în acel moment să-l poată vedea pe Adam, iar chipul lui să fie ultimul pe care-l zărea înainte de a muri. Își aduse aminte de trandafirul de calcedonie din buzunar și, bătându-l, îl atinse. Avu nevoie de toată energia care îi mai rămăsese ca să-l ia în palmă. Îi strânse cât putea de tare între degete și își imagină chipul drag, puternic al lui Adam, concentrându-se atât de tare, încât putea să jure că îl vedea cu adevărat. Fumul se împrăștie, iar părul roșu întunecat al lui Adam i se părea lui Cassie așa de aproape, că îi vedea fiecare detaliu. Așa trebuie că era când mureai. Cassie era prea slăbită ca să zâmbească, dar era recunoscătoare că ultima dorință i se împlinise.

Lui Cassie îi luă o secundă ca să priceapă că Adam chiar era în casă, lângă ea. El îi luă obrajii în palme și o strigă pe nume. Ea simți că leșină și își pierde cunoștința. La fel ca în coșmarurile sale și în viziuni, vederea-i era estompată și vie în același timp, o tulburare care o făcea să se simtă confuză. Dar legătura dintre ea și Adam în acest moment culminant era intensă. Panglica de argint care vibra între ei se materializa, mai strălucitoare și mai bine conturată decât o văzuse Cassie până atunci. Ii părea atât de plină de viață, încât Cassie putea să jure că dacă întindea mâna, o atingea cu degetele. Își simți sufletul inundat de dragoste în timp ce urmărea cum panglica mergea de la inima lui Adam către a ei însăși. Dar pe urmă ea privi mai îndeaproape, dându-și seama de un lucru ciudat. Erau două panglici de argint. Una era între Adam și ea, iar cealaltă dinspre Adam către Scarlett.

Fulgerător, ambele panglici dispărură. Pur și simplu. Cassie nici măcar nu era sigură că le văzuse și Adam.

Trebuia să fie o greșeală, o halucinație. Era imposibil de descifrat ce era într-adevăr real și ce anume era imaginația ei.

— Cassie. Adam încă îi ținea obrajii în palme. Rămâi cu mine. Stai trează!

Ea clipi ca să alunge lacrimile care-i umpleau ochii și, când se întoarse, îi văzu pe toți acolo — Diana și restul Cercului. O înconjuraseră cu toții pe Scarlett.

— Dă-ne Instrumentele Supreme! spuse Diana. Și nu-ți vom face nimic rău.

— Aș vrea să vă văd încercând, râse Scarlett.

Diana rămase nemișcată. Avu nevoie de un moment

ca să înțeleagă faptul că nu putea face nicio magie, iar în clipa în care ea pricepu acest lucru, Scarlett își aruncă brațele spre ea:

— Praestrangulo, zise ea.

Deodată, Diana își duse ambele mâini la gât și căzu în genunchi, chinându-se să tragă aer în piept.

— Se sufocă! Adam sări în picioare, iar Cassie țipă, dar era prea slăbită ca să-l poată opri. El se întoarse spre Scarlett încântând:

Pământule, trupul meu; apă, sângele meu!

Faye și ceilalți se adunară în spatele lui:

— Pământurile, trupul meu; apă, sângele meu; aer, respirația mea; și focule, spiritul meu!

Cassie țipă:

— N-o să meargă!

Dar nimeni nu o asculta, ori poate că strigătul ei nu fusese mai tare decât o șoaptă. Ea n-ar fi putut spune.

— Caecitas! își roti Scarlett mâinile spre grup.

Adam țipă primul.

— Nu mai pot să văd! striga el.

Iar apoi, unul câte unul, fiecare strigă același lucru, acoperindu-și ochii. Scarlett îi orbise.

Diana se zvârcolea pe podea, învinețindu-se, tușind. Cassie nu avea putere, dar trebuia să facă ceva! întunericul era în ea, nu trebuia să-i fie frică să-l caute. Chiar dacă ar fi ucis-o, era singura cale să-și salveze prietenii.

Avu nevoie de toată forța ca să se ridice în picioare.

Scarlett, văzând-o ridicată, își înhăță rucsacul și alergă spre ușă.

Cassie își încordă mintea și slobozi un țipăt energic:

— Scarlett!

Căută cuvintele în sufletul ei — cea mai întunecată vrajă de energie la care se putea gândi, dar Scarlett ieșise deja pe ușă și dispăru într-o secundă.

— Magicae negrae conversam, spuse slab Cassie.

Acestea erau cuvintele care-i veniră după ce Scarlett evadase.

Diana suspină și trase aer în piept. Adam clipi ca să-și recapete vederea. Încet, fiecare dintre ei își recăpătă simțurile. Lui Cassie îi reveni puterea — se duse la Adam și-l susținu. Avea zgârieturi pe pleoape acolo unde fusese atins.

— Pur și simplu ai anulat vraja lui Scarlett? întrebă el.

Cassie încuviință din cap, după care se uită la fețele

murdare de funingine și asudate ale prietenilor ei, care-și riscaseră viețile ca s-o salveze pe ea. Cum va putea să-și ceară vreodată iertare pentru că-i făcuse să treacă prin asta?

— M-am înșelat în privința lui Scarlett, zise ea. Dar presupun că deja ați aflat asta.

Coloritul de la sufocare încă nu dispăruse de pe fața Dianei.

— Ce s-a întâmplat adineauri? întrebă ea. Scarlett era intangibilă.

— Ai avut dreptate că e rea, zise Cassie, de-abia privind-o pe Diana în ochi. Făcea magie neagră. A spus că e singura magie care funcționează aici. De-asta niciunul dintre voi nu putea să arunce vrăji.

— Dar atunci tu cum ai...?

Diana se opri la jumătatea întrebării, căci își dădu seama care era răspunsul.

Cassie privi în jos. O putea auzi pe Faye cum se plimba în cerc prin camera arsă, cizmele ei scârțâind pe podeaua distrusă, la fiecare pas.

— Am știut asta în tot acest timp, zise Faye. Cassie are magia neagră în ea.

Era adevărat. Nu avea niciun rost să nege, deși Cassie ar fi vrut s-o poată face.

Cassie îi cercetă chipul lui Adam, să-i vadă reacția, oricât de înfricoșat ar fi fost.

Dar ochii lui erau plini de lacrimi; o trase pe Cassie la pieptul lui.

— Mă bucur atât de mult că ești OK! spuse el.

Cassie nu simțea nevoia ca el s-o consoleze și încercă să se elibereze din brațele lui.

Adam o strânse și mai tare.

— Tocmai ne-ai salvat viața, spuse el.

— Era cât pe ce să muriți din cauza mea, zise Cassie, nemaifiind în stare să se abțină să nu plângă. Toate astea s-au întâmplat din vina mea. Totul, și îmi pare atât de rău!

Diana își puse o mână pe spatele lui Cassie.

— Suntem cu toții implicați în asta, zise ea. Și suntem cu toții OK. Asta contează!

Cassie începu să suspine la pieptul lui Adam.

— Dar vreau să fiu bună.

— Ești bună! Diana o îmbrățișă pe Cassie din spate, strângând-o între ea și Adam. N-o să-ncepi să te îndoiești de asta.

— Scarlett este cea rea, spuse Adam. Nu tu!

Cassie aprecia sprijinul lor. Ei aveau intenții bune, iar ea știa acest lucru, însă adevărul era că niciunul dintre ei nu putea să știe sigur ce însemna pentru Cassie abilitatea de a putea face magie neagră.

— Acum aș vrea să merg acasă, spuse Cassie.

29

După lupta din acea dimineață, se refăcură cu toții în mod miraculos. Un pic de săpun și apă, își schimbă hainele, și fiecare dintre ei își re

Diana pregăti un ceai de plante în bucătărie și se întoarse în living aducând o tavă.

— Faye nu a venit încă? întrebă ea.

Cercul de-abia aștepta să afle ce se întâmplase la Cape Cod înainte de sosirea lor, ca să umple golurile pe care încă nu le puteau înțelege.

— Ar trebui să începem fără ea, spuse Suzan, smul- gându-și cuticulele.

Diana îi aruncă lui Adam o privire plină de îngrijorare și o întrebă pe Suzan:

— Dar unde e?

— Știm exact unde este, zise Laurel. E cu Max.

— Nu asta am vrut să spun, adăugă Suzan.

— Poate că ar trebui să începem fără ea, zise și Cassie. Știa cât de incredibil de norocoși fuseseră că nu era nimeni rănit grav, iar acum era nerăbdătoare să-și ceară din nou iertare pentru greșelile pe care le făcuse. Vreau să mă asigur că niciodată n-o să vă mai pun în pericol pe vreunul dintre voi. Așa că am multe să vă spun!

Chiar atunci, Faye se strecură pe ușă. Ochii-i erau plini de o energie palpabilă. Obrajii îi erau aprinși, iar buzele ei roșii și pline arătau aproape de parcă fuseseră umplute cu sânge.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea.

— Trebuie s-o termini imediat cu Max, zise Adam. De câte ori vrei să-ți spun? Nu știm dacă putem avea încredere în el.

Faye își duse mâna la pandantivul negru pe care-l purta la gât, iar Cassie prinse ceva neobișnuit în privirea ei.

— Am spus că-mi pare rău.

Faye continuă să se joace cu pandantivul. Purta mereu la gât un lăntișor cu rubin, dar pandantivul acesta era nou. Era din opal negru, scânteietor.

— Max ți-a dat ăsta? o întrebă Cassie.

Faye dădu imediat drumul lăntișorului și-i aruncă lui Cassie o privire amenințătoare, dar Cassie observă că și ea roși. Deodată, Cassie înțelese adevărul: sentimentele lui Faye pentru Max erau autentice.

Melanie răsuflă zgomotos.

— Nu avem lucruri mai importante de discutat decât despre viața amoroasă a lui Faye?

— Ba da, așa este, spuse Diana. Cassie, povestește- te-ne lucrurile pe care le-am pierdut!

Cassie înaintă în centrul încăperii.

— Mai întâi, vreau să-mi cer oficial scuze față de voi toți, începu ea. N-ar fi trebuit să vă trădez niciodată în felul în care-am făcut-o. Mai ales pe colegile mele conducătoare, pe Diana și Faye.

— Nu e nevoie să-ți ceri iertare, spuse Nick, de la locul lui, din colț.

Încuviințară cu toții dând din cap.

Faye se maimuțări:

— Nu-mi vine să cred că sunteți așa de lași și c-o lăsați să scape atât de ușor! Dacă aș fi furat eu Instrumentele Supreme, iar apoi le-aș fi pierdut ca să câștig...

— Cercul te-a iertat, Cassie, spuse Diana, tăindu-i vorbele lui Faye. Dar amintește-ți în viitor că și noi suntem familia ta.

— Acum știi asta, zise Cassie. O știam și înainte, dar cred că mi-a scăpat. Lui Cassie inima îi bubuia în piept. Ai fost o soră pentru mine de când am venit aici, îi mărturisi ea Diane. Și ești singura soră de care voi avea vreodată nevoie.

Ochii Diane se umplură de lacrimi.

— Mulțumesc, zise ea.

Melanie își dresе glasul.

— Nu-mi place că întrerup un moment așa de sentimental, dar poate Cassie o să ne spună ce a aflat despre Scarlett, ca să știm împotriva cui ne-am ridicat.

— Desigur, spuse Cassie.

Continuă să explice cum o păcălise Scarlett, cum o ademenise dincolo de vraja de protecție, cum Scarlett, fiica lui John cel Negru, voia să intre în Cerc.

Nick se îndreptă spre Cassie, cu un aer solemn.

— Deci Scarlett voia să te omoare.

— Da, îl aprobă Cassie. Ca să poată să-mi ia locul în Cerc, deoarece avem același sânge.

— Dar ce știi despre vânătorii de vrăjitoare? întrebă Melanie. Cine le-a omorât pe strămătușă Constance și pe Portia?

— Și cine a lăsat acel simbol de foc pe pajiștea din fața casei mele? întrebă Laurel, cu vocea pițigăiată de spaimă.

Cassie inspiră adânc.

— Vânătorii există cu adevărat și sunt încă pe-aici. Dar Scarlett nu are nicio legătură cu ei. Ea n-a făcut altceva decât să profite de ocazia de a se folosi de frica noastră de vânători.

— Am dat-o-n bară! zise Faye, iar Cassie observă că își luase iar pandantivul în mână.

Era ceva cu el, un lucru care lui Cassie îi atrăgea atenția — felul în care prindea lumina.

— Pot să mă uit mai bine la el? întrebă ea, apropiindu-se.

Înainte ca Faye să apuce să o refuze, Cassie luă piatra în palma ei și-i studie suprafața. Era ușor

translucidă, nu complet neagră, ci ca un joc de verde, albastru și roșu. În timp ce Cassie o clătina într-o parte și-ntr-alta, observă cum difracta lumina într-un continuu joc de culori.

Când constată asta, lui Cassie îi înghețâ sângele în vine. Camuflat de suprafața fascinantă a opalului era simbolul vânătorilor, scânteind iridescent.

— Dumnezeule! spuse ea. Faye, ai fost însemnată!

Celor din grup li se tăie răsufllarea.

— Nu se poate, zise Faye. Se uită în jos, la lăntișor. Nu! țipă ea, recunoscând imediat simbolul. Nu se poate ca el s-o fi făcut!

Preț de câteva minute, nimeni nu spuse nimic. Cassie privi de jur împrejurul camerei, uitându-se la fiecare dintre prietenii ei. Cât de rapid se schimbbase energia din încăperea! Măreața Faye căzuse.

Faye parcă era altă persoană. Umerii ei largi erau lăsați în față, iar culoarea îi dispăruse din obraji. Se așeză pe canapea, gata să plângă. Era o priveliște pe care niciunul dintre ei nu voia s-o vadă.

— Cum? întrebă ea. Ochii-i erau roșii, iar rimelul negru îi curgea pe față. Era prima dată când Cassie o vedea plângând. Pur și simplu nu înțeleg cum s-a întâmplat asta.

— Max e vânător de vrăjitoare, spuse Melanie, pe un ton declamativ. El ți l-a dat.

— Iar asta probabil că înseamnă că și directorul e vânător. Adam se uită la Cassie cu subînțeles. Exact cum ai bănuț.

Melanie clătina din cap:

— Cum e tatăl, așa e și fiul.

Cassie nu se simțea bine că avusese dreptate în ceea ce-l privea pe director, mai ales într-un moment ca ăsta. Ar fi preferat să se dovedească a fi o paranoia stupidă.

Diana se așeză lângă Faye și-i luă mâna cu blândețe.

— Știu că încă ești în stare de șoc, Faye, dar trebuie să aflăm tot ce ți-a spus Max.

Faye ridică bărbia. Lacrimile-i stăteau atârinate de genele negre, iar expresia ei era mai mult decât îndurerată.

— Nici măcar nu-mi aduc aminte.

Își desfăcu lăntișorul de la gât și-l aruncă pe masă.

— Am crezut că mă place cu adevărat, zise ea încet, aproape doar pentru sine. N-aș fi vrut să vă spun toate astea, dar am înlăturat cu ceva vreme în urmă vraja de dragoste. Ca să văd ce sentimente avea...

Nu le spusese asta!

Diana o îmbrățișă și, incredibil, Faye îi permise să facă asta. Cassie simți nevoia să privească în altă parte. S-o vadă pe Faye cu inima frântă era aproape la fel de rău ca faptul că o vedea însemnată.

— Dar părea să fie total sub stăpânirea vrăjii, zise Laurel.

— Probabil că în tot acest timp a fost rezistent la magie, dar s-a prefăcut, ca să fie aproape de noi, zise Adam.

Cassie îi aruncă lui Adam o privire prin care-l îndemna să tacă. Poate că el și Laurel puneau laolaltă piesele, dar ar fi putut s-o facă în altă cameră, pentru ca Faye să nu-i audă. Nu erau conștienți de efectul pe care vorbele lor îl avea asupra ei — iar ea începuse să plângă și mai tare. Dar Cassie înțelegea. Când Faye înlăturase vraja de dragoste, iar Max încă se purtase de parcă n-ar fi putut să mai trăiască fără ea, ea luase asta, în mod greșit, drept dragoste adevărată.

Melanie clătina neîncrezătoare din cap.

— Deci vânătorii știu despre doi dintre noi, zise ea. Iar fără Instrumentele Supreme nu suntem suficient de puternici ca să ne luptăm cu ei.

— Iar Scarlett încă vrea s-o ucidă pe Cassie, spuse Nick.

Diana continua s-o țină pe Faye în brațele ei.

— N-avem timp să intrăm în panică, spuse ea, dar vocea îi tremura. E momentul să ne unim ca să ne sprijinim și să ne protejăm unii pe alții.

O privi fix pe Cassie.

— Vom găsi noi o cale, îi asigură ea. Întotdeauna găsim.

De pe veranda din față, Cassie putea să vadă scânteierile albastrii ale televizorului pâlpâind ca un fulger luminos într-o casă bântuită. Probabil că mama ei o aștepta.

— Ar trebui să intrăm direct, spuse ea, apucând ivărul ușii. E trează!

— Nu încă. Adam o prinse de mână și i-o strânse. Cu toate prin câte trecem, zise el, și cu toate câte se întâmplă. .. aș vrea să știi că o să fie bine.

— Știu, zise Cassie.

— Ești sigură? Se aplecă s-o sărute, dar se opri șovăind înainte de a-i atinge buzele.

Cassie îi simți răsuflarea pe pielea ei și căldura trupului atât de aproape de-al ei! Se uită fix la el, iar inima îi bubuia în piept.

— Sunt sigură!

Îl trase aproape de ea, lipindu-și gura de buzele lui moi. Abandonându-se sălbatic, cum nu mai făcuseră de mult, ea și Adam se topiră unul în celălalt, iar ea se lăsă absorbită de el.

Se sărutară până când erau amândoi înfierbântați și roșii. Cassie așteptă ca respirația să i se domolească, iar inima să-i bată mai rar. Apoi ridică privirea spre el, fascinată un moment de cursul vieții care pulsa între ei. Panglica de argint, se gândi ea, legătura mistică ce-i unise laolaltă încă de la începuturi și care întotdeauna o va face. După amestecul sălbatic de emoții pe care Cassie le experimentase în ultimele câteva săptămâni, un lucru ieșise la lumină — ferm, strălucitor. Își dădu seama pe deplin cât de norocoasă era că-l avea pe Adam alături de ea.

— Te iubesc, spuse ea.

El îi dăruie un zâmbet strălucitor.

— Și eu te iubesc.

Ea îl mai sărută o dată, tandru, inspirând adânc ca să se umple de el.

— Te iubesc cu adevărat, repetă ea.

Ochii lui albaștri scânteiară, după care el râse tare.

— Putem să facem jocul ăsta toată noaptea.

— Toată viața, zise Cassie, zâmbindu-i înapoi la fel de strălucitor.

Descoperi că nu-și putea lua ochii de la el. Se apro- piară din ce în ce mai mult unul de celălalt.

— Poate chiar mai mult de-atât.

Când Cassie intră în sfârșit în casă, închise ușa din față și se opri. Mama ei arăta aproape ca o stafie și aproape la fel de înspăimântată de parc-ar fi văzut una. Cassie se simțea groaznic pentru că o făcuse să fie așa de îngrijorată. Mama ei avea tot dreptul să fie supărată pe ea.

— Mamă, zise ea. Îmi pare rău.

Când văzu că mama ei nu-i răspunde nimic, adăugă:

— Trebuia să merg la Cape Cod, era o urgență. După care...

— Lasă baltă chestia cu mașina! spuse mama ei. Ești OK?

Cassie dădu din cap că da și aruncă geanta lângă ușă. Când ajunse în brațele mamei ei, își ridică privirea spre ea, sperând să vadă în ochii ei un semn de reconciliere, în schimb, pe chipul ei trecu un val de tristețe, ceva ca o durere uriașă.

— Mamă! o strigă Cassie, neștiind ce să spună. Ochii mari și negri ai mamei ei, umbriți de cearcăne sumbre, erau plini de lacrimi.

— Am crezut că ai fugit de-acasă, spuse ea. Iar apoi m-am gândit că ai murit. Jur că pot să-ți simt durerea.

Vorbea încet și cu părere de rău, iar Cassie își dădu seama că mama ei putuse probabil să simtă când ea suferise. Erau legate, iar ea era vrăjitoare, la urma urmei.

— Mi s-a părut că fugi de mine exact acum, când deveniserăm mai apropiate, spuse mama ei. Am făcut sau am zis ceva care să te supere? Spune-mi!

Când Cassie aflase că mama ei ținea secret faptul că Scarlett exista, i se păruse o trădare, ca și cum era cea mai gravă taină din lume, ascunsă pentru totdeauna. Dar acum, văzând fața fragilă și plină de remușcare a mamei ei, Cassie înțelese că făcuse asta ca s-o protejeze. Trebuie că știa cât de rea este Scarlett.

— Oh, mamă, spuse Cassie. Nu am fost supărată, doar confuză. Am fost atât de confuză!

După toate câte se întâmplaseră, Cassie își dădu seama că venise în sfârșit vremea să-i spună tot adevărul mamei ei.

— Am atâtea să-ți povestesc! rosti ea.

Cassie nici măcar nu știa de unde să înceapă, dar făcu ce crezu că era mai bine ca să vorbească limpede și să nu omită nimic. Își înfipse unghiile în palme și continuă, neîntrerupt, povestea care părea nesfârșită. Apoi mama ei inspiră ușor și închise ochii. Cassie știa că venise vremea ca ea să tacă și s-o lase pe mama ei să-i vorbească.

— Nici mama lui Scarlett nu a evitat latura întunecată a lui John cel Negru, spuse ea. A fost eliminată din Cerc deoarece făcea magie neagră. Dar sper că zilele astea au rămas în urma noastră. De-asta nu am pomenit niciodată de Scarlett.

Cassie încuviință din cap, iar mama ei îi cuprinse obrajii în palme.

— N-aș fi ținut niciodată un asemenea secret dacă aș fi știut că ești în pericol.

— Nu e vina ta, o asigură Cassie. Ar fi trebuit să-ți spun în clipa în care am aflat despre ea.

— Nu e vina nimănui, zise mama ei. Dar s-a ajuns totuși la asta. Inspiră adânc și se ridică în picioare. Mai e ceva ce așteptam să-ți spun atunci când venea momentul potrivit, adăugă ea criptic. Acum pare să fie momentul.

Tonul vocii ei o făcu pe Cassie să se simtă încurcată.

— Despre ce e vorba? întrebă tânăra.

— Mă-ntorc!

Mama ei ieși din cameră și lipsi mai mult timp decât se așteptase Cassie. Dar chiar când Cassie voia s-o caute, se întoarse ținând în mâini o carte. Era un jurnal legat într-o piele tocită, cu marginile paginilor aurite. Lui Cassie i se părea că arăta ca o biblie veche.

— Asta e Cartea Umbrelor care i-a aparținut tatălui tău, zise maică-sa, întinzându-i-o cu ambele mâini.

Cassie îngheță, paraliză și simți că sângele i se scurge de pe chip. Cartea Umbrelor care fusese a lui John cel Negru — doar gândul la ea și o făcea să se cutremure. Considera că magia neagră era ceva care era mai bine să rămână neexplorat.

Mama ei continua să țină cartea întinsă spre ea.

— E-n regulă. Poți s-o atingi.

Cassie o luă, dar ezitând. Cartea i se părea crudă și rece în mâinile ei — aproape că i se părea vie.

— De unde-o ai? întrebă Cassie.

Mama ei se așeză lângă ea.

— E o poveste lungă. Dar e ascunsă aici, în această casă, de ceva timp. Trebuie să înțelegi că, dacă ajunge pe mâini greșite, cartea asta poate fi extrem de primejdioasă.

La fel ca Instrumentele Supreme, se gândi Cassie.

— Și vrei s-o păstrez eu?

Chipul mamei ei era încordat.

— Ai nevoie de ea, dacă tu crezi că există vreo șansă s-o învingi pe Scarlett.

Cartea era mai grea decât părea a fi, ca și cum conținutul ei era mai mare decât suma paginilor. Era imposibil să pricepi vrăjile sumbre și secretele pe care le închidea în ea. Cassie observă coperta de piele neagră — nu era foarte netedă. Era ușor imprimată cu un simbol care-i amintea fetei de inscripțiile aflate pe brățara și diadema de argint. De asemenea, avea incizii și adâncituri întunecate, de parcă suprafața ei ar fi fost zgâriată cu unghiile. Iar în colțul din dreapta sus era roasă până devenise complet cenușie, deteriorată ca și cum era o amprentă de formă ovală.

Era amprenta lui John cel Negru, înțelese Cassie.

Își luă ochii de la pata cenușie, iar stomacul îi tresări. Era intrigată de ea, dar și supărată.

Cassie se concentrează din nou la simbolul imprimat, încercând să-și aducă aminte unde mai văzuse acest model. Și-și dădu seama: era identic cu inscripția de pe inelul cu magnetit al lui John cel Negru, cel pe care-l folosea ca să se identifice ca fiind John cel Negru, iar mai târziu, John Brunswick.

Ținând în mâinile ei această carte, înțelese că era cel mai apropiat lucru pe care-l avea acum de la John cel Negru, în acea cameră, cu ea. I se părea că, în orice moment, tot întunericul din lume ar fi

putut curge dintre paginile ei.

Mama ei se uita la Cassie cum mânuia cartea cu teamă.

— Știu că ți se pare vie, spuse ea. Dar nu e altceva decât o carte, jur! Iar tu ești suficient de puternică s-o poți avea.

În ochii ei era ceva candid, cum Cassie nu mai văzuse niciodată la ea.

Cartea tremura în mâinile lui Cassie în timp ce ea însăși se străduia să se calmeze. Nu era decât hârtie și cuvinte, asta era tot. Iar cuvintele acelea erau cheia cu ajutorul căreia o putea învinge pe Scarlett, ca să salveze Cercul și să aducă înapoi Instrumentele Supreme. Nu-și permitea luxul să pretindă că acea carte nu exista, rea și înfricoșătoare cum i se părea. Nu putea s-o pună pur și simplu la loc în ascunzătoare. Era responsabilitatea ei s-o citească, s-o studieze și să digere secretele, până când ele deveneau o parte din ea. Doar atunci avea să fie destul de puternică pentru a lupta împotriva lui Scarlett.

Mama ei observa în liniște lupta care se dădea în mintea ei, părând să știe exact la ce se gândea ea.

— Adu-ți aminte, Cassie, spuse ea. Este atât de multă bunătate în tine! E mult mai multă lumină în sufletul tău decât întuneric. Ți dai seama de asta?

Cassie dădu aprobator din cap.

— Cred că da.

— Inșă în cartea asta sunt lucruri pe care nu-ți va fi ușor să le citești. Înțelegi ce vreau să spun prin asta?

— Da, răspunse Cassie.

— Dacă o deschizi, continuă mama ei, nu va mai exista cale de întoarcere.